

DE SACRAMENTIS.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

De existentia sacramentorum.

THESES XXVIIId

1) TUM ANTE CHRISTUM 2) TUM POST CHRISTUM
EXSTITERUNT SACRAMENTA.

SACRAMENTUM IN GENERE: est signum sensibile
a Deo permanentem institutum ad significandam
gratiam et ad sanctitatem aliquam conferendam.
(De definitione nominis. cf. Inct.n.l.)

SIGNUM: id quod prius cognitum, dicit in cognitione
non alterius.

SIGNUM SENSIBILE: aliquo modo sensus officiens si-
ve immediate: v.g. aqua in baptismo,
sive mediate: v.g. contributio in confessione.

A DEO INSTITUTUM: quia scilicet Deus potest gratiam
et sanctitatem alligare signo sensibile.

Sacmenta gratiae sunt signa non naturalia sed
arbitraria etsi contingentia non habent ad eam
significandam ex aliqua naturali analogia:
v.g. in baptismo, aqua apte significat inter-
iorem ablutionem. Hoc ratione, quidam Sacra-
menta vocant signa mixta. Potest etiam dici
ea esse signa in actu primo, sed ut sint si-
gna in actu secundo, indigere institutione
divina.

Sacmenta non tantummodo significant gratiam et
sanctitatem, sed eam etiam producunt; ideoque
sunt signa non mere speculativa sed practica.

PERMANENTER: durans toto statu (explicabitur infra)

in quo institutum est.

AD SIGNIFICANDAM GRATIAM: est signum sacrum
S. ECTITATEM: legalis et externa: pro Veteri Loge: v.g.
aliquam consecrationem: pro personis et pro objec-
to; interna: in Nova Loge: v.g.
gratiam sanctificantem.

PARTITIONES SACRMENTORUM:

- a) Veteris Legis;
Novae Legis;
- b) Characteristicae--- quae conferunt characterem.
Non characteristicae: quae non conferunt characterem.
- c) Necessaria; et quidem vel necessitate modii vel
necessitate precepti.
Non necessaria.
- d) Forumata: prout effectus producitur.
Informis: prout effectus suspenditur, propter obi-
com.
- e) Vivorum: supponunt gratiam sanctificantem canique
sugent
Mortuorum: conferunt gratiam sanctificantem
- f) Ante Christum... Post Christum.

QUADRUPLEX est status humani generis relate ad reli-
gionem:

- 1) Status justitiae originalis: usque ad peccatum
Adani;
- 2) Status legis naturae vel patriarchalis, usque
ad Mosaiicam legem;
- 3) Status legis mosaiicæ; a Moysi usque ad Christum;
- 4) Status novae legis, usque ad finem mundi.

SENSUS THESEOS: In 1º statu, non fuerant sacra-
menta. (Sic communiter Theologi); in 2º statu fuit
aliquid remedium pro parvulis contra peccatum ori-
ginale, sed incertum est utrum fuerit sacramentum.
Sed in statu 3º fuerunt et in statu 4º sunt sacra-
menta.

MOTTA: 1a pars: CERTA Flor. D. 695 "Antiquæ Legis
Sacramenta gratiam non causabant. *Indivisa implicit* 845
3a pars: DE FIDE CAT. probabitur in th. seq.

Pars 1a.

PROBLATUR:

Ante Christum existiterunt signa sensibilia, a Deo instituta ad significandam sanctitatem internam per Christum dandum et ad dandam sanctitatem externam.

QUI talia signa sunt sacramenta.

ERGO ante Christum existiterunt sacramenta.

MAIOR: 1) ad dandam sanctitatem internam; Hebr.

IX, 13.

2) a Deo instituta: ex toto libro Lev. v.g. VII, 11.

3) ad significandam sanctitatem internam per Christum dandum: Heb. X, 1.

MINOR: ex definitione sacramenti.

Pars 2a.

PROBLATUR: ex toto tractatu.

SCHOLION I. Quae nam fuerunt Sacra menta V.L.?

CIRCUMCISIO, Agnus paschalis et panes prepositi onis, Expiacionis multae Leviticorum sacerdotum consecrationes: haec fuerunt Sacra menta V.L. Quem praeceps fuit Circumcisio.

Ez. principio instituta fuit in signum peccati inter Deum et Abraham et jusque postores (Gen. XII); secundario, circumcisio instituta fuit in remediu m peccati originalis; erat quicquid pretestatio nis in Deum et in Messiam venturam; id est pro Iudeis; intercipiendi peccati naturae quae vim habebat peccatum iustitiae criminis; erat figura Baptismi. Ergo erant verum Sacra menta.

De christicis sacramentis V.L.

1° Sacra menta V.L. Considerabant sanctitatem exter nam et legalem et significabant sanctitatem internam. 2° Considerabant gratiam internam ex opere operantis, scilicet exercitio notus fidei, spei,

allG

(addendum ad libitum, p. 95)

1

Sacramenta Novae Legis septem sunt...

Nova lex: oeconomia salutis post Christum, quam præcesserat triplex alia oeconomia salutis: Justitia originalis,

Lex patriarchalis,

Lex mosaica (ab abraham ad Christum). *Bryggs*

Adversarii: a) quidam spiritualis tae Medii Aevi, Petrus de Bruis et neo-manichaei, qui rejiciebant omnia sacramenta. (D.367)

b) Protestantes, qui vel nulla, vel pauciora septem admittunt sacramenta Novae legis,

a) Initio Reformationis variabunt;

b) Dein fore omnes duo sacramenta tantum admittébant, baptis-
mum et eoonam, non plura;

c) Modie, dum Ritualistae ad nos accedunt, Liberales nulla sacra-
menta admittunt post veteres Quakers, neccnon Socinianos, hennonitas, ar-
minianos.

c) Modernistae, secundum quos sacramenta orta sunt ex quadam neces-
sitate a Immac religiosae; sacramenta sunt nuda symbola, quamvis non vi
carentia, quasi unice ad fidem nutriendam instituta, (D.2039, 2080).

Nota Thoscoos: De fide definita, ex Trid. (D.344),

PROBATUR: (Praeferendum tamen videtur arg. auctoris).

Sequentia sunt admittenda:

1º Scriptura, quamvis nusquam disertis verbis enumeret septem Novae Legis sacramenta, ea tamen diserte enuntiat, ex quibus demonstratur, vel saltem valde suadeatur singulos ritus quos Ecclesia sacramenta vocat, jam inde ab initio Ecclesiae existisse, eisque singulis notionem con-
tineri veri sacramenti Novae Legis, nec alios ritus Scriptura profert, qui ad rationem veri sacramenti Novae Legis pertingat.

2º Idem et quidem clarius et evidenter apud PP. communiter inveni-
tur, quamvis error forsitan in uno vel altero Patre deprehendatur.

3º Iotio sacramenti Novae Legis et theoria sacramentorum longo sac-
culorum labore evoluta, tandem saeculo 12º exounte, omnino praescisa et
fixa fuit.

4º Sacramenta Novae Legis tandem eodem sensu technico ab omnibus in-
tellecta, septem esse inde a saeculo 13º diserte profitetur Ecclesia Ca-
tholica ut dogma Fidei Christianae.

5º De numero septenario sacramentorum Ecclesia Graeca, imo etiam sec-
tae Orientales antiquae cum Ecclesia Catholica consentiunt.

Atqui haec ostendunt sacramenta Novae Legis esse septem, nec plura,
nec pauciora. Ergo.

Ad majorem 1° a) Declarabitur ubi de singulis sacramentis dicitur in sepcie; et demonstrabitur certo de pluribus quam duobus contra Protestantes;

b) "nec alios situs Scriptura profert": statim patebit explicatio-ne eorum, quae objici possunt praesertim de lotione pedum.

2° a) Omnino demonstrabitur de septem, ubi de his singulis in specie;

b) Statim patebit ex refutatione eorum, quae objiciuntur de lotione pedum,

3° Patet ex dictis de verbo Sacramentum apud SS.PP. et DD. usque ad saeculum 12um. (Cf. Auct. n. 11)

4° Patet ex documentis historicis, v.g. ex professione fidei Michaelis Paleologi (D.465) et ex illa, quae Waldensibus fuit præscrip-ta (D.424) etc. (Cf. auct. n. 15)

MINOR stat, nam haec manifeste ostendunt septem sacramenta semper existisse in vita et praxi Ecclesiae, licet longo saeculorum labore evoluta sit atque magis magisque parecise enunciata, magis magisque explicite credita theoria septem sacramentorum.

Obj. 1. 2 ad Cor. 12,9. Apostolo dicitur: "Sufficit tibi gratia mea", ergo non requiruntur sacramenta; ergo nulla sacramenta.

Resp. Sufficit gratia et hanc Deus dat hominibus secundum modum eius convenientem et speciatim per sacramenta. C. secus N.

Obj. 2. Secundum apostolum, Rom. 5,10, passio Christi est sufficiens causa nostra salutis. Ergo non necessaria sunt sacramenta; ergo nulla sacram.

Resp. D. antec. Sufficit passio Christi non applicata, N. applicata mediis a Christo præscriptis, speciatim sacramentis, C. N. cons.

Obj. 3. Religio perfecta est pure interna; "Regnum Dei intra vos est", Luc. 17,21; et Jo. 4,24; atqui religio christiana est perfecta; ergo est pure interna, unde caret sacramentis. Ad maj. potest addi quod perfectius est commercium solius animæ cum solo Deo, quam com-mercium partim sensibile.

Resp. D. maj. Religio perfecta puris spiritibus accommodata est pu-ri interna, C. naturæ humanæ accommodata, N. Contrad. min. N. cons.

Obj. 4. Ritus quos Ecclesia vocat sacramenta, jam ante Christum ex-istebant, v.g. baptismus apud Judæos, coena apud Gentiles, v.g. in mys-teriis Mithrae, (Cf. Orpheus, pp. 101-103); è quibus certo certius co-na christiana derivata est; ergo non sunt vera sacramenta.

*amdg.
J.M.J.*

3

Resp. Ritus,,, specificie idem, n. genorice idem, C, vel trans. Nulla Novae Legis sacramenta ante Christum existebant ut signa practica gratiae. Potest etiam responderi quod "illi cultus gentiles ad quos (adversarii) praeceperunt, ut mithracismus, inter Judaeos ignoti erant, quippe qui tertio fere vel quarto tantum post Christum saeculo majorem propagationem accepérunt; dum religio christiana statim ab initio sua sacramenta habuit, ut constat ex evangeliis et epistulis pauliniis". Cf. Posch. Comp. IV, p. 1, et Revue Pratique d'apologétique, 1907, d'après.

Obj. 5. Neque Scriptura, neque PP, usquam loquuntur de numero septenarii sacramentorum; atqui loquerentur, si essent septem sacramenta; ergo non sunt septem sacramenta.

Resp. D. mag. Non disertis verbis enumerant septem sacramenta propter defectum theoriae nondum evolutae, C, nuncquam ea enuntiant ex quibus apparet septem sacramenta ab initio in **praxi Ecclesiae** existit esse et fidei ejus implicita, N. Contrad. min. i. cons.

Obj. 6. Neque Ecclesia Graeca, neque sectae antiquae Orientales possunt esse witness in praesenti materia; ergo carum testimonium nihil valet theologo;

Resp. Trans. antec. D. cons. nihil valet historicus, N. dogmatico, subd, per se solum suaptia, C, cum testimonio Ecclesiae Catholicae, N.

Obj. 7. Scriptores Orientales non eadem septem sacramenta enumerant ecclesia Catholica; ergo non est verus consensus. (Cf. Posch, VI, et. 92, 93)

Resp. ... plures et docti, N. paci indocti, subd, super tamen septem, C, non semper septem, N. N. cons.

Obj. 8. Scriptores Orientales saeculi 17ⁱ theoriam sacramontariam et numerum septenarium hausisse videntur in scriptis Scholasticorum Occidentalium quas legobant; ergo hic consensus cum Latina Ecclesie nihil valet.

Resp. N. consequentiam, nam haec acceptatio, si sumatur cum anterioribus protestationibus Ecclesiae Graecae, v. g. Jeromico patriarchae, 1579, contra Lutheranos, ostendit Graecos in doctrina Ecclesiae Latinae agnoscere traditionalem fidem Ecclesiae Graecae.

Obj. 9. "Una omnia oblationes, consummavit in sompturnum sanctificatos"; ergo Christus est unica causa efficiens sanctificationis humanae, ac proinde unum est sacramentum Novae Legis: passio Christi.

Resp. Dist. antec. Christus est unica causa efficiens principalis... C. est unica causa efficiens non solum principalis, sed etiam instrumentalis... N. cons.

Obj. 10. Si sacramenta significant gratiam, sufficiebat unum sacramentum instituere, sicut una specifica est gratia. Ergo superflua sunt septem sacramenta.

-4-

Resp. Dist. antec. Si sacramenta nihil significant nisi gratiam sanctificantem nudo in se considerant, sufficiebat unum sacramentum, C, si significant gratiam cum certis relationibus ei annexis, sufficiebat unum sacramentum, E, I, cons.

Baptismus significant gratiam una homo abluitur a peccato originali et fit membrum Ecclesiae;

Confirmatio significant gratiam militis Christi;

Eucharistia significant gratiam spiritualis refectionis animae;

Poenitentia significant gratiam liberationis et conservationis a peccatis propriis;

Extrema Unctio significant gratiam confortationis in ultimo amore;

Ordo significant gratiam sacerdotalem;

Matrimonium significant gratiam vitae conjugalis.

Ideo suas quodque sacramenta dicunt significare et efficere gratias sacramentales, de qua re nos te, (cf. Pesch, Comp., n.9).

Obj. II. Atiam lotio pedum est sacramentum Novae Legis. Ergo sunt plura septem. Resp. ... est sacramentum vere et proprio, late, C,

atque est sacramentum Novae Legis proprio, et probatur ex Io.13,1-15.

Juncta hunc locum, lotio pedum continet omnes notas veri sacramenti Novae Legis, si uidem

a) est ritus sensibilis;

b) De ea permanens Christi mandatum datur (vv.14-15);

c) Significant gratiam, nam puritatem animae (vv.10-11);

d) Non solum significant, sed etiam confort gratiam (v.8); nam non habere partem cum Christo, est non habere salutem aeternam.

Argo lotio pedum est sacramentum Novae Legis proprio.

Resp. Dist. antec.: a) C, primam partem antecedentis.

b) Dist. Christus praecepit ut sequoremur omnes exemplum humilitatis, quod pedes lavando dedit, C. "Exemplum dedi vobis ut quemadmodum ego foci, ita et vos..." Christus praecepit lotionem pedum ut caerimoniam vel ritum fidelibus administrandum, N.

c) Significant gratiam de se, ut omnis ablutio et speculatorio, C, practice, ex institutione Christi, E.

d) Nam v.8 exprimit tantum praeceptum grave Petro resistenti dato, ut Christo se submittoret etiam caeca. (cf. Pesch, VI, n.97)

Insto: ita intelloxerunt PP. Ambrosius et Bernardus.

Resp. a) Trans. nam error unus vol alterius nihil facit contra communem aliorum doctrinam et constantem Traditionem Ecclesiae,

b) Mi PP. lotionem late intelloxerunt sacramontum, non proprio.

(cf. Pesch, VI, nn. 94-96)

c) Bene potest intelligi purum exemplum humilitatis, et sic tota Ecclesia intelloxit, practer aliquas particularis Ecclesias. Argo lotio pedum ut sacramentum non fulcitur traditione universali et constanti,

spei, caritatis contritionis. — Carvuli qui non pote-
runt justificari ex opere operantis professionem fidei
faciebant, cum circumcisi erant, nomine suo per alios;
haec autem ut necessaria conditione posita, Deus ex
misericordi sua promissione gratiam conferebat et
peccatum delebat,

SCHOLION II. De convenientia seu conguitate Sacra-
mentorum. Cf. Auct. no. 9.; S. Thom. III, q, 61, al.

De numero sacramentorum Novae Legis.

THEISIS XXVIIIA

Eam

SACRAMENTA NOVAE LEGIS, A CHRISTO INSTITUTA, SEP-
TEM SUNT, NEC PIURA, NEC PAUCIORA.

SACRAMENTA NOVAE LEGIS: signa sensibilia a Christo
instituta permanenter ad significandum et conferendum
gratiam.

A CHRISTO INSTITUTA: instituere sacramentum est alli-
gare gratiam alicui signo sensibili.

D 367 *Modernissime nullum sacramentum.* D 2039, 2084
ADVERSARI: PROTESTANTES qui duo tantum: Baptismum et
Coenam; aut nullum vel quatuor: Bapt., Coenam Poe-
nitentiam Ordinem admittunt; (Cf Auct. 10) Rati, ne-
gandi quedam Sacramenta est quia sed Sacram. non sunt
gratiae productiva solum sunt media ad fidem excitans
et signo remissionis peccatorum obtentae.

Doctrinae catholicae de septenario Sacramentorum nu-
mero historica evolutio:

Septem sacramenta jam ab initio extiterunt in Eccle-
siae praxi.

Plus minusve explicite de illis ⁱⁿ Script. mentio fit.

Patres pro occasione sive tuendi Religionem
notra Pagens, sive edocendi fidèles, septem Sacramen-

rum memoriam faciunt: v.g. Justerius, saec. II.
agit de Baptismi et de Eucharistiae ceremoniis;
Tertullianus, saec. III agit de Confirmatione et
de Poenitentia;
Augustinus, saec. IV, honorat omnia Sacraenta, ex-
cepta Extrema Unctione;

At de hac agitur in Epistola Innocenti I ad
Decentium 799

Nestoriani et Monophysiti (saec. I) septem Sa-
craenta habent.

At non nisi saeculo XII distincta cognitio de
numero Sacraentorum habita est; quic tum solu-
corum exacta definitio, inventa est.

Ante saec. XII P.P. vel scriptores accessiastici
pro diverso fine quam sibi praestitubant, pauci-
ora vel plura quam septem reconscebant. Imperie-
do Petristica, pro necessitate eodocondi Catholico-
nos, agebatur potissimum de Sacraentis quo
magis spectant ad initiationem christianorum; sc.
de Baptismo, Confirmatione et Eucharistia.

Ternarium numerum servavit (sec. VII Hislorus
Hispalensis, aliquo saec. VIII et XI).

Petrus Damiani duodecim,

Hilobertus Turenensis novem, alii plura pauciora
admisserunt.

Saec. XII Abolardus distinctionem invenit inter
Sacraenta magiora et minoria.

Robertus Paris agendo de Sacraentis majo-
ribus seu proprio dictis, ~~omisit~~ Extremam Unctionem;
Rolandus (ulterius Alexander III) negligit
Orationem, de qua tamen alibi quedam dicit.

At in Summa Sententiarum (Petri Lombardi) item sept
tem Sacraenta codem ordine apponuntur quo pos-
toe.

De hac historia. Cf. Auct. n. 11.

Mef.
NOTE: DE FIDE S. TRID. D. 844.

N.B. Ex Scrip. probatur existentia singulorum Sacramentorum ex quorum collatione congruenter colligi posset septenarius numerus.

PROBATUS

EX TRADITIONE.

N.B. Probatio erit indirecta, i.e. ostendemus consonum universalem circa doctrinam de septenario Sac. numero extitisse a tali tempore, ut jure apostolice ejus origo sit inforanda.

Usque enim ad saeculum XII exhibetur quidem tum in Traditione orali, tum in Traditione monumentali existentia fere omnium Sacramentorum non vero praeccisa doctrina de eorum septenarie numero. Quapropter fieri non potest demonstratio directa.

Sed: sequentia sunt historica certa:

1) Certe est per plura saecula antequam prodirent

Protestantes, et praeccise inde a saec. XII plenum consonari in Ecclesie Romana adfuisse circa doctrinam fiduci de septenario Sac. numero.

Constat:

1) ex categ. S. Ottonis (a. 1150)

2) ex Conc. Lugdunensi II (1274)
" Tenet etiam ut docet eadem S. Romana Ecclesia septem esse ecclesiasticae Sacramenta"

Prof. fidei Michaelis Palaeologi.

3) ex professione fidei Waldensibus ab Innocentio III prescripta. (1210)

4) ex pluribus synodalibus constitutioni-

-102-

bus.

5) ex unanimi DD. consensu.

B 6) Constat Ecclesiam gracieam Schismati-
can convivere cum Ecclesia Catholica circa
doctrinam de numero septenario Sacr.

Constat: 1) negativo: non quando actum est
de reconciliacione utriusque Ec-
clesiae ut in Conc. Lugdun. (1274)
et Flarent. (1438), nulla mentio
facta est dissensionis circa nume-
rum Sacr.

2) positive: ex professionibus fi-
dei: v.g. ex declaracione Jero-
miae Patriarchae Constantinopo-
litani (1579);
ex damnatione in Conc. Const.
(1638, 1642) et Hierosol. (1672)
Cyrilli Lucaris, Jerome sue
cessoris. Dicebat duo tantum os-
se sacramenta.

3) ex Eucologiis seu Rituibus.

4) Ipsi Protestantes hoc faton-
tar.

C 6) Constat etiam heriticos in Asia et Ac-
gypto, a saec V ab Ecclesia divulgatos, no-
n Monophysites, Nestorianos etc credentes fidem
habere de numero septenario Sacr.

Constat:

1) ex Scriptoribus (cf. As-
somanie Bibl. orient, tt, 2 ct3.
"phys: " Perpetuité de la foi."

2) ex monumentis liturgicis
(cf. Ritus Orientalium Denz.,

Contra thesim quae sic se habet sic arguo carissime Pater. Non sunt septem sacramenta. Ergo falsa est thesis.

Probo antecedens.

Si ~~septem~~- darentur septem sacramenta novae legis, Sacra Scriptura meminisset illius numeri alicubi.

Atqui non meminit. Ergo non darentur ~~septem~~ sacramenta. Wir. #23, p. 21.

Tamen s. Scriptura potius duo tantum esse sacramenta indicat et probo ex Jo. 19,34.

Si sacra Scriptura indicat tantum duo sacramenta, sunt tantum duo.

Atqui secundum Patres, ut, v.g. Augsutinus, indicat tantum duo.

Ergo sunt tantum duo sacramenta.

Wir. #23, 2.

Si multi patres et theologi tenent esse plus quam ~~septem~~ sacramenta, ruit thesis.
Atqui multi patres et theologi sic tenent. Tenent enim virginitatem, martyrium et multi benedictiones esse sacramenta.

Ergo ruit thesis.

Ad maj. Sacramenta proprio sensu, C. sensu improprio N.
Contradistinguo min.

Etiam letie Tandem aliquando est actio narrata in evangelio quae certo certius est sacramentum. Ergo thesis est vacua et inana. Et probo ex Jo. 13, 5-16.

Et praenoto 1. Adest ritus externus- lotio.

2. Institutio divina et praeceptum Xti quae appareat ex versiculo 14.
3. Promissio gratia in versiculo 8.

Et sic conficitur argumentum.

Quod implet definitionem sacramenti, est sacramentum.

Atqui lotio pedum ut narrata in evangelio sancti Joannis, implet definitionem sacramenti.
Ergo est sacramentum.

Wirc. # 32, p. 25

3) ex ipsis Protestantibus (cf.
Schaff. creeds of Christendom,
vol. I.)

ATQUI ex his suppositis concludere licet tum
theologice, - tum philosophice ad apostolicitatem doc-
trinæ et septenariæ Sacr. numeri

ERGO-----

I. Theologie.

Ex recentibus habetur consensus totius Ecclesiae
Catholicae in deo[n]da et credenda doctrina fidei do-
ctrinæ Sacr. numeri,

ATQUI hic consensus est signum apostolicitatis
doctrinæ;

ERGO.....
MAJOR: ~~Ecclesiæ~~ Theologie. *Patet*.
MINOR: Patet, quia illa doctrina non esset aposto-
lice, ille consensus in deo[n]da et credenda doc-
trina fidei est circa rem falsam et tunc Eccles-
ia non esset tum active, tum passive infallibi-
lis.

II Philosophice.

a) Extitit consensus Ecclesiæ Latinae et Graecæ
saltem in fide implieita et practice, circa septen-
arium Sacr. numerum ante separationem hujus ab Eccle-
sia Latina. (Sæc. IX).

b) Item, extitit consensus sectatum haereticarum in-
ter se et cum Ecclesia Latina ante carum separationem
ab ea. (sæc. V.).

c) Per quatuor priores saecula non alia doctrina do-
ctrinæ Sacr. numeri tractata fuit ab Episcopis, nec
alia a fidelibus accepta fuit quam doctrinam aposto-
licam.

d) Nullum nomen vel auctoris vel inventoris, nullus

originarius locus hujus doctrinæ assignari posse
sunt post apostolos.

ATQVI haec omnia supponunt doctrinam de
septenario Sacr. numero originem habuisse a
traditione apostolica.

ERGO.....

MAJOR: a) Ante separationem: Nam Ecclesia
Graeca schismatica erat infensa Ecclesiæ Latiniæ
et suorum traditionum tenacissima (ex
disputationis de "Filioque", de modo ministrandi Baptismum, de pane azyno, de jejuniiis
etc.) Ergo non potuit accipere doctrinam de
numero septenario Sacr. ab Ecclesia Latina
post suam separationem ab ea.

b) Ante carni separationem: Non si ante
separationem hanc fidem saltem implicito, et
practico non habuissent, non potest expliciti-
ri quomodo omnes illico sectae, Ecclesiæ pa-
thlicao infensae, et fidei, Discipline, rite-
tibus, natiōne etc diversissimis reperirent nunc
in ea fidei convenire.

c) Nam, Episcopi vigiles erant traditionis
custodes, et cuilibet novitati obserbant;
fideliſ ex alia parte, tenacissimi erant tra-
ditionum apostolicarum. Attemen nullum ves-
tigium habetur alicujus controversiad volu-
tationis sive ab Episcopis, sive a filio-
libus.

a) Nam, fuisset notalis innovatio in fide.

MINOR Quia illa facta historica mani-
festant traditionem continuum cui nullus
alius origo assignari potest nisi doc-
trina apostolus.

PROBATUR III ex congruentia, Cf. Auct. 19.

21 May
Wiesel

DIFFICULTATES.

- 1- Silentium documentorum usque ad sacerdulum lamen.
Ergo falsa thesis;
Conc. Ant.;
Nego cons. quia 1) vox sacramentorum non erat ad
hoc determinata quod hodie vocamus sacramentum;
2) priribus sacerulis PP. non
faciebant tractatum de Sacramentis seu pro occasio-
ne nata tractabant de uno vel altero sacramento.
3) iisdem sacerulis vigebat lex
arcani, i.e. secreti aut silentii.
- 2- Neque in SS. neque apud PP. fit mortis munici
septennaris.
- 3- Letis pedum juxta quosdam PP. est sacramentum.
Ergo sunt 8 sacramenta.
Dist. Ant; sensu late, C. stratto, N. quia defi-
cit institutio perpetua Christi et productio gratiae.
- 4- Apud quosdam PP. sunt multo plura quam scriptum.
Dist. Ant; sensu proprio, N. sensu improprio, v.g.
martyrium non institutum a Christo sed toleratum.

Ap 1 p. 21
2 p. 23
3 p. 25

De physica Constitutione seu de natura sacramontorum.

SACRAMENTA NOVAE LEGIS CONSTANT REBUS, TANQUAM
MATERIA ET VERBIS, TANQUAM FORMA.

Mater et Forma

MATERIA: pars determinabilis.

FORMA: pars determinans.

N.B. agitur de materia ex qua consistit sacramen-
tum, v.g. aqua pro Baptismo, non de materia
circa quam versatur v.g. peccato pro Peccati-
tentia.

MATERIA ex qua remota: est res ipsa.

MATERIA ex qua proxima: est usus hujus res.

SENSUS THESEOS:

Novae Legis sacramento constant ductus par-
tibus: una determinans, altera determinabi-
lis.

NOTA: CERTA, Flor. D. 695. It is a practical
rule of conduct, Not a definition. : it is
only certa, not definitio.

Doctrinæ evolutio:

- 1° Jam ab initio praxis Ecclesiae præsortim in administratione Baptismi et Eucharistie: exhibentur "res" (actus) et verba.
 - 2° Hinc post primum, primum speculationes theocraticæ circa Eucharistiem: constat pane, et verbis. – et circa Baptismum: constat aqua, invocatio Trinitatis et sugæ consacratio, haec ultima non essentialiter.
 - 3° S. Augustini accuratior explicatio quoad Baptismum: Constat aqua et verbo. (In Joann. Tract. 80, 3)
 - 4° Saec. XII, Hugo de S. Victore: Baptismus constat elemento et verbo, non benedictione aquæ. Sanctitas Sacramenti non pendet a ministro. Lequendo de Sacramentis in genere, falso putat verbum posse esse "corde tantum creditum."
 - 5° Petrus Lombardus: sequitur Eugenius quod Baptismum; quæd alia Sacraenta, Pœnitentia et Matrimonio exceptis, docet ex constare "verbis et verbis".
 - 6° Saec. XIII, Theologi incipiunt applicare Sacramentis ex analogia, doctrinam Aristotelicam quod constitutionem corporum ex materia et forma seu ex elemento indeterminato et elemento determinante. Primus qui his vocis cum hoc sensu speciei adhibuit fuit Guilielmus Altisalensis. Post Alex. de Haleg, comes Theologi tisic utuntur. Doctor in L. of Paris.
 - 7° Pœnitentia et Matrimonio eadem theoriam applicuit D. Thomas.
 - 8° Quæ doctrina postea in Decreto pro s. et a Triad. fuit quasi consecrata.
- PROBATOR ex Trad. Ritus quo semper in Ecclesia perfecta sunt ut conficiuntur Sacraenta, quiaque universali et constanti consensu semper creditus est essentialis ad corporum valorum, est ritus exhibens eorum physicam

constitutionem.

ATQUI, hic ritus constituit in usu rerum,
tanquam materia, et vborum tanquam formæ.

ERGC...

MINOR Constat ex monumentis liturgicis Ecclesiae
turn Occidentalis, tñ: Orientalis. Cf Martene,
Gœär,

N.B. Ex Scripture, res potest dici innui.

v.g. quoad Baptismum. Eph. V, 26. *mt 28,19*

quoad Confirmationem. Act: VIII, 15-17.

quoad Eucharistiam, ex ipsius institutione
Sac.

quond' Extremam Unctionem. Jac:V, 15.

PROBATIC ex ratione congruentiae, cf. S. Thom.
3p. q. 60, 9, 6.

De efficacia sacramentorum N.L.

THESES XXX.

1) SACRAMENTA NOVÆ LEGIS, UT VERAE CAUSÆ
INSTRUMENTALES, CONFERUNT GRATIAM, 2) EX OPERE
OPERATO ET 3) SECUNDUM PROPRIAM CUJUSQUE DIS-
POSITIONEM ET COOPERATIONEM. 4) SIMPLA AUTEM
SACRAMENTA GRATIAM PROPRIAM PRODUCUNTUR, QUÆ
SACRAMENTALIS VOCANTUR
CONFERUNT GRATIAM: sanctificantem.

Sacramenta mortuorum (Baptismus et Pœnitentia)
conferunt per se gratiam primam sanctifican-
tem; per accidens, gratiam secundam, i.e. aug-
mentum gratiae sanctificantis.

Sacramenta vivorum (quinque alia) per se confe-
runt, secundum gratiam sanctificantem; per
accidens (probabiliter) primam.

[Per se producunt augmentum gratiae sanctifi-
cantem; per accidens primam gratiam sanctifi-]

centem, v.g. si quis accidit bona fide in statu peccati mortalium ad sacramentum Eucharistiae et habet contritionem probabiliter remittuntur ei peccata.

CLUSAE INSTRUMENTILIS: non virtute sua agentes sed virtute causae principalis; in casu Sacramentorum virtute Dei.

GRATIA SACMENTILIS: cuiusque sacramento proprio v.g. fides pro Baptismo, spes pro Ex-Uncione, caritas pro Eucharistia; consistit in gratia sanctificante quatenus ordinatur ad finem cujuslibet sacramenti et confert jus ad speciales graticas actualies conferendas; quando explenda erunt munera ex singulis sacramentis emergendia.

ex ipsa cofactione rite.

EX OPERE OPERATI: vi et officia ipsius operis externi sacramentalis; non ex opere operantis i.e. non intuitu moritorum ministri vel suscipientis.

SEUNDAM PROPRIAM DISPOSITIONEM: prout renovetur obex gratiae.

mala dispositio ex qua sacramentum est infuctuum.

OBEX GRATIE: id ex quo sacramentum non est fructuosum v.g. conscientia peccati pro sacramento viverum defectus; defectus poenitentiae pro Baptismo (in adultis). Gratio collata a sacramentis ex opere operato proportionatur his dispositionibus. Haec dispositiones non sunt causa gratiae sed conditio sine qua non.

INVERSARII: MOVIMENTES: sunt signa excitantia vel significantia fidem, quam salvat sine gratia sanctificante.

MODERNISTAE: "Sacraenta eo tantum spectant ut in mentem hominis revocent praesentiam Creatoris semper beneficem" D. 2041, 2089.

NOTA: la pars: Conferunt gratiam: DE FIDE CAT. Trid. 849, "Gratiam non conferre". I.S.

Ut verae causae instrumentales: CERTA, Trid. 799 "instrumentalis item sacramentum Baptismi; ergo a pari, alia sacramenta.

la pars: "Ex opere operato": DE FIDE CAT. Trid. 851, "ex

opere operato non conferre gratiam A.S.

Carta D799.
3a pars: "Secundum ad jusque propriam dispositionem"
unusquisque suam secundum mensuram.

4a pars: CENCI et COMMUNIS.

HISTORIA DOCTRINAE:

1° Scriptura exhibet ritus christionos tanquam
ad peccata remittenda.

2° Sae*c II*, P.P. praesertim memorant officiam
Baptismi et Eucharistiae. (Cf. Tixerent, Hist.
des Dogmes, p. 130, 154.)

3° Sae*c III*, fides Ecclesiae in officiam Poe-
nitentiae eluct ex ipsis disputationibus tunc
exortis circa remissionem peccatorum. (Tixe-
rent, p. 363)

4° Metio saec. III, controversia habetur de valo-
re Sacramenterum, occasione Baptismi ab heret-
ticis, Marcionitis et Montanistis) collati.

Validus aut invalidus talis Baptismus?
S. Cyriacus putavit invalidum esse, Stephanus
Pontifex, e contra, declaravit validum esse,
a principio validitatem Sacramenti non pendere
a fide ministri. (Tixeront, p. 380 sq; Pourrat,
La Théol. Sacram. p. 107, sq.)

5° Tempore Diocletiani (303) occisione consecra-
tionis Ceciliani, Episcopi Carthaginensis a
Felice, Episcopo, qui habebatur ut proditor
ex eo quod obtemperaverat decreto Diocletiani
de Ecclesiis Christianis destruendis et de li-
bris sacris consignandis, quaestio ponitur
utrum valida sit talis ordinatio a Ministro
peccatore collata?

Validam esse demonstrant Optatus Milevitanus
et postea Augustinus. Ergo valor sacramenti
non pendet a rite et sanctificate Ministri.

6° An pendet a fide et sanctitate recipientis?

Affirmative putaverunt Cyprianus et Donatistae.

Negative respondit Augustinus aut potius distinxit: haereticus et indignus recipiunt characterem Baptismi (de hoc loquitur Aug.). sed non recipiunt gratiam quia obicem ponunt; si vero obex, sacramentum incipit esse utile.

7° Saec. IX Controversia denuo est excitata occasione reiterationis ordinationum quas fecerat Pontifex Termosus, et saec XI, occasione clericorum qui ratione incontinentiae et simoniae fuerant excommunicati et tamen Sacraenta ministrabant.

Inter disputantes fuit Petrus Damianus.

8° Saec. XIII, Augustini doctrina solemniter ab Ecclesia affirmatur. Cf. professio idei Valdensibus proposita ab Innocente III (Dz. 434).

9° Saec. XIII igitur, tenetur officiam Sacramentorum indepentem a fide et sanctitate Ministri.

et suscipientis; et Scriptores ecclesiastici incipiunt uti formula "ex opere operato", ut distincta a formula "ex opere operantis".

10° Domum, hanc formulan tanquam aptissimam ad exprimendum dogma catholicum, Tridentinum contra Protes-tantes solemniter sancivit.

11°. Saecc XIII Scriptores ecclesiastici querunt: "Qua ratione sacr. gratiam producant? "Duo systemata

Iun. Sacramentum est causa occasionalis gratiae, vel potius "conditio sine qua non". S. Bonav. Scotus, Dian-dus, Biel etc.

Zuni. Distinguit duplicom effectum: sc "Sacramentum et res", i.e. aliqua dispositio seu exigentia gratiae: character, ornatus, et "res tantum", i.e. gratia. Sacraenta non causant in seipso infusionem disponunt, et ideo sunt causa*es* instrumentales dispositivae gratiae.

Alex. Halensis

Quod systema D. Thomas expolivit et Schola Thomisticci sequuta est usque ad saec XVI. Tunc Cajetanus et alii Thomistae illud impugnant.

Incolum est utrum S. Thomas mataverit suam sententiam. (Cf. Pourrat. 157).

12° Saecc XVI Reformatores dicunt Sacraenta non esse nisi signa, notae, vel texeres media excitandi fidem.

Contra illos Trid affirmat officiam Sacr. ex opere operato.

13° De natura causalitatis. Sacr. incipiunt disputare Theologi.

Causalitatem moralern docuit Melchior Cano et postea Vosquez.

" physiciam tenuerunt Bellarminis, Suarez et ali dispeccitivam: nunc temporis Billot.

• Mass.

Pars 1a.

PROBATOR: I:

Sacramenta Novae ex SS. ut causae instrumentales vere conferunt, remissionem peccatorum, vitam aeternam, Spiritum Sanctum.

ATQ[UE] Illa conferre est conferre gratiam sanctificantem.

ERGO Sacramenta Novae Legis ut verae causae instrumentales conferunt gratiam.

MAJOR: 1) vere conferunt— Act. II, 38. Joan VI, 59; Act. VIII, 17.

Quod dicitur pro Baptismo, dicitur citam pro aliis quia si unum confert gratiam a pari alia etiam: quia eadem est generica officiaetas ad gratiam conferendam

2) causa instrumentalis— quis solus Deus est causa principalis gratiae ex Tract. de Gratia thesis 19a.

MINOR: quis illa confere est conferre justificationem.

Pars 2a.

c. *Neat page probatum*

PROBATOR I

Sacramenta Novae Legis sunt immediata causa gratiae

ATQ[UE] immediata causa gratiae confert gratiam ex opere operato.

ERGO Sacramenta Novae Legis conferunt gratiam "ex opere operato."

MAJOR: pro Baptismo, cf. Joan. III, 5. "Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritus Sancto (A pari pro ceteris.) S. Spir. est causa a immiediati gratiis

gratia sanctificans venit eadem modo ex aqua ac ex Spiritus Sancto; ergo gratia s. venit immediate ex aqua. Cf. Tit, 3, 5; "per"

R362.

MINOR: quia si sacramentum esset causa ex opere operantis esset mediate causa gratiae: quis v.g. ex citaret fidem et mediante fide producet gratiam.

DIFFICULTATES:

Objiciunt Protestantes:

Sensus SS. est quod verba excitant fidem justificantem.

Ergo, falsa thesis.

Nego ant.

Probant ant.

Nam "ex qua" intelligi debet sensu metaphorico sicut illud Mt. III, 11. "Baptizabit in Spiritu Sancto et igne."

Atqui sensus est quod verba excitant fidem justificantem. Ergo...

RESP: Nego ant: quia 1) textus Joannis est inintelligibilis sensu metaphorico, 2) Mt. III, 11 potest etiam sumi sensu litterali, collinguis igneis. 3) sensus metaphorico est contra Traditionem.

PROBATUR II (ex PP.)

PROBATUR III (Exam)

Baptismus infantum et amentium non est inutilis.

Atqui inutilis esset si sacramenta non conferrent gratiam ex opere operato.

Ergo...

MAJOR: ex tract. de Baptismo th. 38a et ex praxi quorundam Protestantum.

MINOR: quia in his ~~verba~~ Baptismi non possunt excitare fidem personalem nisi miraculo, quod gratis admittetur.

~~Stat 3a pars si sacramenta Novae Legis agunt ut causae naturales.~~

Stat 3a pars si sacramenta Novae Legis agunt ut causae naturales.

Ergo.....

MAJOR: quia causae natureles producunt effectum juxta

-115-

dispositionem et cooperationem subjecti.

MINOR: ex affirmatione S. Thomae. q. D 799
"sicut ab eodem igne accipit plus si appro-
pinquat." IIIa, q. 69, a8.
Ad alias ratinus congruentiae, Cf. Auct, 43.

Pars 4a.

PROBATUS:

Singula sacramenta instituta sunt ad di-
versas fines.

ATQ[UE]I sacramenta ita instituta producunt gra-
tiam propriam quae sacramentalis vocatur.

ERGO.....

MAJOR: ex Flor. D. 695.

MINOR: quia effectus sacramenti est medium ad
finem sacramenti et debet ei proportionari.

SCHOLION de causalitate sacramentorum. Cf th.3la.

De causalitate sacramentorum.

TESIS XXXIA.

VERBOSIMUS VIDENTUR SACRAMENTA NON CAUSARE GRA-
TIA M 1) CAUSALITATE PHYSICA, UT ASSUMITUR IN PRI-
MA SENTENTIA; NEQUE 2) CAUSALITATE INTENTIONALI
UT VIDENTUR IN TERTIA SENTENTIA, 3) SED POTIUS
CAUSALITATE MORALIS.

CAUSALITAS PHYSICA: quae produceit effectum per
influmnum realem, i.e. non intentionaliter nec mo-
raliter, sed sicut ignis calorem producit.

CAUSA MORALES: quae producit effectum movendo causam imperio, merito vel consilio i.e. agendo in voluntatem, utraque causa est principalis vel instrumentalis.

Principalis: movet virtute sua, v.g. impetratio filii regis pro aliquo reo.

Instrumentalis: movet virtute causae principalis v.g. epistola filii ad patrem qua impetratur veria.

Unde patet sacramenta jam esse saltem causas morales instrumentales gratiae.

Quaeritur utrum sint aliquid plus?

Sa Sententia: Sacramenta sunt causae physicae gratiae, vel quia habent qualitatem intrinsecam (transeuntem, supernaturalem) ad producendam gratiam, vel quia Deus concurrit ad gratiam producendam. Thomistae, Bellarminus, Suarez, Ripalda.

Sa Sententia: theses. Sacramenta sunt causae morales gratiae. i.e. utpote moraliter actiones Christi, ad significandam et causandam grariam Institutac, talem supernaturalem dignitatem in se habent insitam ut ipsum movere possint ad gratiam conferendam. Scotistae, Canus, Vasquez, de Lugo, Wier, Franzelin, Pesch, etc.

Sa Sententia: Sacramenta sunt causae intentionales mentis ordinacionem.

Sacramenta sunt signa. Signa notificant intentiones et ordinationes mentis. Sacramenta sunt signa practica: ergo notificant ordinationes mentis Dei.

Signa possunt assumi et instrumentum a causa principali et tunc, ut omne instrumentum habent actionem propriam

actionem instrumentalium.

Autio autem instrumentalis, quantumvis modifica- ta et elevata, est in eodem ordine seu in eadem linea atque actio propria immo est realiter eadem.

Sacramenta sunt signa a Deo ut instrumentum

assumptum ad homines sanctificandos. Ut signa (practica);
corum actio propria est notificare ordinationem Dcm;
et instrumenta: ordinationum hanc seu ipperium divinum
applicant alicui determinato subjecto in eoque cau-
sant formam aliquam intentionalem, characterem vel
alium titulum exigitivum gratiae. Posito autem titulo
appellante gratiam, hacc a Dco conceditur, et idco
Sacramento causalitate intentionali immediatae causant
in anima titulum appellantem gratiam et mediatae gra-
tiam.

Sacraenta igitur possunt dici relate ad gratiam cau-
sae efficientes, instrumentales dispositivae intentiona-
les.

Billet, Muller, Lercher, Van Noort. Billot putat fuisse
sententiam Thomae. (ac his cf. auct 45).

Inter Argumenta quae in mente auctorum militant in fa-
vorem hujus sententiae numerantur sequentia:

1º Nullatenus fidei repugnat, cum verem causalitatem
in sacramentis vindicet, quavis ordinis vero intentiona-
lis.

2º Melius servat notionem instrumenti, quod debet pro-
pria sua activitate attingere effectum

3º Non tenet; ut (causalitas moralis) Sacraenta agere
in ipsum Deum, quod impossibile.

4º Apte applicatur singulis sacramentis, reviviscentiae
sacerdotalium etc.

Sic Lercher ponit argumentum (ex natura signi
practice)

Sacramentum efficienter et instrumentaliter causat
gratiam non alitor, nisi quatenus ex institutione
Christi ut signum practicum gratiam huic vel illo
individuo conferendam significat et significando
causat.

Atqui signum practicum non potest in ordine ad
gratiam alienam causalitatem nisi intentionales dispositivam
habere, in quantum sc. immediate producit
titulum exigitivum gratiae.

Ergo, quia gratia sit forma physica, signum sacramentalis respectu gratiae non potest aliam causam nisi intentionalem dispositivam exscrere, quatenus in subjecta sucipiente ex institutione Christi ponit titulum exigitivum gratiae vel jus ad gratiam.

MAJOR. Nam signum sacramentale causat in quantum est unum quid sed est unius quid ut signum: Ergo

MINOR. ex natura causae instrumentales. Cf. Auct. laud. no 208.

NOTA : PROBABILICR:

Pars 1a

PROBATUR: (non causa physica)

Sacramenta non sunt causae physicas gratiae nisi haec probatur ex SS. vel Traditione.

ATQUI nec prius, nec secundum.

ERGO sacramenta non causant gratiam causalitate physica.

MAJOR: evidens: quia causalitas Sacr. pertinet ordinem supernaturalem.

MINOR: quia 1) in SS. et Traditione affirmatur tantum Sacramenta esse veras causas gratiae.

2) SS. et Patres dicunt a) gratiam produci a Sacramentis praeteritie v.g. a Baptismo praeterito sicut a Baptismo presente:-
b) produci a Sacramentis sicut a passione Christi.
c) tribuendam esse utrique partem Sacramentorum, sc. materiarie et formae. (Eph. V, 35).

Atqui haec omnia indicant causalitatem moralam.
Ergo....

Pars 2a. (non causa intentionalis).

PROBATUR:

Sacramenta sunt verae causae gratiae.

ATQUI Causae intentionales non sunt verae causae gratiae.

ERGO Sacramenta non sunt cause intentionalis gratiae.

-119..

MAJOR: ex th. 30a

MINOR: quia si sacramenta non producunt gratiam neque physice neque moraliter videntur esse merae conditio-nes" sine quibus non."

Pars 3a (causa moralis.)

PROBATUR:

Ideo sacramenta causant gratiam quia sunt moraliter actiones Christi.

ATQUI ita causare gratiam est moraliter causare.

ERGO sacramenta causant gratiam causalitate morali.

MAJOR: ex th. 34a arg. lae partis.

MINOR: quia tales actiones movent Deus ad gratiam producendam.

SCHOLION: DE REVIVICENTIA SACRAIMENTORUM.

SACRAMENTA BAPTISMI, CONFIRMATIONIS, EXTREMAE-UNCTIONIS, ORDINIS ET MATRIMONII, FICTE SUSCEPTA, OBICE REMO-TO, REVIVISCUIT.

FICTE SUSCEPTA: i.e. cum obice gratiae.

Obex est: positivus: cum quis conscientius est suae indispositionis.

Negativus: cum quis non conscientius est suae indispositionis, et bona fide accedit ad Sacramentum

Removetur obex negativus per attritionem supernaturalem et positivus per contritionem ~~cum votu~~ Se-cramentii vel attritionem cum absolutione.

REVIVISCUIT: producunt gratiam seu evadunt fructus.

NOTA: Scholion est GIRTUM et COMMUNE, pro Baptismo.

PROBABILITYS, PRO aliis, i.e. pro enumeratis in thksi.

PROBATUR pro Baptismo.

Si Baptismus ficte susceptus, obice remoto, non revi-visceret, salus esset impossibilis ficte suscipienti.

ATQUI ficte suscipienti salus non est impossibilis.

ERGO Baptismus, ficte susceptus, obice remoto, revisi-cit.

MAJOR: quia tunc peccatum originale non posset remitti, non non per Baptismum utpote initerabilem: non per votum

Baptismi, utpote illicitum: quia Baptismus non est iterabilis; non per aliud medium; ex Trid. D. 796.

MINOR: ex tr. de Gratia: " Deus dat gratiam saltem sufficientem".

PROBATUR pro aliis sacramentis.

Si illa sacramenta, ficte suscepta, obice remoto non reviviscerent, suscipientes deberent carere diu gratia necessaria ad finem illorum sacramentorum.

ATQUI non debent carere diu gratia necessaria ad finem illorum sacramentorum.

ERGO.....

MAJOR: ex initerabilitate absoluta vel relativa eorum

MINOR: probabilis.

N.B. 1) De Eucharistia: Suscepta cum fictione positiva non reviviscit quia s) non est plurima sacrilegia, aliquis, in instanti, posset fieri sanctissimus.

2) Pro Poenitentia: Sacramentum illud si potest fieri validum et informe reviviscit. Tractabitur postea.

DIFFICULTATES. Contra thesim. 50a

1- In SS. justificatio tribuitur fidei. Rom. III, 28; V. I; L' Pet, I, 25. Jac. I, 18. Ergo Sacmenta justificant excitando fidem. Dist; ant; fidei, i.e. rebus revelatis, C.

fidei subjectivae, sbd: formatae, C. informi, sbd:

ut dispositioni, C.

ut causae efficienti, N. Cf.

Jean 3, 5 "ex aqua", Tit 3, 5 "per lavacrum"

2- In Ia Petri I Pet III 20, sanctificatio in Baptismo tribuitur interrogacioni bonae conscientiae.

ATQUI haec interrogatio est fides.

Ergo sanctificatio.

Dist. maj. pro infantibus, N.

pro adultis, sbd: interrogationi bonae
conscientiae tantum. N.

etiam baptismo, C.

3- Sacramentum sine fide non justificat, fides viva
sino sacramento justificat.

Ergo sola fides justificat.

la pars: non justificat infantes, N.

adultos, sbd: sine fide disponente, C.
justificante, N.

2a pars: Ego suppositum, i.e. quod fides viva
sit sino sacramento vel sinc voto sacramenti.

4- Juxta PP. "sola fides justificat. v.g. Origenes,
Basilius,

ERGO...

DIST. ant: sola fides, i.e. excludendo opere non perti-
nentia, ad justificationem excludendo sacramenta, N.

5- Quod superat dignitatem sacramenti, non est ejus ef-
fectus,

ATQUI gratia superat dignitatem sacramenti,

Ergo non est ejus effectus.

Dist. maj: ut causae principalis, non est ejus effectus, C.
" " instrumentalis, N.

Conc. min: et pariter dist. cons.

6- Signum non est causa.

Atqui sacramentum est signum.

Ergo non est causa.

Dist. maj: non est causa principalis, C..

" " Instrumentalis, N.

Pariter dist. cons.

Ratio: quia causa instrumentalis sensibilis po-
test esse signum effectus quia est aliquomodo effectus
in quantum movetur a principali agente (S.Thom. III, q,
62 al)

Baptismus = sac. regenerationis spiritualem.
Consilium = " cōrroborationis in fide.
Ordo = " spiritualis potestia ad sacra ad ministeria.

TRIA SACRAMENTA, SCILICET BAPTISMUS, CONFIRMATIO ET ORDO IMPRIMENT CHARACTEREM IN ANIMA, HOC SIGNUM EST QUODAM SPIRITUALE ET INDELEBILE, UNDE EA ITERARI NON POSSUNT.

Sacramenta signa rusticia et effectus gratiae a Deo instituta
CHARACTER: signum spirituale et indeleibile quo signati apti fiunt ad aliquid sacri suscipendum vel peragendum.

Imprimunt - producent quonodoctumque.
SPIRITUALE: non sensibus sed intellectu cognoscibile

INDELEBILE: permanens in hac vita, non obstante peccato mortali,

DE FIDE CATH. Trid. D. 352;

permanens in aeternum: PROBABILIUS

Rationes ad permanentiam characteris salitem in hac vita sunt:

a) Locutiones Conciliorum et Patrum.

Est signaculum "indeleibile in aeternum",
S. Cyrilus Hier.

"In extremo iudicio Christus ex charactere (cum gratia conjuncto) justos agnitus est tanquam oves suas, S. Macarius.

b) Character est forma incorruptibilis in subjecto incorruptibili ergo a solo Deo datur potest. Secus ac gratia sanctificans, opponitur formaliter peccato mortali. Ergo potest permanere cum illo.

Nunc autem, non videtur decesseris finem ob quem

character etiam in altera vita perseveret.

Erit ad gloriam bonorum et ad ignominiam malorum. Nondum remansabit iniustis ut potestas ad sacra, sed ut signaculum potestatis jam habita. (S.Thom. III, q. 63, a5),

ANIMAE IMPRESSUM: quia spirituale. Juxta S.Th. imprimitur in potentibus cognoscitibus. (S.Th. III, q. 63, a4);

(Addendum ad libitum, p.122)

TRIA SACRAENTIA IMPRIMUNT CARACTEREM IN ANIMA

Sacraenta N.L.: signa practica gratiae a Deo instituta.

Baptismus: sacramentum regenerationis spiritualis.

Confirmatio: sacramentum corroborationis in fide.

Ordo: sacramentum spiritualis potentiae ad saera administranda.

Imprimunt: scilicet producunt quomodocumque.

In anima: sive in substantia, sive in facultatibus animas, in intellectu scilicet aut voluntate.

Character: hic sensu technico intelligitur: nota distinctiva eorum qui tale vel tale sacramentum suscepserunt.

Conc.Trid. illum vocat: "signum quoddam spirituale et indeleibile".

Signum est illud quod cognitum aliud facit in cognitionem venire.

quoddam, i.e. sensu secundario vocis, nam primo et per se sola sensibilia dicuntur signa relate ad homines; sensu diminutivo adhibetur vox quoddam.

Spirituale: aliquid reale quod neque est materia neque a materia pendet in suo esse.

Indeleibile: quod saltem nunquam de facto destruetur in hac vita.

Adversarii: Post Nicleffum, heresiarchae saeculi XVI

Nota Th.: De fide def. ex Trid. sess. 7^a, can. 9. (D.852)

PROBATUR ex Traditione:

Illud est admittendum quod licet SS. non clare enuntiet, tamen

a) PP. non obscure indicaverunt;

b) Inde ab initio Theologiae Scholasticae, omnes Theologi tenent;

c) Pontifices et Concilia plures declaraverunt.

Atqui doctrina Theseos licet....tamen a).... b).... c)....

Ergo doctrina Theseos est admittenda.

(au verso)

Major patet, quia non sola SS., sed etiam viva Traditio Ecclesiae est fons veritatis revelatae; et legitima est evolutio dogmatis ex fide implicita ad fidem explicitam in vita et doctrina Ecclesiae.

Ad hinc, "Licet SS. non clare...": Textus ad quos aliqui theologi provocant, v.g. 2 ad Cor. 1,21-22; Eph. 1,13; 4,30, non sat clare apparent esse de charactere sacramentali.

a) PP. non obscure indicaverunt, nam plurimi sunt loci apud ipsos, ubi loquuntur de sigillo vel sphragi, jam inde a Clemente Romano, "sigillum immaculatum" in Didascalia et Constitutionibus apost., "sigillum infragile".

1º PP. hoc signum distinguunt a gratia sanctificante, cum maneat etiam in peccatore. (Chrysostomus, Augustinus).

2º Dicunt hoc signum esse indeleibile, ideoque semel tantum imprimi. (Basilius, Cyrillus Hieros. August.)

3º Dicunt characterem esse signum, quo homines signantur ut pertinentes ad familiam Christi. (Hypolitus, Acta S. Thecla, 2 Cyrilli, Basilios, Gregorius Naz. Augustinus), (v. Pesch, Comp. IV, n. 23).

b) Omnes theologi. Constat litterae.

c) Innocentius III (D. 411), Conc. Flor. (695), Conc. Trid. (D. 852, 960, 964), Leo XIII (D. 1918) Codex Jur. Can. 732.

AD 381, 343

OBJ. 1. - Deus non facit inutilia. At qui signum animae impressum est inutile (quia neque Deus, neque angeli indigent tali signo; homines autem illud non percipiunt, utpote invisible). Ergo tale signum animae non imprimitur.

Resp. Conc. maj. I, min. et cons.

a) Sicut Deus infundit gratiam et virtutes, ut homines sint apti ad connaturaliter ponendos actus internos meritorios, ita imprimit characteres, ut homines sint connaturaliter dispositi ad colendum Deum cultu supernaturali externo. (S. Thomas, 3, q. 63, a. 1 sc.).

b) Character est angelis specialis ratio succurendi hominibus ita signatis. (Basilius, Cyrillus Hierosolymitanus)

c) In beatitudine character erit specialis gloria eorum, qui eo insigniti sunt; ita et in infernis erit specialis ignominia et tormentum.

d) In hac vita homines non immediate, sed mediate characterem vident.

OBJ. 2. - Si cultus religiosus ratio est cur character imprimatur, omnia sacramenta dicenda sunt imprimere characterem.

Resp. N, suppositum arg. Non a priori statuimus tribus sacramentis et tribus tantum imprimi characterem, sed quia hoc traditions catholica docetur.

Neque argumentati sumus tribus sacramentis imprimi characterem, quia pertineant ad cultum divinum, sed quia per ea homo speciali modo deparetur ad cultum divinum, quod non valet de ceteris sacramentis.

(Pesch, Comp. IV, nn. 27-28)

Juxta Suarez et Vasquez, in ipsa essentia animae,
juxta Scotum, in voluntate.

....APTI FIUNT..... Per characterem confertur aliqua potestas sive passiva ut in Baptismo, ad susceptionem aliorum sacramentorum; - sive activa ut in confirmatione ad fidem profitendam et in Ordine ad sacramenta administranda.

Si ulterius quaeretur in quo ontologico consistat character diversae sunt opiniones.

a) Est mera relatio rationis in externa deputatione ad aliquod officium sita: ut v.g. magistratus dicit relationem ad principem deputandem. Durandus.

Haec sententia post Trid. est rejicienda.

b) Est forma realis non distincta ab anima.

Aliqui ductores a S. Th. citati quibus accessit Scotus.

Sententia etiam rejicienda.

c) Est forma realis distincta ab anima et animae superaddita, pertinens ad categoricam qualitatis, et quidem

aa) ad habitum, juxta Suarez et Vasquez,
bb) ad potentiam juxta D. Thom. (q. 63, a2),
quae sententia est praeforenda.

ADVERSARI: Wicelius, NOVATORES dicentes characterem commentum scholasticum ab Innocentio III expositum.

1384
D 411, 695, 960, 964, 996

NOTA. DE FIDE CATH. Trid. D. 852.

1410,

N.B. Ex SS. existentia characteris saltu insinuitur, praeconcepit si ei accedit interpretatio PP. Cf. II Ger. I, 21, Eph. I, 13; 4, 30

PROBatur in Traditione.

1) Indirecto seu argumento praescriptionis.
Diu antequam saec XVI, novatores impugnarent existentiam characteris et antequam Wicelius (+1384) id

focisset, adorat totius Ecclesiae consensus in
admittenda doctrina de charactere in anima im-
presso per aliquot Sacraenta,

Atqui hic consensus ostendit apostolicam tra-
ditionem illius doctrinae,

Ergo....

Major. a) Ex reservationibus Gregorii IX (1228)
et Innocentii III (1250) p.c.

b) Ex consensu omnium Theologorum ante
Wiceliffum,

MINOR: Consensus unanimis Ecclesiae in retinem-
da doctrina pertinente fidem non po-
test esse falsus.

2) Directe.

a) Hac doctrina fuit implicito-admissa in
praxi Ecclesiarumque ad V sacramentum ex e-
quod Baptismus, Confirmatio et Crdo habe-
bantur ut sacramenta non iterabilis et de
facto nunquam fuerunt interpretata, quando certo
erant valida.

b) Eadem doctrina continetur explicito, etsi
confuse in terminologia Ecclesiae, sc. in usu
fidei universali vocis Soteragis, i.e. Sigillum.
Cf. Hieron., Secunda Clementis, Cyprianus,
Sacc. IV Cyril, Hier., Basil, Greg. Naz. Chrys.
Augustinus qui doctrinam explicite et distincte
enucleavit (Cf. Auct. II. 5).

DIFFICULTATES.

1- PP. per characterem intelligunt gratiam sancti-
ficantem vel ipsum sacramentum.
Negant; quia dicunt characterem esse aliquid
permanens etiam in apositatis.

2- S. Cyprianus docuit baptismum ab haereticis
collatum iterandum esse.

Ergo non admisit characterem.

Dist; ant; putabat illum baptismum invalidum, C.
validum, N.

Ambo

✓

Dist. pariter cons.

3- Theologi dubitant de charactere sacramentali.

Dist. ant: de existentia characteris, N.
de essentia " C.

De causa sacramentorum.

THEISIS XXXIIIA

Ex am

1) OMNIA SACRAMENTA NOVAE LEGIS TURNUNT A CHRISTO INSTI-
TUTA ET 2) QUIDEM IMMEDIATE.

INSTITUERE SACRAMENTA: alligare gratiam alicui signo
sensibili determinato saltem in genere.

IMMEDIATE: per se ipsum, ite. non mediate quod esset
si Christus dedisset apostolis aut Ecclesiæ potes-
tatem alligandi gratiam signis sensibilibus. Si Chris-
tus instituit immediate sacramenta ipse determina-
vit materias et formas saltem in genere. Sed:

QUERITUR: num Christus eas determinavit etiam in specie
et in individuo?

- 1) In genere determinatur significatio materiae
et formæ si v.g. Christus dixisset "Erigite signum
significans ablitionem animæ et consecrationem
sanctissimæ Trinitatis ~~spiritus~~ ~~eternus~~ seu ~~signum~~ ~~sacramentum~~,
2) In specie determinatur signum quando substantialia
designantur v.g. si Christus dixisset: "Sumite
ablitionem cum aqua.
3) In individuo signum determinatur si etiam acciden-
tia indicantur v.g. "Sumite ablitionem aquæ ef-
fusionis.

RESPONDEO:

- a) Christus non determinavit **materias et formas** in individuo, scilicet non explicatur quomodo alii sunt ritus Ecclesia latina, alii in Ecclesia græca, et quomodo Ecclesia latina non semper eosdem ritus observavit. Sic v.g. **effusio** aspersio, immersio in Baptismate.
- b) Christus determinavit in specie materiam et formam Baptismi et Eucharistiae ut probabitur in loco.
- c) Quoad alia sacramenta dicunt alii: Christum ea determinasse in specie; quia ex Trid. D. 931 Ecclesia nihil potest in substantiam sacramentorum. Alii dicunt Christum ea determinasse in genere tantum quia Ecclesia mutationes quoad materiam et formam fecit.

SENSUS THESLOS:

Christus ipse instituit saltem in genere materiam et formam sacramentorum omnium.

- ADVERSARII: REFORMATORES. a) Christus instituit solum Baptismum et Eucharistiam
- b) PROTESTANTES LIBERALIES. (Harnack, *Jeffries*, *Sabatier*) Sacraenta nullo modo sunt Christi, sed Ecclesiae, quae ex instituit ad cultum externum exercendum, invitando ad hoc quosdam ritus paginos, presertim ex mithriacis mutatos. *But this was only in the 1st and 2nd centuries.*
- c) MODERNISME. Qui hanc eandem doctrinam tenent. Sacraenta non sunt proprio effectus institutionis Christi historici sed fructus evolutionis conscientiae Christianae sub influxu indigentiarum religiosarum: eodem modo ac evoluta fuerunt dogmata fidei Scriptura, Ecclesia, etc. (Optime auct. no 71). *Def.*

NOTA: 1a pars: DE FIDE CAT. ex Trid. D. 844
2a pars: i.e. utrum Christus instituerit immediate ~~quoad speciem~~ non tantum Baptismum et Eucharistiam sed etiam alia sacramenta: CERTA et COMUNIS.

PROBATUS aut saltem VIBEMENTER SUADETUR ex Script.

Ex I Cor IV, 1 "Sic nos existimet homo ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei." *MT 2819*.

UNDE:

- 1) Ad Dei mysteria pertinent certe Sacra-
menta.
ATQUI, quoad Dei mysteria, Apostoli, et ideo a for-
tiorib[us] eorum successores, dicuntur solum ministri
et dispensatores, non vero institutores.
ERGO Sacra-
menta non fuerunt instituta ab Apostolis
aut ab Ecclesia, et ideo fuerunt instituta ab ipso
Christo.
- 2) Suadetur etiam ex Act. I, 3.!! loquens de rogno Dei".
- 3) Scriptura refert institutionem praecipuarum Sacra-
mentorum sc. Baptismi, Eucharistiae, et Poeniten-
tiae, a Christo immediate factam.
ERGO, ex analogia, idem inferri potest quoad cetera
Sacra-
menta cum diversus modus institutionis quoad
ea aliunde non appareat.

PROBATUS II ex TRADITIONE.

- 1) P.P. antiquiores praeditant institutionem Baptismi
et Eucharistiae a Christo factam: Justinus, Irene-
seus, Tert.
- 2) De singulis sacramentis aequivalenter eorum insti-
tionem Christo adscribunt: nam
 - a) nullibi asserunt aliquod non esse a Christo
institutum.
 - b) generali formula Christo adscribunt insti-
tionem Sacr.
 - c) ratio ab ipsis data ad Baptismum, aequae
probat pro institutione aliorum Sacr. v.g.
S. Aug. ait: "Christum potuisse Apostolos
delegare ad instituendum Baptisma, sed id
facere moluisse, ne servus in servis spem po-
naret, ideo Apostolis non potestatem insti-
tuendi sed solum dispensandi ministerum tri-
buit."
- 3) Etsi ante saec XII non impenititur apud P.P. affirmatio
explicata de institutione a Christo facta septem
Sacr. statim ac explicata fuit in Traditione doc-

trina de septenarie numero Sac., statim explicita affirmatione facta fuit de septem Sacr. institutione per Christum. Cf. Catechesis Ottomis.

PROBatur III ex ratione theolog. Sacraenta sunt signa quae significant et converunt gratiam. ATQUEI solus Deus potest signis sensibilibus adnotere efficaciam causandi gratiam. ERGO. (Cf. auct. #6)

May 17 1947 by M. D. S. T. 875, 894, 926, 938.
De intentione ministri.

THESES XXXIVA.

Ex am

AD VALIDITATEM SACRAMENTORUM, CONSIDERATIONE IN MINISTRO, 1) INHABENS SACRUM FACIENDI VERO FACIT ECCLESIA ET 2) NON SUFFICIT. INTENTIONIS EXTERNA SED EXALITUR INTENTIONIS INTERNA, NEQUE SUFFICIT INTENTIONIS EXPLANATIVA VEL IMPLICATIVA, SED NECESSARIA EST INTENTIONIS SEMPLI VIRTUALIS.

ad validitatem ut vere configatur sacramentum.

MINISTER: ille qui sacramentalem ritum perficit et hominibus confert.

Primarius: est Christus.

Secundarius: homo qui nomine Christi confert ritum sacramentalem.

AGITUR hic de secundario.

INTENTIONIS FACIENDI QUOD ECCLESIA: voluntas faciens quod facit illa Ecclesia quae opinione ministri vel aliorum dicitur vere.

INTENTIONIS EXPLANATIVA: voluntas ponendi ritum externum sine intentione faciendi quod facit Ecclesia, v.g. intentione sacerdotis legentis et morsam verba consecrationis.

INTENTIONIS INTERMEDIA: voluntas ponendi ritum externum cum intentione faciendi quod facit Ecclesia.

INTENTIONIS EXPLANATIVA: quae non fuit, sed fricaret si oportet circumstantias advertisset.

INTENTIO HABITUALIS: est intentio jam antea actualiter
habita, non retractata nec influens in actionem.

INTENTIO VIRTUALIS: est intentio jam ~~actualiter~~ habita,
nunc practicata, quae tamen pergit in actionem influere.

ADVERSARI: NOVATORES contra 1am partem.
CATHARINIUS " 2am partem.

NOTA: 1a pars: DE FIDE CAT. Trid. D. 854 (Cf. etiam
D 695.)

2a et 3a partes: CERTAE et COMIUMES.

PARS 1a.

PROBATOR:

Ad validitatem sacramentorum, requiritur intentio
agendi nomine Christi.

ATQUI haec est intentio interna saltem facienda
quod facit Ecclesia.

MAJOR: ex 1a ad Cor. IV, 1. Minister sacramentorum
est minister Christi, et ut agat formulariter tanquam
minister Christi debet habere intentionem agendi
nomine et potestate Christi ergo debet habere in-
tentionem facienda quod facit Christus.

MINOR: est intentio interna saltem facienda quod facit
Ecclesia: quia in intentione agendi nomine Christi in-
cluditur intentio facienda quod facit Ecclesia.

Confund. 3^a.

Pars 2a.

May 88, 2^d.

D. 902, 719.
atford

PROBATOR:

Ad validitatem sacramentorum requiritur in minis-
tro ut agat nomine et potestate Christi.

ATQUI ad hoc non sufficit intentione externa sed re-
quiritur intentione interna.

ERGO.

MAJOR: Ex natura classicis ministerialis ut explicetur
in 1a parte.

MINOR: Quia cum intentione mere externa minister
non agit nomine et potestate Christi, nec situs
determinatur ad esse sacramentale juxta voluntatem
Christi.

PARS 3a.

PROBATOR:

Non sufficit intentio non influens in actum sed necessaria est intentio influens in actum. ATQ[UE] intentio interpretativa, et intentio habitualis non influunt, influit vero intentio saltem virtualis.

MAGIS necessaria est intentio saltem virtualis. MINOR: quia actio ministri indiget determinari ad eosc sacramentale.

MINOR: patet ex definitionibus.

F.P. Intentio actualis quo habetur ex tempore quo conficitur sacramentum est optima sed non requisite, quia saep[er] moraliter impossibilis est.

cf. Anct 9-96 DIFFICULTES.

1- Minus valide baptizavit S. Genesius.

Ergo falsa thesis.

RESP: a) Dist ant; minus, mutata intentione, C.

secus, N.

b) Nego ant. Gendo proboter.

2- Innocentius IV negat primam partem.

Ergo falsa est.

Dist. ant: quod effectum sacramenti, C.

quod ritum, N.

3- Minister est instrumentum.

ATQ[UE] in instrumento nulla intentio requiritur.

Ergo.....

Dist. Maj: liberum, C. non liberum N.

Contra min.

4- Sacraenta agunt ex opere operato.

Ergo non ex ministro.

ant: Nego cons: quia non sunt valida sine ministeri intentione.

5- Valet baptismus ab atheisto collatus,

Ergo falsa thesis.

Ad validitatem sacramentorum: i.e. ut vere conficiatur sacramentum, seu ut sacramentum habeat suum valorem.

Validitas sacramenti: est veritas ontologica seu ratio veri sacramenti, quod v.g. hic baptismus sit verus baptismus.

Minister: ille qui proxime conficit sacramentum, et sic vocatur, quia ut Dei instrumentum liberum agit.

Christus homo est omnium sacramentorum minister principalis, dum ceteri homines, qui ipsius Christi nomine et auctoritate agunt, sunt ministri secundarii. (v. Auct. n. 82)

Intentio: est actus quo voluntas tendit libere in aliquem finem. (Arregui)

Actualis: quo, hic et nunc ponitur;

Virtualis: habita et aliquo modo pergens influere;

Habitualis: habita nec retractata, jam non influens;

Interpretativa: nunquam habita, sed quae habetur si mens adverteret. (Arregui, n. 4; Auct. n. 83 sub fine, Tanquerey, Brev. Synop., n. 992).

Intentio faciens quod facit Ecclesia: voluntas saltem generaliter et in confuso pondendi illum ritum, quem novit a christianis pro sancto haberi, etsi forte nescit ad quid hic ritus valeat.

(v. explicationem apud Tanquerey, B.S., n. 992).

Intentio externa: voluntas ponendi solummodo ritum externum.

Intentio interna: voluntas ponendi ritum externum cum intentione faciens quod facit Ecclesia, saltem confuso modo.

Adversarii: a) Lutherus, Calvinus, protestantes: valor nullummodo pendet ab intentione ministri.

b) Aureolus, Catharimus, Drouin et alii: sufficit intentio serua externa.

(v. Pesch, VI, n. 279)

OBJ. 1. - *Varia nunc censentur essentialia in sacramentis, quorum nullum vestigium invenitur neque in Scriptura neque in scriptis primorum saeculorum, ut v.g. benedictio chrismatis et olei infirmorum ab episcopo facta. Ergo vel apostoli vel Ecclesia talia instituerunt. Ergo Christus non instituit omnia sacramenta.*

Resp. Trans. antec. N. cons. et consec. Nam doctrina Christi non necessario traditur scriptis, sed ore. (Traditions) Id clare apparet in hac ipsa re. Primum enim testimonium de necessitate consecrationis chrismatis est Innocentii I, ex anno 416; summus autem pontifex de hac consecratione loquitur non ut de novo instituto, sed ut de lege semper servata (D. 98).

S. Basilius ait: "Benedicimus... oleum unctionis... in quibus scriptis? Nonne a tacita secretaque traditione?" S. Theophilus Anthiochenus anno 181, loquitur de oleo unctionis. (Rouet de Journel, n. 174).

OBJ. 2. - *Christus non instituit materiam et formam sacramenti paenitentiae neque matrimonii. Ergo non omnium sacramentorum materiam et formam determinavit.*

Resp. Dist. antec. Christus in illis sacramentis non elegit substantiam physicam et certa verba ut signa sacramentalia, C. materia et forma illorum sacramentorum non est ex natura rei substantialiter determinata, T.

Explico: Christus instituit sacramentum paenitentiae per modum judicii; ad judicium autem requiritur accusatio (materia) et sententia judicialis (forma). In matrimonio ipsum contractum matrimoniale ovexit ad dignitatem sacramenti; contractus autem matrimonialis (materia et forma matrimonii) ex natura rei est substantialiter determinatus. N. cons.

OBJ. 3. - *Ecclesia in matrimonio per impedimenta dirimentia et in sacramento paenitentiae per negationem vel limitationem jurisdictionis officit, materia et forma per se valida fuit invalida. Ergo Ecclesia sibi ascribit potestatem in substantiam sacramentorum.*

Resp. C. antec. D. cons. Ecclesia in his casibus officit, ut materia et forma rite posita non habeat effectum suum, E. officit, ut desit conditio aliqua praerequisita ad hoc, ut materia et forma rite pari possit, C. (Pesch, Comp. IV, nn. 36-38)

AMDG.
MJ.

Utrum ad validitatem sacramentorum requiruntur in
ministro fides et sanctitas?

THEISIS XXXVa *Eam*

AD VALOREM SACRAMENTORUM NON REQUIRITUR NEC FIDES, NEC
SANCTITAS SEU STATUS GRATIAE IN MINISTRO.

AD VALOREM: quia ad liceitatem, cf theologia moralis.
FIDES: consistit in creante totam revelationem chris-
tianam; *qua quis firmiter assensu certabiliter a deo revelatis*
SANCTITAS: est status gratiae, *propter uitiorum dei recentias*
Minister - ille qui ad administrationem sacramentorum ordinatus ab ecclesia ad
ADVERSARIIS: Agrippinus Carthaginiensis, (saec II), S. Cy-
prianus, sec III. Firmilianus Caesariensis exegerunt
fidem;

Donatistae, Albigenses praeter fidem exegerunt statum
gratiae.

NOTA: a) quod fides non requiretur ad valorem Baptismi,
DE FIDE CATH. ex Trid. 860

b) pro aliis sacramentis: (excepta Poenitentia
propter defectum jurisdictionis)
CERTA et COMMISSA.

c) Quod pro nullis requiratur status gratiae;
DE FIDE CAT. 855.

PROBATOR: Ex praxi Ecclesiae quae patet ex historia
controversiae inter S. Cyprianum et S. Stephanum.

Ex hac enim controversia constat:

1º) Usque ad tempora Agrippini (fin. saec II-init,
saec III) universalem fuisse in Ecclesia consuetudi-
nem non rebaptizandi haereticos ad Ecclesiam redeuentes.
2º) Contrarium primum (saec. III) fuisse particularem
novitatem quarundam Ecclesiarum Africæ et Asiae, con-
tra quam statim Rom. Pontifex et alii Episcopi in-
surrexerunt. *Ac ideo post aliquam controversiam plenissimum*
consensum (saec. V) contra Donatistas factum esse
de valore Baptismi ab haereticis collati.

1º Probatur ex testimoniis

- a) Stephanus, qui suam decisionem universitatem firmat conuetudine: "nihil innovebit nisi quod traditum est"
- b) S. Vincentius Lirim. (Cf. auct. 103)
- c) Iohannes S. Hyppoliti, qui non negat conuetudinem sed putat eam non esse fundatam, ac consequenter vincendam. "non est de conuetudine, praescribendum, sed ratione vincendum."
- d) Firmiliani.

2° et 3° probentur ex historia controversiae.

PROBATOR II Ex consensu PP. prescritim S. Aug.

PROBATOR III Ex ratione:

Ad valorem sacramentorum requirentur fides et sanctitas in ministro vel ex natura sacramentorum vel ex voluntate Christi.

ALIQUII neutrum dici potest.

ERGO neque requiriatur fides nec sanctitas.

MAJOR: disjunctio est completa.

MINOR: a) non ex natura sacramentorum quia Christus est minister principalis Sacr. Em. dignitate et meritis Christi sicut habent virtutem; ideo valor sacramentorum est independens a ministro secundario qui est homo

b) non ex voluntate Christi quia non potest hanc probari, sive ex Script., sive ex Trad.

PROBATOR IV. Argumentum congruentiae

Stat thesis si ministri potestus est gratia gratis data.

ALIQUII est.

MAJOR: 1) quis gratia gratis data concedi potest peccatoribus et infidelibus, ex Tr. de Gratia.

2) tranquillitas fidelium exigit ut valor sacramentorum non dependeat a fide et sanctitate ministri.

SCHOLION:

1- Dispositiones subjecti ad validitatem:
1- Infidibus: (et perpetuo amonibus) nulla.

depositio requiritur pro baptismo; prb Confessione,
Eucharistia et Ordine: quia illa dispositio est im-
possibilis.

- 2- In cunctis: baptismus requiritur ad validam suscep-
tionem clericum sacramentorum. (Tr. de Baptismo)

3- In adultis: intentio interna suscipiendo sacramentum
ex Trid. D. 799 vel 798. . . .
juxta aliquos excipitur Eucharistia.

4- Hac intentio debet esse saltem habitualis implicita,
pro Baptismo (ex rituali romano);
, habitualis implicita seu interpretativa pro
Confirmatione, Extrema-Uncione; et Vatico.
, habitualis expressa
pro Ordine propter graves obligations contrahendens.

5- Ad Poenitentiam probabiliter, et ad Matrimonium
certo requiritur intentio influens in sacramentum
(ex tr. propriis) et ideo intentio saltem virtualis.

. DIFFICULTIES.

- b) sacramenta hereticorum polluere, i.e. dare
sordes, loco dandi gratiam,
c) hereticos nullam potestation dare in suis or-
dinationibus.

ERGO falsa thesis.

Dist. Ant:

- a) defectu formae, C. fidei, N.
b) defectu fidei in subjecto, C. in ministro, N.
c) nullum characterem dare, N. nullum usum po-
testatis, C.

5- Heretici non sunt conjuncti cum Christo,
Ergo non valido ministrant sacramenta.

Dist. Ant: non sunt conjuncti intentione, N.
amicitia, C.

6- Non dat quod non habet.

Ergo heretici non dant gratiam.

Dist. Ant: dat nomine suo quod non habet C.

7- Extra Ecclesiam non datur gratia,

Ergo heretici non dant gratiam.

Dist. Ant: non datur gratia gratua faciens, Tr.
gratia data, N.

DE SACRAMENTIBUS.

DEFINITIO: Signa sensibilia et sacra ab Ecclesia
instituta ad quosdam effectus spirituales et
temporales producendos.

NUMERUS: sunt sex:

a) Orans, tinctus, edens, confessus, dans, benedictus.

a) Orans: trius significat: Pater noster, ---
Oratio Ecclesie precepta, --- quaecumque ora-
tio in ecclesia consecrata.

b) Tinctus: usus aquae benedictae vel asper-
sio aquae benedictae.

c) Edens: manducatio panis vel fructuum bene-
dictorum.

d) Confessio: recitatio confiteor --- in pisse
in breviris, --- ante communionem.

e) Benedicens: i) Benedictio ab Ecclesia
datae.

ii) substantia benedicta --- exor-
cismi.

EFFICACIA: ex opere operantis utentis et pre-
cibus Ecclesiae.

(Addendum ad lib. p. 134)

Ecclesia: est societas religiosa a Christo instituta, quae regnum Dei in terris constituit, et cuius munus est ducere homines ad vitam aeternam.

Sacramentum: est signum efficax gratiae a Christo permanentem institutum.

Baptismus: est sacramentum a Christo Domino institutum ad spiritualem regenerationem hominis, cum expressa invocatione SS. Trinitatis;

brevius: est sacramentum regenerationis per aquam in verbo. (Catech. Rom.)

Aqua: sensu proprio, i.e. ut Tridentinum habet: aqua vera et naturalis, seu in qua servatur species aquae. (D. 858)

Materia: est pars determinabilis in sacramento, seu elementum determinabile.

Materia remota: est ipsa res sensibilis qua constat sacramentum, dum materia proxima est hujus rei usus seu applicatio.

N.B. - Materia remota habetur in sacramentis quae conficiuntur usu alicujus rei materialis. (Auct. n. 25, sub 3)

Ablutio aquae: actio qua quis contactu aquae sordes removet, vel saltem removere posse intelligitur, ad quod tria requiruntur:

- a) contactus physicus aquae ~~et~~ corpus;
- b) contactus successivus per motionem aquae super corpus;
- c) in aliqua quantitate; non sufficit contactus unius aut alterius guttae per modum unctionis. (Pesch, VI, nn. 364, 366)

Immersio: est descensio in aquam.

- a) totalis, qua quis totus submergitur;
- b) partialis, qua quis partim tantum mergitur, sed cui simul caput aqua perfunditur.

Infusio et aspersio: applicatio aquae capiti facta. Aspersio differt ab infusione in eo quod, in infusione, aqua continua, in aspersione autem aqua discontinua seu in guttas separata applicatur. Ut per aspersiōē habeatur vera ablutio, debet aliqua copia aquae caput tangere.

SS. TRINITAS: est mysterium trium personarum in una essentia divina subsistentium.

Forma: est pars seu elementum determinans in sacramento.

-135-

EFFECTUS: gratiae actuales ad poenitentiam de venialibus, expulsio daemonum, sanitas et coetera huiusmodi;

TRACTATUS DE BAPTISMO.

De existentia et natura Baptismi.

THESES XXVIIa

1) EXISTIT IN ECCLESIA SACRAMENTUM BAPTISMI UOD CONSTAT; 2) AQUA TANQUAM MATERIA RENATA, 3) ABLUTIONE SIVE PER IMMERSIONEM SIVE PER INFUSIONEM, ET PER ASPERSIONEM FACTA TANQUAM MATERIA PROFERAT 4) VEL BIS ACTUM BAPTIZANDI ET SS. TRINITATIS INVOCATIONEM IMPERANTEBUS TANQUAM FORMA.

SACRAMENTUM BAPTISMI: sacramentum regenerationis per aquam in verbo; sed, sacramentum a Christo Domino institutum ad spiritualiēm Christiani regenerationem cum expressa SS. Trinitatis invocatione.

QUCT sunt?

- a) fluminis: est sacramentum.
- b) flaminis: est contritus perfecta vel caritas cum voto implicito vel explicito baptismi.
- c) sanguinis: martyrium non baptizati.

ADVERSARI: 1) UNITARI: rationalistae: Baptismus est ritus mere externus. Modernistae: Baptismus est ritus a communione christicā institutus ad fidem profitendam. Dz 2042.

2) FLAGELLANTES et SELEUCANI: negant 3am partem; materia est sanguis proprius aut ignis.

3) BAPTISTAE: negant 3am partem. Admitunt ablationem per immersionem tantum.

4) GHOSTICI, SABELLIANI et plures NOVATORES negant 4am partem, dicentes formam in Ecclesia consuetam non esse necessariam.

NOTA: 1a pars: DE FIDE CAT. Trid. D. 844

2a pars: DE FIDE CAT. Trid. D. 858

3a pars: et 4a: CERTAE et COMMUNES.

Pars 1a.

PROBATUR:

Existit in Ecclesia ablutio a) cum aqua et verbis actum baptizandi et SS. Trinitatis invocationem experimentibus, b) productiva gratiae c) a Christo permanenter instituta.

ATQUI hoc est Baptismus.

ERGO existir in Ecclesia Baptisma.

MAJOR: a) evidens ex praxi Ecclesiae

b) infra.

c) Ex It., 28-19.

MINOR: ex Tr. de Sacramentis in genere et definitione Baptismi.

Pars 2a.

PROBATUR I

Sacramentum Baptismi est regeneratio causata a Spiritu Sancto.

ATQUI regeneratio causata a S. Sancto constat aqua tanquam ex materia remota.

ERGO Sacramentum Baptismi constat aqua tanquam materia remota.

MAJOR et MINOR: ex Joach. III, 5.

Conform. ex Act. 8, 38; 10, 47.

PROBATUR II

Ex evidenti praxi Ecclesiae et ex consensu PP. cf. Aug.; "Quid est baptismus Christi? Lavacrum agnum in verbo. Tolle aquam, non est baptismus."

Pars 3a.

PROBATUR: I

Ex aliquibus factis in Scrip. enarratis v.g. Act. II, 41; XVI, 53.

In his circumstantiis baptismus per immersionem videtur fuisse omnino impossibilis.

PROVATUR II, ex Trad. et praxi Ecclesiae.

...-127...

Verum es per plura saecula Baptisma fuisse collatum per trinam immersionem. Sed etiam tum Baptismus per infusionem et aspersionem reputabatur validus:

Constat:

- a) ex usu Baptismi clericorum i.e. baptismi qui dabatur infirmis per infusionem vel per aspersionem (Cf. Eusebium, Hist. Eccle.)
- b) Ex variis indubitatis factis: v.g. Baptismus S. Romani a S. Laurentio datus aqua ex urco effusa, laicus quidam a SS. Lindgero per domos missus qui baptizaret per effusionem aquae. (Cf. Martine De antiquis Ecclesie ritibus).

Jam a pluribus saeculis praxis Ecclesiae latinae est ut baptizet per infusionem vel per aspersionem

Pars. 4a.

Insinatur ex Script. Mat. XXVII, 19 "Baptizandes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

PROBATUR ex Trad. et ex praxi Ecclesiae

- a) PP. v.g. S: Ambrosius. "Nisi (catechumenus) baptizatus fuerit in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti ~~renovari~~ ~~gratiae manus habere.~~" non potest recipere ~~peccatorum~~ ~~spiritualis gratias~~
- b) Ecclesia semper declaravit invalidum baptismum cum haec forma non fuerit observata vel fuerit corrupta. Cf. Concilium Nicaen quondam Paulianistas; roletense II
- c) Ecclesia sive Latina sive Greca semper eo formula usus est, ut patet ex Libris ritualibus et Emblematibus.

DIFFICULTAS contra 4am partem:

Ex SS. quidam sunt baptizati nomine Christi.

Dist. aut: 1) per specialem dispensationem Dei, C. S. Bon. S. Thom. secus. N.

2) Hugo. of textus in Actibus, XIX, 5.

SCHOLION I

Quandonam Christus instituit Baptismum?

sententia: Quande mittit discipulos ut baptizarent.

Joan, IV, 1.

sententia: In suo baptismo. S. Thom. III q 66, 2;

Cat. conc. Trid.

sententia: In colloquiis cum Nicodomo.

sententia: Post resurrectionem.

Et Thom. 3, 36-47
Cath. Conc. Trid. p. 50, no 59-63

Obj. 1. - (*Contra l^{am} partem*) Non valet arg. ex Jo.3,5; quia 4um Evangelium non est historicum: v.D. 2016, et sic scribebat v.g. Ermoni, auctor catholicus, in *Le Baptême*, pp.56-57: "Le quatrième Evangile mêle beaucoup de théologie à l'histoire...l'entretien avec Nicodème n'est peut-être qu'une spéculation théologique sur la seconde naissance".

Resp. N. assertum. Ad rat.dat. Dist. Quartum Evangelium Christo tribuit sermones conflictos qui contineant res a Christo non traditas, N. liberiori modo reddidit sermones Christi, seu mentem Christi optime cogniti tam explicat aliquando et evolvit. C.

Obj. 2. - Rationalistae asserunt textum Mt.28,19, non referre genuina verba Christi. Ergo

Resp. Textus ille invenitur in omnibus manuscriptis et versionibus, unde eitam omnes editiones criticae eum absolute retinunt.

Atqui Eusebius illum textum fere semper citat, omissis verbis "Baptizantes eos...et Spiritus Sancti." Ergo nulla solutio.

Resp. Aliquando etiam Eusebius citat textum complete; sed nil refert, siquidem scriptores antiquiores illa verba disertissime afferunt, v.g. Clem. Alex., S.Irenaeus, Tertullianus, Cyprianus, Origenes. (Cf. Van Noort, n.167, nota)

Atqui idem textus colligationem Christianorum in veram societatem spectat. Ergo arguit epocham posteriorum.

Resp. C. antec. I. cons. Nam gratis et falso supponitur ab adversariis institutionem societatis Christianae, sive Ecclesiae, ab ipso Christo profectam non esse.

Atqui hora Christi redivivi in terris et sermones tunc habiti, posterioris inventionis sunt, siquidem adhuc ignorantur a S. Paulo qui ascensionem Christi resurrectioni ejus immediate conjungit (Rom.8,34).

Resp. N. assertum. Ad rat.dat. N. Nam Paulus bene novit moram et apparitionem Christi redivivi: v.l. Cor.15,4 sq. - Paulus Christi ascensionem resurrectioni ejus immediate conjungit apud Rom.8,34 et Eph.1,20, in sententia sua, C. in tempore, N.

Atqui si Christus apostolis jussisset baptizare omnes gentes, S. Paulus non gavisus esset quod paucos tantum ex Corinthiis baptizasset, neque scripsisset: "Non misit me Christus baptizare sed evangelizare". (1 Cor.1,14,17)

Resp. N. suppositum. Nam Pauli verba facile explicantur ex contextu. Sensus autem textus allati est comparativus: "non tam ad baptizandum, quam ad evangelizandum". Etenim praecepit munus Apostolorum erat verbum Dei. (Cf. Act.6,2; 10,48; 19,5-6)

Atqui formula "in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti" evolutionem doctrinae trinitariae jam incepit ostendit. Ergo in ore Xti valde suspecta. Resp. C. antec. N. cons. Jam antea Christus distinete nominaverat Patrem, Filium et Spiritum Sanctum non tantum in quarto Evangelio, sed etiam apud Synopticos, v. g. Mt. 11, 27; 12, 32; Mc. 3, 29; Lc. 12, 10-11.

Obj. 3. - Ritus quo initiantur homines per ablutionem aquae non differt a baptismo Joannis. Ergo non est a Xto institutus.

Resp. Dist. antec. non differt quoad materiam, C. quoad formam et effectum, N. (v. Auct. n. 134: Differt baptismus Joannis a baptismo Xti a) ratione institutoris; b) ratione formae; c) ratione efficaciae; d) ratione necessitatēs et durationis; e) ratione characteris.

Obj. 4. - Quo tempore Christus baptismum instituerit, nemo est qui dicat. Ergo non fuit institutus a Christo.

Resp. Dist. antec. ... cum omni certitudine, C. cum probabilitate, N. - Sententia communior tenet, baptismum saltem ante passionem Domini institutum esse, sed legem universalem baptismum suscipiendi, nonnisi post resurrectionem promulgatam esse. (v. Auct. n. 133)

Obj. 1. - (Contra 2^{am} partem): Baptismus, secundum Dionysium et Damascenum, habet vim illuminativam. Atqui illuminatio maxime competit igni. Ergo baptismus magis debet fieri in igne quam aqua, (S. Th. 3, 66, 3)

Resp. Dist. maj. per se, N., per fidem, C., scilicet qui baptizatur non efficitur illuminans, sed illuminatus per fidem, "quae est ex auditu", ut dicitur Rom. 10. C. Min. N. Cons.

Atqui apud Mt. 3, 11, Joannes Baptista, praenuntians baptismum Christi, dixit: "ille vos baptizabit Spiritu Sancto et igni". Ergo nulla solutio.

Resp. Dist. antec. igni proprio dicto ut elemento sacramenti, N. igni symbolico Spiritus Sancti, in die Pentecostes, vel per figuram endyadis, C. -

Juxta Hieronymum, textu allato potest intelligi Spiritus Sanctus, qui super discipulos in igne linguis apparuit, in die Pentecostes. Juxta Knabenbauer autem et plurimos modernos, est hic figura endyadis et aequivalet: ille vos baptizabit Spiritu Sancto purificante ad modum ignis. Ego (Joannes) abluo vos aqua,

significatione externa; Christus autem purificabit vos purificatio interna efficacissima, quam operabitur Spiritus Sanctus ad modum ignis.

Obj.2.- Saltem non sola aqua est materia remota. Nam multa alia sunt ablutiva praester aquam, v.g. vinum, oleum, etc. Ergo etiam in his potest fieri baptismus.

Resp. N. antec. Ad prob. C. antec. N. cons.- "Vinum et oelum, ait S. Thomas, non communiter assumuntur ad usum ablutionis, sicut aqua; nec eitam ita perfecte abluunt, quia ex eorum ablutione remanet aliqua infectio quantum ad odorem, quod non contingit de aqua". (ibid. ad 2um) Ultimum cur usus aquae in baptismo est voluntas Christi; quod Ipse determinavit est materia baptismi.

Obj.1.- (Contra 3^{am} partem): Immersio est sola materia proxima baptismi. Secus enim non esset unum baptismus. Atqui Eph.4,5, "una fides, unum baptismus". Ergo immersio est sola materia proxima baptismi.

Resp. N. antec. ad prob. Dist. maj. secus esset baptismus essentialiter aliud ab altero, N. accidentaliter, C. Contrad. min. N. cons.

Obj.2.- Verum baptismus debet nos symbolice sepelire cum Xto (Rom. 6, 3-5). Atqui ad hoc requiritur immersio. Ergo non verum baptismus sine immersione.

Resp. Dist. maj. ... saltem aliqualiter, C. necessario perfectissime, N.

Obj.3.- Ablutio quae praecipue datur contra peccatum originale, debet esse ablutio totius corporis, seu immersio, (siquidem peccatum originale afficit totum corpus, non tantum unam partem). Atqui ablutio baptismatis praecipue datur contra peccatum originale (D. 102). Ergo debet dari immersio.

Resp. Dist. maj. ... debet, i.e. valde convenit, nisi aliquid obstat, C. debet, i.e. impossibile est ut valeat baptismus sine immersione, N.- "Si totum corpus aqua non possit perfundi, ait Divus Thomas, propter aquae paucitatem, vel propter aliquam aliam causam, oportet caput profundere, in quo manifestatur principium animalis vitae... debet praecipue lavari illa pars corporis in qua manifestantur opera animae". (S. Th. 3, 64, 7, ad 3um)

Obj.4. - Baptizare significat immergere. Ergo baptizare per infusionem vel aspersionem est contradictio in terminis.

Resp. Dist. antec. ... etiam, C. tantum, subd. ex sola etymologia, trans. ex usu, N.

Obj.1. - (Contra 4^{am} partem) In S. Scriptura baptismus dicitur conferri in nomine Iesu Xti. Atqui si ita est, non requiritur, ut conferatur in nomine SS. Trinitatis. Ergo falsa haec pars theseos. (Act. 2,38; 8,12,16; 10,48)

Resp. Dist. maj. illa formula est narrativa, C. est liturgica, N. Explico: Scilicet Apostoli baptizaverunt auctoritate et potestate Xti per oppositionem ad baptismum Joannis, et supposita tamen invocat ione Trinitatis, sed nunquam adhibuerunt hanc formulam: "Ego te baptizo in nomine Iesu Xti". - Datur tamen alia interpretatio a S. Boventura et S. Thoma: Apostolos scilicet valide baptizasse in nomine Xti per specialem Dei dispensationem. Atqui a) Plures PP. Ambrosius, Beda, Paulinus Aquilacius, Bernardus;

b) Summi Pontifices, v.g. Stephanus I, Innocentius I, Nicolaus I; (D. 47, 94, 335)

c) Plures DD. scholastici: Hugo Vict., Lombardus, Cajetanus Toletus admiserunt valere baptismum in nomine Iesu Xti collatum. Ergo nulla solutio.

Resp. a) Verba quidem sunt obscuriora apud Ambrosium (Pesch, Comp. IV, 60); vix tamen probabile est quod agat de forma baptismi, sed potius de professione fidei a baptizando emitenda.

Dicendum est Bedam, Paulinum Aquilacum et Bernardum (si si attribuenda sit epistola, de qua Van Woort, n. 190) errasse.

b) Stephani et Innocentii verba intelligenda sunt "in persona Xti", "per virtutem meritorum Xti", ut in S. Scriptura et didache.

Nicolaus ex officio quidem respondit, nihil tamen definivit, neque nova auctoritas accessit verbis Pontificis, ex eo quod recepta sunt in decretum Gratiani, quod est mera collectio. Alii aestimant Pontificem revera de forma baptismi agere et erre deceptum verbis obscurioribus Ambrosii; ita Cano, Bellarminus, Benedictus XIV, Billuart, Herrenroether, Oswald et alii. Alii probabilius locum intelligunt de necessaria intentione, ita Pesch, VI, n. 389, Billot, Sasse et alii.

c) Hugo Victorinus, Lombardus, Cajetanus, Toletus erraverunt.

SCHOLION II

Baptismus Christi differt a baptismo J. Baptista. In fide Cat. Trid. 857.

Quomodo?

- 1) Institutore: qui non est Christus ut patet. Jo. 1,23
- 2) Forma: quia non conferebatur sub invocatione SS. Trinitatis. Act. XIX,1.
- 3) Effectu: quia excitabat sensus poenitentiac, cf mat. 3"
- 4) necessitate et duracione: ut patet.

De effectibus baptismi.

THESES XXVII. *Recd. half of No 17 or next*

BAPTISMUS COMPREHENDIT GRATIA REGENERATIONIS
DELET CURE PECCATORUM ET OMNEM POENAM PECATORIS
DEBITAM, 2) IMPRIMENDO VERO CHARACTERI AGREGAT
AD ECCLESIAM ET JANUA EST SACRAMENTORUM.

GRATIA REGENERATIONIS: prima gratia sanctificans
et ideo nova vita spiritualis nomen homini,
acquisita at baptismum each time we receive absolution in
state of mortal sin.

DELETOINE PECCATORUM: originale et actualia.
OMNIS POENAM: non naturalem sed personalem, i.e.
non omnes poenas naturae communes quae peccatum
originale sequuntur ut mors, (omnes peccati) sed
poenas divinitus decretae ipsi personae.

AGREGAT AD ECCLESIAM: facit baptizatum membrum
corporis Ecclesiae.

JANUA SACRAMENTORUM: dat baptizato potentiam re-
cipiendo cetera sacramenta.

NOT.: 1a pars: DE FIDE CAT. TRID. 792° si quis
negat originali peccati remitti non tolli totum
ita ut nihil prorsus.

2a pars: CERTA ex Flor. 696. est decretum which

is only information instruction for faithful.

That is why it is only certain,

(Addendum, p. 139)

1

Exegiunctula textuum qui ad probationem
1^{ae} partis inseruiunt.

Jo.3,3-6: Ad videndum regnum Dei, homo debet nasci denuo(v.3); ad hanc nativitatem concurrant baptismus et Spiritus (v.5); qui hac secunda nativitate nascitur, vitam Spiritus Sancti aliquomodo in se habet, (v.6).

Tit.3,3-7: Baptismus est lavacrum regenerationis et renovationis Spiritus Sancti (v.5); baptizati non sunt amplius peccatis subditi, sed justificati gratia Dei et haeredes vitae aeternae (vv.3-7).

Gal.3,27 : In baptismo Christum induimus, i.e. ea interna dona accepimus quibus incepimus vivere secundum Christum.

Act.2,38 : Baptizamur in remissionem peccatorum, quae abluuntur baptismo;

22,16 : ergo per baptismum remittitur reatus culpa, toluntur maculae, non teguntur tantum.

1 Cor.6,9-11: Neophyti quidam fuerunt olim magni peccatores, sed baptismo sese abluerunt, sanctificati sunt, justificati sunt. Ergo per baptismum homo fit intrinsecus ex peccatore justus.

Eph.5,26-27: Sponsa Christi e lavacro surgit Christo gloriosa, non habens maculam, aut rugam, aut aliquid hujusmodi, sed sancta et immaculata. Ergo nihil de peccato remanet in baptizatis.

Rom.6,3-11: Baptismus est mors et sepultura veteris hominis, mors peccati. Porro mors peccati est plena remissio omnium peccatorum quoad culpam et quoad poenam.

Atqui haec omnia important per baptismum, hominem spiritualiter renasci, remisso reatu omnis culpa et poena et infusa gratia sanctificante. Ergo.

MAJOR patet ipsa lectione et consideratione praedictorum textuum.

MINOR est evidens.

Obj.1.- Inter poenas peccati numerantur fomes concupiscentiae, mors, etc. Atqui baptismus non delet fomitem concupiscentiae neque mortem. Ergo baptismus non omnem poenam peccati delet.

Resp. D.Maj. inter poenas naturales peccati numerantur... C. inter poenas personales peccati numerantur... N. C.min. Pariter dist.cons. non omnem poenam naturalem peccati delet, C. non omnem poenam personalem peccati delet, N.

Insto. Remota causa, removentur effectus. Atqui causa harum poenitatum (fomes, mors, etc.) est peccatum originale, quod tollitur per baptismum. Ergo non debent hujusmodi poenititates remanere.

Resp. Dist.maj. ...removentur effectus vel in hac vita, vel in altera, C.statim in hac vita, N. C.min. Dist.cons. in hac vita, N. in altera, C. - Legas apud S.Thomam rationes cur illae poenititates remaneant in hac vita. (Summ.3,69,3, respondeo dicendum).

Obj.2.- Baptismus, regeneratio spiritualis, contraponitur generationi carnali. Atqui per generationem carnalem homo contrahit solum peccatum originale. Ergo per baptismum solvitur solum peccatum originale. (Summ.3,69,1)

Resp. Dist.maj. ita ut regeneratio spiritualis tantum valeat ad bonum, quantum generatio carnalis valet ad malum, N. ita ut regeneratio spiritualis plus valeat... C.C.min.N.cons. (Legas Rom.5,15-21)

Obj.3.- Ante baptismum in adultis requiritur poenitentia. (Act.2,38) Atqui poenitentia est sufficiens causa remissionis actualium peccatorum. Ergo baptismus nil operatur circa remissionem actualium peccatorum. (ibid.).

Resp. D.Maj. cum voto suscipiendo baptismum, C. absque illo voto, N. Pariter dist.min.N.cons. - "Quando aliquis adultus poenitens ad baptismum accedit, consequitur quidem remissionem omnium peccatorum ex proposito baptismi; perfectius autem ex reali susceptione baptismi". (Summ.3,69,1, ad 2um)

Obj.4.- Per baptismum non tollitur reatus poenae praecedentium peccatorum, si ordo peccato violatus non redintegratur, nisi per poenam. Atqui. Ergo. Min.stat,nam in praesenti oeconomia sic vult Deus.

Resp. Dist.maj. nisi per poenam necessario ab ipso peccatore datam N. aut ab ipso peccatore datam aut a Christo cuius merita peccatori applicantur, C. Pariter dist.min.N.cons. (Summ.3,69,2,ad 1um)

Obj.5.- Baptismus figurat suos effectus. Atqui non figurat remissionem poenae. Ergo non remittit poenam.

Resp. C.maj.N.min. "Aqua non solum abluit, sed etiam refrigerat, et ita suo refrigerio significat subtractionem reatus poenae, sicut sua ablutione significat emundationem a culpa". (ibidem ad 2um)

Page 1a

PROBATOR I

PROBATUR I
Baptismus conferens gratiam regenerationis dat homini
vitam novam mundat animam, etc

vitam novam mundat animam, etc
ATQUI quod dat novam vitam mundat, etc delet omne pec-
catum et omnem poenam peccatis debitam. 6, 9-II Non vult
MAJOR: Rom., VI, 4; Joan III, 5; Tit. III, 5; - I Cor ~~VII~~ elegerunt;
Eph. V, 26, 27. in ecclesia.
MINOR: Secus enim vita non esset nova, nec anima mundare
tur. S. Jan., 1008

Dr. Jang, 1008

PROBATOR II

Si Baptismus, conferendo gratiam, non deleret omne peccatum et omnem poenam peccatis debitam, Ecclesia impossisset aliquando satisfactionem baptizato.

ATQUI hoc nunquam fecit.
MAJOR: evidens: quia satisfactio est ad remissionem po-
nac debitae.
MINOR: ex historia Ecclesiae.

PAPER 22.

PROBATOR I

PROBATOR I
Baptismus imprimendo characterem apponit Ecclesiae
mentis quod apponit Ecclesiae, aggregat et est jonus

ATQUI quod apponit Ecclesiæ, assertum est ut
sacramentorum. — ininde vero characterem aggregat

ERGO Baptismus imponens ver characterem aggregat
sacramentorum.

ad Ecclesiam et est ianua sacramentorum.
MAJOR: Act. II, 41; I Cor. XII, 12

MAJOR: Act. II, 41; I Cor. xii, 4.
MINOR: 1) evidens quoad aggregationem.
2) tempus est, quis illi soli qui recuperarunt sa-

2) Janua est: quic illi soli qui receperunt
cermenta liter vitam Christi possunt accipere se
liter augmentum aut restitucionem hujus vitae.

PROBATOR II

PROBATOR II
Ex consensu PP. v.g. S. Aug. et ex Ecclesiae praxi. E
Ecclesia nunquam recepit ad alia sacramenta, illos qui
nondum receperunt Baptismum. d. *Rout-Index.*

DE NECESSITATE BAPTISMI.

Econ half No 17 p. 40.

THESIS XXXVIIIA.

BAPTISMUS EST OMNIBUS NECESSARIUS NECESSITATE MEDII AD SANCTUM, 2) ITA Tamen ut, quod EFFECTUM JUSTIFICATONIS POSSIT SUPPLERI MARTYRIC, 3) ET IN ADULTIS CONTRITIONE VEL CARITATE PERFECTA.

NECESSARIUM NECESSITATE MEDII: est id quo etiam inculpabiliter emissio, salus obtinori nequit (cum necessariam necessitatem PRECEPTI est id quo inculpabiliter emissio, salus adhuc obtinori potest).

NECESSITATE MODII INTERNI: sunt ea quae natura sui connexa sunt cum salute nec possunt superflui per aliud medium: v.g. evanescere. Dicuntur ergo necessaria IN RE, necessitate modii ABSOLUTA.

NECESSITATE MODII EXTRINI: ea quae ex speciali Dei positiva institutione cognoscuntur cum salute, et quae per aliud suppleri possunt i.e. per ipsum medium IN VIVO: dicuntur necessaria necessitate modii SECUNDUM QUID. (v.g. Baptismus).

QUOD EFFECTUM JUSTIFICATIONIS:

Non quod characterem, neque quod gratiam sacramentalen.

Effectus CONTRITIONIS vel CARITATIS PERFECTAE (quae supplet Baptismo) sunt: remissio peccatorum peccatae mortaliae et aliquius peccatae temporalis, infusione gratiae sanctificantis et virtutum.

EFFICACIA MARTYRII: idem sunt et praeterea tetius peccatae temporalis, injuriam facit martyri qui orat pro martyre".

MARTYRIVM: percessio mortis valenter incussae vel cruciatus ex se letalis, ob catholicae fidei, vel supernaturalis aliquius virtutis testificationem patienter tolerata.

SUPPLET BAPTISMUM: in parvulis ex opere operato, sed in adultis requiritur votum saltem implicatum baptismi super eo saltem attritio supernaturalis.

- 347 -

... Geography

ALVENSARII: PELATIOANI et SOCINIANI: negant peccatum originale ergo necessitatem Baptismi: PROTESTANTES. quidam, admittunt scilicet necessitatem praecetti. LUTHERANI MODERNI: admittunt necessitatem medii sed ita Deus possit supplicio mediis extraordianaris.

Call Tech Direct 800-255-2000

CHIETANUS. S. BONAVENTURA: Baptismus potest sup-
pleri per desiderium et orationes parentum.
NOTA: In de 3o Quidam sententia.

NOTA: La et Sa CERTA et CORVIS. D. 796
2a pars: CERTA et CORVIS.

PARS 1a

PROBATOR T

Regeneratio ex aqua et S. Sancto est necessariae
necessitate modii ad salutem.

ATQUI haec regeneratio est baptismus.

ERGO baptismus est necessarius necessitate modis.

MAJOR: ex Joan. III, 5-6. "Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto non potest introire in regnum Dom. Quod natum est ex carne caro est... Notandum est enuntiationem textus esse omnino uniusalem. Regeneratio ergo de qua agitur est necessarii omnibus etiam infantibus, quia hi etiam caro sunt; sed propter necessarium est etiam infantibus est aliquid quo, etiam inculpabiliter omisso, salus obtinori neguit; ergo est necessarium est necessitate medii.

PROBATUR II ex consensu PP. v. s. S. A.M.

PROBATUR: III ex praxi Ecclesiae quae urget ad ministracionem Baptismi vel a laico infantibus & a. adultis in periculo mortis.

PARS 3e

PROBAUTR T

Baptismus, quoad effectum justificationis, potest suppleri medijs justificante:

ATQUI martyrium ost' tale medium.

MAJOR: crtdens,

MINOR: ex Mt. X, 39; "Qui me confessus fuerit..."

ANDG

-162-

Mt, XVI, 25 Qui perdiderit animam suam propter me inveniet eam"

N.B. Hi textus probabiliter respiciunt adultos baptizatos; attamen videntur enuntiare legem universalem.

PROBATOR II Ex consensu PP. ^{Mit 10, p 7 fcc 24, juli 153.}

PROBATOR III Ex praxi Ecclesiae honorantis sanctos Innocentes ut mactatos pro Christo. ^{R 492}

PROBATOR IV.

Baptismus, quoad justificationem, suppleri potest imitatione reali passionis et mortis Christi.
ATQUI martyriū est imitatio realis passionis et mortis Christi.

ERGO baptismus potest suppleri martyriū quoad justificationem.

MAJOR: quia baptismus est imitatio tantum symbolica passionis et mortis Christi, et tamen justificat, a fortiori realis imitatio.

MINOR: ex descriptione martyriū.

PARS 3a.

D 1031, 1033.

PROBATOR I:

Baptismus in adultis suppleri potest medio quod facit hominem a deo diligere.

ATQUI caritas vel contritio perfecta est tale medium.

ERGO baptismus in adultis suppleri potest contritione vel caritate perfecta.

MAJOR: ex tr. de Cratia: hom. qui diligitur a deo habet gratiam sanctificantem.

MINOR: ex Joan, XIV, 21-23 "Ego diligentis me diligo".

A 1, 13;

PROBATOR II ex Trad. SS Ambros. et Aug.

SCHOLION I

Infantes in lege gratiae non sunt in peiori conditione quam in lege naturae, in qua remedium peccato originali erat professio fidei nomine infantis facta.

Ratio est quod communicer et faciliter est applicatio baptismi.

SCHOLION II

De voluntate Dei salvifica relate ad infantes qui decesserunt ante baptismum. cf. Tract. De Deo Creante apud Mazella, no 285. Receptio baptismi pro eis dependet a causis tum physicis, tum moralibus inter quas est cura parentum.

De eadem voluntate salvifica quoad infideles fuerunt plures opiniones, quarum quaedam rejectae sunt.

De opinione Card. Billot. cf. Etudes. Tom. 165, pp 515-535. (5-20 décembre 1920). Juxta hanc opinionem, infideles, non tantummodo generum inferiorum verum etiam illi qui satis exulti sunt fere assimilantur infantibus sub respectu inputabilitatis moralis.

Pluribus videtur illa sententia non concordare cum universalis Dei voluntate salvifica et elevatione totius generis humani ad ordinem supernaturalem.

Sententia communis Ecclesiae est: hos infideles qui non acceperunt praedicationem Evangelii nec suscep-~~erunt~~unt Baptismum, possunt tamquam salvari, dummodo habeant fidem theologicam in Deum remuneratorem et sic habeant saltem implicite voluntatem suscipiendi Baptismum. Cetero quin "facientibus quod in se est" Deus non denegabit gratiam ad hunc actum fidei necessariam. (Cf. Tract. De Deo Creante)

DIFFICULTATES.

- 1- Lex non obligat ignorantem

ATQUI infideles negativi ignorant legem baptismi.

Dist. ?aj: lex irritans non obligat N. Alia, Tr. et Explige:

Lex baptismi irritat remedium legis naturae. (quod salvabat infantes ante circumcisio[n]em)

- 2- Verba Christi de necessitate Eucharistiae Joan VI, 54 sunt eadem ac verba de necessitate baptizandi.

Atqui illa non sunt necessaria necessitate mediis.

Ergo neque haec.

Nego maj. quia differunt 1) forma, 2) materia et
3) interpretatione Ecclesiae.

3- Juxta Paulum I, Cor VII, 14 filii fidelium sunt
sancti ante baptismum.

Ergo salvari sine baptismū possunt.

Dist. ant: dispositio (per circunstantias), C.
formaliter, (per gratiam), N.

4- Necessarium necessitate medii non potest sup-
pliri.

Atqui baptismus potest suppliri. Ergo non est ne-
cessarium nec medii.

Dist. Maj: medii externi, N. interni, C.

5- Ex thesi sequitur Deum non velle omnes salvos
fieri

Nedo ant: quia baptismus infantium ab iis pen-
det quibus infantes creduntur.

6- Christus non arctavit viam salutis.

Ergo baptismus non est necessarius.

Conc. ant: Nego cons. quia ante Christum necessarium
erat remedium legis naturae.

De ministro Baptismi.

THESES XXXIXa

OMNIS ET SOLUS SACERDOS EST MINISTER SOLEMNITA-
TIS ORDINARIUS PRO BAPTISMO, 2) ET MINISTER
EXTRAORDINARIUS EX DELEGATIONE EST DIACONUS,
3) QUILIBET HOMO RATIOINE UTENS VERO SEMPER VA-
LIDE BAPTIZAT ET IN CASU NECESSITATIS, ETIAM
LICITE.

MINISTER SOLEMNITATIS: utans coheremoniis ecclē-
siasticis.

IN CASU NECESSITATIS: in periculo mortis.

ADVERSARII: MARCIONITAE: eftam mulieres solemn-
ter baptizare possunt

CALVINUS: laici nunquam possunt

NOTA: 1a et 2a pars: Flor. 696 CERTAE

3a pars: CERTA ex later. 430

Pars 1a

PROBATOR:

Omnis et solus missus a Christo ad baptizandum est minister solemnitatis ordinarius pro baptismo.

ATQUI sacerdos est solus missus a Christo.

ERGO

MAJOR: evidens.

MINOR: Mt. XXXIII, 19,

Quod idem debeat extendi Apostolis et Episcopis, discipulis Christi et sacerdotibus. patet ex traditione ex praxi Ecclesiae. Cf. Dz 696, Rituale rom.

Pars 2a.

PROBATOR:

1) ex PP.

2) ex convenientia, quia Baptismus est maximae necessitatis ad salutem.

De subjecto Baptismi.

THEISIS XLa.

1) BAPTISMUS VALIDE ET LICITE INFANTIBUS CONFERRI POTEST, 2) NEQUE CUM AD AETATEM DISCRETIONIS PERVENERINT, REBAPTIZANDI SUNT, VEL INTERROGANDI AN RATAS HABERE VELINT BAPTISMI OBLIGATIONES?

INFANTES: homines nondum usu rationis furuentes,

ADVERSARII WALDENSES, ANABAPTISTAE: negant utilitatem pedobaptismi.

-146..

ERASMUS: (sac*e* VI) censem infantes
postea interrogandas scil. cum ad discretionem
pervenerint.

NOTA: la pars: DE FIDE CAT. Trid. D. 869
2a pars: DE FIDE CAT. Trid. D. 870

Pars 1a.

PROBATUR I

Ex co*s*ensu PP. Origenes, Irenaeus, Cypr. Ambr.

PROBATUR II

Unicum medium salutis potest valide et licite
conferri iis qui sunt capaces salutis;

ATQUI infantes sunt capaces salutis et baptis-
mus est unicum medium salutis.

ERGO baptismus valide et licite infantibus con-
ferri potest.

MAJOR: evidens.

MINOR: 1) ex tr. De Dec Creante. Deus vult sal-
vare omnes homines.

2) ex th. et argumentum Congruentiae ex
Script. Rom. V, 17; Joan. III, 5 vide apud Auct. 170
177.

Pars 2a.

PROBATUR:

Cum ad aetatem discretionis pervenerint in-
fantes non sunt rebaptizandi nec interrogandi
an ratas velint habere Baptismi obligationes, si
Baptismus eorum fuit validus et tenentur retinere
obligationes susceptas.

ATQUI Baptismus eorum fuit validus et tenentur
retinere obligationes susceptas.

ERGO infantes nec rebaptizandi nec interrogandi
sunt.

MAJOR: 1) non rebaptizandi quia baptismus est
initerabilis ex th. 32a.

2) evidens.

MINOR: 1) fuit validus, ex la parte hujus theseosé

- 2) tenentur vos probat tum jus naturale, tum jus civile,
tum divinum. Cf. Auct. 180

SCHOLION: Baptismus infantis in utero clausi est proba-
bilis.

DIFFICULEATES

1.- Contra Scholion

Non-natus nequit renasci.

ERGO...

Dist. ant: non natus, i.e. non conceptus, C.
non egressus, N.

2.- Non natus, non est viator.

ERGO nequit recipere sacramentum.

Nog. ant: Aliquis enim vel est in via vel in termino.

..143..

De confirmatione

THESES XLIIa *Ram 18.*

CONFIRMATIO EST VERE ET PROPRIE NOVAE LEGIS
SACRAMENTUM A BAPTISMO DISTINCTUM.

Confirmatio: est sacramentum Novae Legis quo baptizatus in gratia roboratur et ut miles Christi signatur.

MATERIA: quatuor sunt sententiae:

1a.: est manuum impositio.

2a.: est chrismatis unctionis.

3a.: apostolico tempore fuit impositio manuum
et post hoc tempus, chrismatio.

4.: tum chrismatio; tum impositio manus facta
simul cum chrismatione; haec sententia est
probabilior ex Concilio Lugd. II, D. 465,
Cf. Th. scd.

ROMA: hac utitur ecclesia Romana. D. 697 "Signo te signo crucis et confirmo te christate salutis in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. Ecclesia Graeca dicit:
Signaculum doni Spiritus Sancti.

EFFECTUS a) character ex th. 32a

b) gratia sanctificans secunda et

c) jus ad gratias actuales ad profittendam fidem. n. 697.

MINISTER ORDINARIUS: episcopus ex Trid. 873

MINISTER EXTRAORDINARIUS: simplex sacerdos
delegatus. n. 697

ADVERSARI: NOVATORES et ALBIGENSES.

LUTHERUS: confirmatio est merus ritus ecclesiasticus. MODERNISTAE Cf. Dz. 2044.

NOTA: DE FIDE CATH. Trid. D. 871

a baptismō distinctus. n.D. 844

PROBATUR:

Signum sensibile productivum gratiae a Christo permanentem institutum et a baptismo distinctum est verum et proprio dictum novae Legis sacramentum.

ATQUI confirmatio est signum sensibile, productivum gratiae, a Christo permanenter institutum et a baptismo distinctum.

ERGO confirmatio est verum et propria dictum NOVAE Legis sacramentum.

MAJOR: ex definitionibus sacramentorum.

MINOR: Ex Act. VIII, 14-19; Act XIX, 1-6

- a) est signum sensibile: impositio manuum
- b) productivum gratiae: acceperunt Spiritum Sanctum.
- c) a Baptismo distinto:

Nam 1) ex Act. VIII, 14-19, Samaritani illi jam a diacono Philippo evangelizati et baptizati fuerant; nondum tamen Spiritum Sanctum acceperant, sive modo extraordinario discipuli die Pentecostes. (Act. II, 1-4) aut modo ordinaris, per ministerium Apostolorum.

2) ex Act. XIX, 1-6, Illi discipuli Ephesis (12 circiner) quos Paulus invenit nondum baptizatos, curat prius ut bantizentur, diende dat ipsis Spiritum Sanctum intentionem manuum.

d) a Christo permanenter institutum: tum:

1° quia, solus Christus potuit alligare gratiam Spiritus Sancti ritui sensibili; tum

2° quia Petrus et Joannes in Samaria, (Act VIII) Paulus Ephesi (Act. XIX) manifeste agunt juxta legem directionem determinatam et praecognitam, aut, (sic dicatur): juxta lineam aliquam quam si quis per regresum ascenderit ad antecedentia praedicationis Apostolicæ, imo ad intentionem Christi parveniet.

De hac autem Christi intentione testificant Sacrae Scripturae ex eo

1° Quod, die Pentecostes, Apostoli et pauci discipuli Spiritum Sanctum acceperant modo extraordinario.

2° ex eo quod Christus saepe antea jam promiserat omnibus fidelibus Spiritum Sanctum et quidem speciatim ad eos spiritualiter reborandos.

Joan. VII, 38; XIV, 16, 17, 26; XV, 26; XVI, 7, 8, 13;

Lc XXIV, 49; Act. I, 4-8

3° ex eo quod illa institutio est adimpletio alicujus promissionis messiacæ; Joelis v.g. II, 28, de qua testificat S. Petrus, Act. II, 16; V, 32.

PROBATOR: II Ex Trad. ~~probatori~~:

- a) Ex PP. praesertim ex Tertium Cypriano, Ambrosiaster, Cyrillo Hieroglymitano; etc.
- b) Ex declarationibus Ecclesiae
Dz 498, 419, 424, 3465, 4543, 669, 871, 2044
- c) Ex Ecclesiarum orientalium consensu. I Pesch
499}
- d) Ex consensu Theologorum a saec. 120. S. Thom.
III q. 72 al

CONFIRMATOR rationale

Christiani non solum debent ut Christi discipuli vivere, sed etiam ut Christi milites pugnare; quare non vita tantum supernaturali demandant sunt, sed etiam viribus supernaturalibus ut inimicis possint resistere.

DIFFICULTAS.

1. (Contra textum Act. XIX, 1-6.

Data est gratia "gratis data"... non autem gratia.
"gratum faciens".

Dist Ant. Data est gratia "gratis data" tantum

N.

" etiam gratia" gratum faciens

C.

2. Confirmatio non fuit instituta a Christo:

Ergo non est sacramentum.

Dist Antec. quoad substantiam et accidentia, Tr.

quoad substantiam, N.

3. Sacraenta N.L. sunt necessaria ad salutem
(Trid. Dz 847)

Atqui Confirmatio non est necessaria ad salutem,

Ergo

Dist Maj.: necessaria saltem secundum quid, C.

" simpliciter sb. dist plura (saltem hypothetice et relative) omnia, N.

83
S. Thom. III. 72,

THESES XLIIIC

ESSENTIALIA ELEMENTA CONFIRMATIONIS SUNT UNCTIO SANCTO
CHRISMATE IN FRONTE CONFIRMANDI IN MODUM CRUCIS MANU-
FACTA ET VERBA SIGNATIONEM EXPRIMENTIA UBERIORIBUS
GRATIAM PER UNCTIONEM DATAM.

cf. S.Thom. III q. 72,aa. 2,3,4: Posch 502-521;
Comp. 86. Wirc. 141-185.

CONFIRATIO: sacramentum corroboracionis in fide.

ESSENTIALIA ELEMENTA: intrinsecus constitutiva ritus
sensibilis quae de necessitate sacramenti requiruntur
(quibus ex Dei institutione uestis vis significandi
et conferendi gratiam)

UNCTIO: actio qua quis aliquid oleo vel alio
pingui oblinxit.

SANCTUM CHRISMA: (usu ecclesiastico) mixtum quoddam ex
oleo olivarum et balzamo ab episcopo (saltu) jure
ordinario benedicto (CHRISMA etymologicus= "unguentum"
sou qualibet res ad unguendam apta.)

VERBA: formalia seu ordines rebata.

EXPRIMENTIA: aut de se aut saltu ex usu et adjunctis.

SIGNATIO: deputatio ad militiam christianam per carac-
terem.

Cactora quae in Confirmatione aguntur aut verbis ex-
primuntur, v.g. impositio manuum distincta ab unctione
manu facta praeceps quae huius impositioni respondent
in rituali romano etc, non sunt essentialia sacramento
confirmationis.

ADVERSARI: 1º) Sirmenius, Habert, alii: "Ritus essen-
tialis confirmationis adaequate consistit in imposi-
tione manuum et in invocatione Spiritus Sancti. Verba

"et chrismo te...te, sunt accidentalis caeremonia.
Cf. Pesch 519.

2º Tappo, alii: Ad valorem Confirmationis suppli-
cit tum sola manus impositio cum invocatione Spi-
ritus Sancti, tum sola Chrismatio cum verbis "Signo
te...." Pesch 519.

3º Alii volunt utrumque ritum cum utraque formula
esse de necessitate sacramenti. Pesch 511

4º Cajctanus, Sotus, alii putarunt oleum solum
non balzatum esse de necessitate sacramenti. Pesch
502 ad 2

5º Paludamis et alii putarunt consecrationem Chris-
matis non esse essentialiem. Pesch 213 in nota.

6º Multi theologi qui in variis sententias dividun-
tur de verbis essentialibus in forma latina.

- a) Suarez, S'Alph." Omnia verba sunt essen-
tialis".
- b) Estius:" Signo te signo crucis" non
sunt essentialia.
- c) Amicus: solum verbum "Confirmo" est es-
sential.
- d) Arnaeanus et alii: Sola verba: In no-
mine P. et F. et Sp. S. "sunt essentialis."

NOTA: 1º) Quod de necessitate Sacramenti
requiruntur tum actio symbolica corroborati-
onis in fide tum verba gratiam corroborati-
onis experientia est saltem. FIDE
CERTA.

2. Quod haec actio et haec verba sint
ca praeceps quae in thesi enuntiantur est
OPINIO PROBABILIOR.

PROBATUR:

- 1º) In Sacra Scriptura essentialia elementa Conf.
indicantur impositio manus et oratio, sed
- 2º) ex Traditione impositio illa manus nil aliud

est nisi unctione sancto chrismate in fronte confirmandi
in sanguine crucis manus facta;

3º) Similiter ex Trad. oratione illa quae necessitatem
sacramento spectat, est formula verborum quae significacionem
exprimunt uberioraque gratiam per unctionem datam.

ATQVI Haec importantia elementa essentialia Confim. esse

ERGO

MINOR: evidens.

MAJOR: In pars 1º Nullam difficultatem facit, cf. Act.
VIII, 1418, Act. XIX, 1-6.

2º) Declaratur quod singula-siclicet.

a) Impositio illa manus confirmatoria
quae in Act. intelligitur unctione frontis
manu facta.

Patet ex PP. presortim. Tortul, Cyr
Cyrillus Hieros. (Pesch 497)

b) Ex Declarationibus Ecclesiae, principuc imm
Innocentis I, Dz 98; Innocentis III, Dz 419,
424;
Cone. Ludg. II, Dz 465; Eug. IV Dz 397; Tri. Dz 372.

c) Ex usu Ecclesiae; quia nulla alia manus
impositio in administrando hoc sacramento
ubique in usu est propter eam quae fit in
signanda fronte.

d) Haec est theologorum multo

Communior sententia.
ST. Them. III q. 22, a. 3, 2, 9, Pesch 512sq
515-520.

Maj. 2a pars, 2am membris. "Sancto chrismato".

Sancto chrismate ad quod

- a) saltem oleum requiritur; jam sufficienter ex P.P supra citatis constat.
- b) cum balzamo mixtum:

Ita docent Eugen. IV D. 697 cui favet Trid.

D. 872

Idem docent plurimi Théologi. S. Thom. III, 72, a2

c) ab episcopo saltem jure ordinario benedictum.

Ita docent Clemens VI D. 571 Clemens VIII

D. 1086.

Theologi omnes, paucis exceptis, S. Th. III q 72, a2.

2a pars 3um membrum: "In medium crucis"

Probatur:

- 1) eo quod indicatur berbis formae latinac "Signo te signo crucis".
- 2) Insiniatur a PP. "signo dominico".
- 3) praescribitur Ritualibus orientalibus et occidentalibus; Unde dicenda est derivari ex apostolica traditione.
- 4) Haec est valida communis sententia theologorum. (Pesch 514)

Maj. 3a pars.

Non potest quidem probari ex PP. qui nulla determinata verba in-icant (no prodere videntur D. 98); sed solum indeterminate orationem; potuerunt tamen formulae etiam, secundum grammaticam indicative orationes vocari eo sensu quo omnia verba sacramentalia, nimirum non necessario explicite sed tacite in quantum nomine Christi prouuntiantur ad obtainendum effectum gratiae. Jamvero si comparentur inter se verborum formulae certo valide. v.g. latina: Signo et signo crucis et confirmo te chrismate salutis in nomine Patris, etc,

et formula graeca: "Signaculum Domini Spiritus Sancti" nil aliud commune illis formulis apparet nisi expressio signationis uberiorisque gratiae per uniuersitatem datae.

Unde hoc et hoc solum essentialiter exprimi videtur. (Pesch 525-529)

DIFFICULTATES

1. Christus Apostolis dedit Spiritum S. absque Chrismatione Act III, 1-4; et ipsi etiam apostoli confirmabant per salam impositionem manum: Act VIII, 14-19; XIX, 1-6.

(ERGO chrismatio seu unctione non est necessaria.
Ant. Iun.) Cone.

Dist. 2m Apostoli confirmabant per impositionem manus distinctam a chrismati N.
per impositionem non distinctam, C.

¶ 2. Eugenius IV dicit: Loco autem illius manus manus impositionis datur in Ecclesia Confirmatio.
Dz 697. Ergo, chrismatio seu unctione non confundenda est cum illa impositione manus.

Dist. ant. Loco impositionis manus nunc exclusive
datur chrismatio, N.
sacramentum enim chrismatico dictum
nunc confirmatio dicitur. U.

Sensus est quod rei successit nomen.

3. Chrismatio frontis nequit dici esse idem ac impositione manus. (Sirmundus)

H. Ant Cf. IIc, VDE, 332 sq.

4. Verba de necessitate sacramenti sunt oratio
qua Sp Sto.
Atque verba de quibus in thesi non sunt oratio
qua invocatus Sp. Stus.

-156-

Dist maj! Sunt oratio aut explicata: aut tacita, c.

" " necessario explicata, N.

Omnia verba sacramentalia possunt dici oratio in quantum nomine Christi dicuntur ad ostendendum effectum gratiae. (Posch 929).

DE EUCHARISTIA

De praesentia reali:

THEISIS XLIIIA *Eiam 19*

XIII

VERA, REALIS ET SUBSNTIALIS PRAESENTIA IN EUCHARISTIA
INVICTE CONSTAT EX SCRIPTURIS.

VERA PRAESENTIA; non in figura tantum.

REALIS PRAESENTIA: non in signo vel symbolo tantum

SUBSTNTIALIS PRAESENTIA: non sola virtute, ut in aliis sacramentis.

EUCHARISTIA: Sacramentum, sub speciebus panis et vini,
corpus et sanguinem Christi continens, ad producen-
dam gratiam per modum spiritualis cibi, et ita a
Christo Domino institutum ut dum conficitur Sacra-
mentum, verum et proprium sacrificium Deo Patri
offeratur. (De diversis nominibus cf. Auct. 194)

ADVERSARI: N.B. Usque ad saec. IX nulli directe et
publice impugnaverunt dogma realis praesen-
tiae.

Docetae, cum negarent Christon substantialem
canem consequenter debuerunt negare realem
praesentiam in Euchariatia.

Scotus Erigena visus est ab aliquibus ne-
gasse realem praesentiam Non constat.

BERENGARIUS: (Saec XI), PETROBRUSSIAN: (Saec. XII),
ALBIGENCE (Saec. XIII), Wiclefius?, negant realem prae-
sentiam ZWINGLIUS: Eucharistia est tantum signum

Christi

CECOLAMPADIUS " " " figura

Christi.

CALVINUS: Christus est in Eucharistia virtute tantum

ANGLICANI: RECENTIRES (Exceptis RITUALISTIS):

Corpus Christi accipitur et manducatur
spirituali manducatione, i.e. per fidem.

LUT. IRANI MODERI (Non ipse LUTHERUS) saltem dubi-
tant de reali praesentia.

NODI INISTAE: q. Dz. 3045.

NOTA: Quod Christus sit VERE REALITER et SUBSTAN-
TIALITER in Eucharistia est 883
DE FIDE CATH. ex Trid. Dz. 874 "Disertis...")
Ut thesis enuntiatur est DE FIDE CERTA.

Carpe. p. 1. c. 1
PROBATUR I Ex verbis promissionis: Joan VI, 26sqq.

I.1-25:..... narratio multiplicationis
panum et deambulationis
Christi super aquas.

DIVISIO

CAPITIS II-26-48:.... Christus declarat se esse
49-60:.... panem vitae
Ulterius declarat Christus
illud coeleste elementum
suam carnem esse sanguine.

Juxta Protestantes: Christus declarat se esse
panem vitae in eodem
sensu tum in primae tum
in altera parte, scil.
quatenus omnes qui credunt
in illum habent vitam aet-
ernam.

Christus est panis vitae
aliquos:... per fidem in ipsum in la-
parte et est panis vitae
per veram manducationem
in 2a parte,

Christus in utraque par-
te loquitur de pane eu-
alios:.... charistico, etsi obscure
et dispositio in la par-
to, clare autem in ul-
tima.

Ad demonstrationes thesis, sufficit arguere ex ultima parte v.v. 49-59.

ARGUMENTUM:

Vera realis et substantialis Christi praesentia in Eucharistia invicto constat ex Script. si verba Christi saltem in ultima prate sermonis.

Joan VI, 49-59, in sensu obvio et proprio sumi debent.

ATQUI, verba Christi, apud Joan.VI, 49-59 sensu obvio et proprio sumi debent.

ERGO.....

MAJOR: Nam tunc illa verba significant propriam carnem Christi manducandam manducatione orali ipsumque sanguinem Christi bibendum potionē orali, quod certe non nisi in Eucharistia datur.

MINOR:

Ex textu...

a) Christus dicit:..."Caro mea est;" qui manducat meam carnem (v. 55) "Caro mea vere est cibus "et sanguis meus vere est potus.(V. 56)

b) Excluditur sensus metaphoricus,

Sensu enim metaphorico, "manducare carnes", "bibere sanguinem", apud Orientales et ex usu Scripturae significant; afficere injuriam praesertim per calumniam.

Cf. Job XIX,22; Mich.III,3. Gal.V.15

II Ex contextu:

1. Christus diserte asserit panem quem dabit, esse propriam carnem, (V. 52)

2. Murmurantibus iudeis, sub comminatione mortis spiritualis praecipit manducationem carnis suae (V. 54)

3. Idem praecipit sub promissione vitae aeternae. (V. 55)

4. Rationem assignat hujus manducationis quae excludit sensum metaphoricum. (V.56)

5. Effectus declarat hujus manducationis. (V.57).

III Ex adjunctis.

a) ex natura loci:

Christus dat praeceptum!
Nisi manducaveritis...non habebitis vitam
eternam! (V. 54)

b) ex persona Christi:

Auditoribus Christi intelligentibus agi de
vera et reali manducatione carnis ejus, Chris-
tus non modo errorem non corredit, sed sensum
realis manducationis confirmat (V. 54 sqq).

IV. Ex auditorum intelligentia, ut patet ex V.V.
53, 61, 67.

V. Ex Soc. Christianae interpretatione: Orig., Ba-
silius, Cypr., Ambros., Cyr. Hieros. Hilarius, etc.

VI. Ex facto verificante promissionem, ut proba-
bitur infra.

DIFFICULTAS:

Christus dicit: Spiritus est qui vivificate
caro non prodest quidquam; verba quae
ego locutus sum vobis spiritus et vita
sunt. (V.V. 62-64)
Ergo Christus ipse declaravit sua verba
sensu metaphorico esse intelligenda.

Dist. ant. " caro non prodest quidquam.. " i.e. verba
Christi excludunt sensum realem crudum
prout intelligebant Capharnaiticci. C.
excludunt sensum realem simul et spiri-
tualem, N.

De diversis interpretationibus hujus loci cf. Auct.
et Auctores. Sunt tres explicationes.

PROBatur II Ex verbis institutionis (arg. praec-
cipuum) Matt XXVI, 26-29; Marc XIV, 22-25; Lyc XXII
15-20.

N.B. Supponimus textus esse authenticos. Cf. Auct.
Scholion. 207).

Vera, realis et substantialis Christi praesentia
in Eucharistia invicte constat ex verbis institutionis
in haec verba sensu proprio et obvio sumi, debent.
ATQ[UE] sensu proprio et obvio sumi debent.
ERGO....

MAJOR. Quia tunc ipsum proprium corpus Christi proprius-
que ejus sanguis, seu ipse Christus vere et realiter est
praesens in Eucharistia.

MINOR:

I Ex textu.

Juxta legem communem loquendi et nisi sit
ratio aliter intelligendi, scil. sensu figurativo, ver-
ba sunt sumenda in sensu proprio et obvio, et tunc,
haec verba: " HOC EST CORPUS MEUM" significant p[re]a-
dicatum, " CORPUS MEUM" esse objective identicum cum
subjecto sententiae ex textu gracco:

similiter dicendum de verbis: " HIC EST SANGUIS IESUS",
praesertim si iterum attendatur ad textum graecum.

Quod autem verba illa sensu aliquo figurativo inter-
pretanda essent, hoc exigitur neque ex natura rei neque
ex institutione communiter cognita, neque ex indole
orationis vel ex adjunctus,

Ex nulla ex his rationibus aut aliis similibus.
"HOC", i.e. quod Christus tenet manibus, significat
CORPUS CHRISTI; aut "HIC" i.e. quod Christus habet in
calice significat SANGUinem CHRISTI.

II Ex adjunctis:

a) Ex conditione Apostolorum.

1) Apostoli, quibus Christus loquebatur,
erant simplices et prompti ad lectiones evidenter
metaphoricas sensu vero et proprio intelligendas.
2) Christus noscebat illos esse paratos ad practandam

suis miraculis; ergo si voluisset figurative tantummodo loqui debuisset eos monere.

b) Ex natura rei de qua agebatur:

scil. de institutione Sacramentii; de instituendo testamento et memoriali perpetuo amoris Christi; de lege celebrandi sacrificium jam vero in rebus hujus momenti, Christus non poterat locum dare de quovationibus.

c) Ex persona Christi.

Christus sciebat sua verba ab apostolis sensu proprio et obvio intelligenda esse; sciebat etiam suos Apostolos futuros esse magistros populorum: igitur non poterat illos relinquere in errore circa rem tanti momenti.

III Ex modo quo haec verba ab Apostolis et ab Ecclesia intellecta sunt; scil. sensu proprio cf. Trid. Dz 874.

IV Ex confessione et ratione agendi Protestantum.
Plures verba Christi in sensu proprio accipiunt:
Lutherus. Qui admittunt sensum metaphoricum diversas interpretationes affirunt, quod certissime non volebat Christus.

PROBATOR: III ex verbis Pauli I Cor. XI, 27-29.

Paulus, hoc loco, asserit eum qui indigno accipit Eucharistiam esse regum corporis et sanguinis Christi.

ATQUI indigno susceptio Eucharistiae non potest dici crimen in corpus et sanguinem Domini si in ea tantum adest figura corporis et sanguinis Christi.
ERGO...

MINOR: Constat a) ex comparatione cum aliis myste- riis Judaeorum, v.g. cum manducazione Agni paschalis.

Qui cum in peccato manducabant non dicebantur "rei" corporis Christi, vel "rei" Spiritus Sancti.

b) ex ratione Apostoli: "quia non est dijudicans corpus Domini", i.e. non estimat Eucharistiam id quod revera est. scil. corpus Domini. Haec ratio pondus non haberet si corpus Christi revera non esset in Eucharistia.

c) Ex Pauli verbis XI, 16, "Qali benedictionis... nonne communicatione sanguinis Christi est? et panis quem frangimus nonne participatio corporis Domini est?"

DIFFICULTATES.

1. Panis in v. 52 est idem ac panis in v. 35.
ATQUI hic est metaphorius.

ERGO ille,

Nego majorem, in v. 35 agitur de fide in ipsum Christum.

2. Ex v. 57 Christus loquitur de re tunc existente.

ATQUI Eucharistia non dum existebat tempore quo Christus loquebatur

ERGO falsa probatio.

Nego majorem Christus loquitur oratorio modo de re futura tanquam dorre praesente.

3. Christus loquitur de re quae infallibiliter confort vitam aeternam.

ATQUI Eucharistia non infallibiliter...

ERGO....

Dist. maj.: conditionate, C. absolute, N.

4. Christus loquitur de re necessaria ad salutem.

ATQUI Eucharistia non est necessaria ad salutem.

ERGO Christus non loquitur de Eucharistia.

Dist. Maj: necessitate praecepti, C. medii, N.

5. Ex SS. "est" adhibetur pro "significat." Ex XI, 11;

Gen. XVII-10.

Ergo argumentum institutionis est nullum.

Dist. ant: quando hoc constat ex natura rei, vel usu vel administratione, C. secus, N.

6. Propositio "Hoc est corpus meum" in sensu obvio falsa est.

Ergo sensus est metaphoricus.

Nego ant.

Probo ant.

In sensu proprio pronomen "Hoc" demonstrat vel panem vel species vel corpus Christi.

Atque si ea velio evidentia falsa. Si ergo falsa quae corpus Christi nondum est praesens quando pronuntiatur.

Conec. Maj.

Hinc: la et Za pars, C.

Za, N.

Ad probationem: dist: non est praesens in fine sententiae, N. ante, C.

Propositio "Hoc est corpus meum" est practica. Ideo "Hoc" cum initio sententiae demonstrat panem transconuentem et, in fine, Corpus Christi praesens.

7. Ex Mt. XXVI, 29. "Plus vobis non bibam sanguinem vitis... Calix post consecrationem continebat vinum. Ergo falsa thesis.

Nego autem: quia haec verba vel dicta sunt ante consecrationem vel demonstrat sanguinem Christi quoad originem et species.

8. Illud quod commemoratur verbis "Hoc est corpus...".
Luc XXII, 15 est absens.
Atque illud est Christus.

Ergo Christus est absens et sic non valet argumentum.

Dist. Maj: praesens sed invisibilis, C. I. Cor., IX, 23
tantum absens, N.

9. Illud quod est in Eucharistia frangitur.

Atque Christus non frangitur.

Ergo Corpus Christi non est in Eucharistia.

(I Cor., 11, 24) II, 24.
Dist. Maj; frangitur ratione specierum, vel distribui-
tur vel sacrificatur, C.
frangitur proprio; et ratione, N.

De praesentia reali e Traditione.

THESES XLIV

TDTA CHRISTIANA TRADITIO INVICTE DEMONSTRAT IN SANCTISSIMAE EUCHARISTIAE SACRAE TO, VERE, REALITER ET SUBSTANTIALLITER COPTINERI CORPUS ET SANGUinem CHRISTI DOMINI.

ADVERSARII: concedunt thesim pro saeculo Vo et sqq.

Unde sufficiet affirme testimonia a Saeculo 1o ad 4m.

NOTA: CERTA et COMUNIS.

PROBATOR: I Ex PP., R. 6, 10,

Pro saeculo 1o Didache Apostolorum, Clemens rom., S. Ignatius.

Pro saeculo 2o S. Justinus (Apol. L. I, n. 65, II, 67, 427)

Pro saeculo 3o Tertullianus (De resurr. carnis c. 6, II 7, 1027 sq) Origenes, Cypr. (De orat. Com. n. 16).

Pro saeculo 4o Cyrellus Hieros.

PROBATOR II

- 1) Ex Liturgiis,
- 2) Ex adoracione fideliuum
- 3) Ex caluminis Ethnicon
- 4) Ex picturis
- 5) Ex inscriptionibus
(cf Auct.)

DIFFICULTATES.

1- PP. dicunt Eucharistiam esse figuram corporis Christi.

Dist ant: quoad species. C.
quoad rem. N.

2- PP. dicunt: "Non manducamus corpus Christi."

Dist ant: Non manducamus modo cibharnaitico, C.
non manducamus realiter, N.

3- PP. dicunt: "Eucharistia non continet corpus natum
ex Maria Virgine."

Dist. ant: non continet corpus passibile, C.
non continet corpus gloriosum, N.

Probatur praesentia realis argumentis indirectis.

THEISIS XLVa

LOGIA DE REALI CRISTI PRAESENTIA IN EUCHARISTIA
ITA CREDIBILITATIS SPLENDORE FULGET, UT, ETIAM
SEPOSITO EXAMINE TESTIMONII DIRECTI SCRIPTURAE ET
TRADITIONES, ARGUMENTIS APERTE COMPROBETUR.

ARGUMENTA INDIRECTA: argumenta per absurdum.

SENSUS: theses: Si non est revelatum Christum
realiter praesentem esse in Eucharistia, sequun-
tur absurdia.

NOTA: CERTA et COIUNVIS.

PROBATUS:

Admittenda sunt sequentia facta historica

1) Magna et praestantior pars generis humani i.e.
christiani semper credidit in praesentiam realem
Christi in Eucharistia.

2. Eucharistia, seu sacramentum corporis et san-
guinis Christi, ubique et constanter fuit fons
virtutum omnium.

3. Christiani non solum modo crediderunt in Eucha-
ristiam, sed eam adoraverunt.

ATQUI illa facta essent sine explicatione si non
est revelatum Christum esse realiter praesentem
in Eucharistia.

ERGO Admittenda est realis Christi praesentia in
Eucharistia

MAJOR: tota patet ex Historia.

MINOR: 1) Quia tunc hujus fidei, non explicarentur
a) Origo; agitur enim de credenda re quae

repugnat testimonio sensuum, modo consueto quo ratio judicat de rebus corporis et quae supponit de natura corporum, extensione etc, conceptus quos ratio sola non potuisset invenire.

b) propagatio: Agitur enim de propagatione in tota Ecclesia romana, et quidem non apud solos plebeios, sed apud eos etiam quiescentia, auctoritate, cultura, probitate, etc. conspicui fuerunt. Nec potuit illa fides introduci per aliquem aut aliquos homines, post revelationem christianam, quia, vel hoc factum fuit recente et sensibili modo, et tunc cogonserentur auctores, Iesus, tempus, etc; - vel factum fuit lente et insensibili modo, sed tunc non explicatur quomodo jam a primis saeculis illa fides erat universalis in Ecclesia. - Me quomodo tanta pars humanitatis potuerit, absque fundamento, reci ere doctrinam tam contraria tam testimonio sensuum et saltem apparen- ter rationis praescripto.

c) diurna conservatio:

Nam error si forte universalis possit fieri, tamen non perpetuus, ita ut nemo fuisset qui non detegisset cum et contra eum reclamavisset.

MEN. 2) Illusio et error si quandoque possint esse causae virtutis per accidens, hoc certò non non possunt fieri universaliter et constanter: Error enim est dolicens et contrarium virtutis;

MEN. 3) In hoc casu, adoratio illa esset abominabilis idolatria. Jamvero, non potest explicari quomodo tanta et tam praestant pars humanitatis tantae abominationi fuerit per secula et adhuc sit obnoxia.

Nec posset explicari quomodo Christus ipse tantam abominationem in sua Ecclesia quae debet esse sine macula potuisse permettere.

SCHOLION: De convenientia institutionis Eucharistiae cf. Auct. n.n. 229-231.

De modo quo Christus fit praesens in Eucharistia et existit.

THEISIS XLVla. *8-ans 20*

CHRISTUS 1) FIT PRAESENS IN EUCHARISTIA PER CONVERSIONEM TOTIUS SUBSTANCIAE PANIS ET VINI IN CORPUS ET SANGUINEM SUUM, QUAES CONVERSIO,
2) APISSIME TRANSSUBSTANTIO DICITUR.

CONVERSIO TOTIUS SUBSTANCIAE.

CONVERSIO in genere: est transitus unius rei in aliam.

Tric requirit:

1. terminus "a quo" et terminus "ad quem" fit transitus.

Ex hoc capite, conversio differt cum a creatione tum ab annihilatione.

2. Nexus seu ordo inter utrumque terminum, qualiter prior desinet ut generetur alter.

3. Aliiquid commune inter utrumque terminum.

(juxta plurimorum sententiam, - et juxta omnes, si agitur de mutationibus naturaliis).

Ex hac tertia conditione patet aliquid in terminis dessinare, et aliquid ut commune manere. Hinc distingui solet:

terminus ("a quo" et "ad quem") totalis, et
terminus ("a quo" et "ad quem") formalis.

Terminus totalis: tota res concreta quae converti dicuntur, aut quae per conversionem fit.

Terminus formalis: pars termini "a quo seu ratione" est quae desinit esse; aut pars termini "ad quem" quae de novo fit.

In conversione quae fit TRANSSUBSTANTIATIONE.

Species - color, gustus, - pondus, tactus, odor, figura,
dispositio, extensio.

Particulae totalis "a quo": est substantia panis cum accidentibus.

" formalis " " : sola substantia panis.

" toalis "ad quem": sacramentum

Eucharistiae, corpus Christi sub speciebus panis.

" formalis "ad quem": substantia corporis Christi.

Tertium commune manens: accidentia panis.

Desitio termini "formalis" a quo" et existentia termini "formalis" ad quem" dicuntur relative ad rem quae fit per conversionem, non absolute. v.g. anima quando corpus in cadaver mutatur non destruitur, sed desinit relate ad cadaver.

Unde haec conversio non est annihilationis panis; quia hic non desinit in nihilum sed in corpus Christi; non est creatio corporis Christi, quia hoc jam existit.

Conversio haec est evidenter substantialis, non accidentalis.

Non est partialis, sed totalis nam termini formales "a quo" et "ad quem" non sunt pars substantiae panis vel corporis Christi, sed sunt tota substantia panis et tota substantia corporis Christi; et ideo haec conversio non dicitur mera transformatio sed TRANSSUBSTANTIATIO.

TRANSSUBSTANTIATIO igitur definitur:

Conversio totius substantiae panis in substantiam corporis et totius substantiae vini in substantiam sanguinis Christi, manentibus unitarum speciebus panis et vini.

SIMUS THESEOS. Christus fit praesens in Eucharistia per Transubstantiationem.

ALVENSARII: PROTESTANTES qui diverso modo explicant.

Alii dicunt: Christus est in Eucharistia "cum" vel "in", vel "sub" pane et vino: COMPARATIO, CONSUBSTANTIATIO.

Alii, ut Osiander: Christus uniter cum pane et vino per unionem hypostaticam: IMPATATIO

Alii, Lutherani moderni: Christus uniter cum pane

et vino per aliquam UNIONEM SACRAMEN-

TALEM. *Minardus Renini + gallo. Hildesheim. Germanna. fuit p[ro]f*
NOTA: DE FIDE CAT. ex Trid. Dz 884, 355, 44, 430, 465, 581-3,

PROBATUR: I

Christus fit praesens in Eucharistia per verba
"Hoc est corpus meum".

ATQUI ita fieri praesens est fieri praesens per
transubstantiationem.

ERGO....

MAJOR: ex thesi 43a

MINOR: Haec verba; "Hoc est corpus meum" enuntiant
identitatem substancialis inter praedicatum et
subjectum.

Atqui, haec identitas adest et proinde contentia
est verba si non supponatur Transubstantiatio;
est autem falsa si non supponatur Transubstantia-
tio. Ergo.

Ultima minor patet ex eo quod si supponatur
Transubstantiatio panis convertitur in corpus
Christi, dum propositio "Hoc est corpus meum" enun-
tiatur ita ut, complta propositione, subjectum
"Hoc" designat corpus Christi in statu permanenti.
Si autem, verbis prolati, adhuc aliquid substancialis
panis remaneret, tunc non exprimeretur identitas
inter praedicatum "corpus meum" et subjectum "hoc"
et propositio esset consequenter falsa.

Subjectum "Hoc" ante conversionem significabat
in determinate tota res praesens, i.e. substancialis
panis cum speciebus; mutata substancialia per verba
Christi, speciebus, quibus corpus Christi potest
demonstrari.

PROBATUR II Ex Traditione.

1) Ex PP.

Dicunt: a) Ante consecrationem esse panem et
vinum, post verba consecrationis, non amplius
esse panem et vinum sed corpus et sanguinem Chris-
ti. Cyr. Hieros.

b) panem fieri transire, trahferri
mutari transmutari, transclmentari in corpus
Christi.

mutare in corporis Christi ad medium mutationem naturalis;

-171-

Greg. Nys., Chrys.

- c) Ad illustrandum hoc mysterium appellent ad mutationem naturalem panis et vini in carnem et sanguinem hominis per alimoniā; ad opus creationis; ad mysterium Incarnationis et formatiōnē corporis Christi per virtutem Spiritus Sancti ex Maria Virgine; ad miraculosas conversiones aquae in vi-
num, aquae in sanguinem etc. Justinus, Greg. Nys., Cyr, Hieros., Ambros., Chrys. etc.

2) Ex Liturgiis

3) Ex consensu universali D.D. S. Bonav.

S. Thom. III, q. 75 aa 1-8.

4) Ex consensione Eccl. Graccac.

5) Ex Ecclesiace declarationibus:

Gregorii VII contra Berogarium. Dz 355.

Concilii Later. IV contra Albigenses, Dz 430

Innocentii III, Epist. ad Johannem, Dz 416,

Lugg II, in Professione fidei Nichacli Palaeologi,
Dz 465.

Constantiensis, contra Wicelofium. Dz 581, seqq.

Trid. Dz 877, 884.

PROBATIO III ex ratione Theol. Cf. Auct. 240.

II^a Pars Th. satis patet ex prænotandis et ex proba-
tione in I^a parte.

SCHOLION: I

1) Nexus inter dōsitionem termini "a quo" et po-
sitionem termini "ad quem" non est extrinsecus, v.g.
ex decreto Dei; sed est intrinsecus, i.e. ex natura
rei.

2) Transsubstantiatio active sumpta est:

a) juxta aliquos productiva vel reproductive (alii
malunt dicere conservativa vel replicativa) i.e. est
actio qua idem esse substantiale quod habet corpus
Christi in coelo, reproducitur sub speciebus. Ita
dicunt reproducere corpus Christi sub speciebus,
quia sufficeret ad corpus realiter producendum si
jam non existoret.

Suarezius, Lessius, Coninck, Hurtado, Tannor, Arriaga, Franzelin, Sasse, de Augustinis, Picciarelli et Thomistae communiter.

b) juxta Billot: Est actio simplex pure positiva non habens terminum negativum; ea nullo modo versatur circa corpus Christi sed solum circa suosstantiam panis, et consistit in eo quod Deus, auctor entis, quid cuius est entitatis in substantia panis, immediato (i.e. sine actione negativa, qua substantia panis, in nihilum reducatur.) mutet in id, quod est entitatis in substantia corporis Christi.

c) juxta alios: Est actio adductiva (constitutiva, maxime dicens de Lugo) qua scil. corpori Christi supernaturaliter infunditur qualitas, vi cuius substantia corporis Christi accedit, substantia panis in ordine ad sustentanda efficienter, (non imitative) accidentia. Hac adductio fit sine motu locali.

Videtur praeferenda.
De Lugo, Scotus, Tolotus, Bellarmino, De Valentia.

SCHOLION II

Historia evolutionis dogmatis Transsubstantiationis. Tres epochae:

- 1) fides simplex.
- 2) controversia
- 3) definitio dogmatica.

DIFFICULTATES

1. De poculo vini dicitur: "Hoc est vinum" et sensus est "Hoc continet vinum."

Ergo corpus meum significat "hoc continet corpus meum".

Contra ant. Nego cons. quia de primo est consuetudo loquendi non de secundo.

2. PP. dicunt remanere panem post consecrationem.

Ergo falsa thesis.

Dicitur autem: remanere panem quoad apparentiam, C. quoad rem. N.

3. Verbum est homo sine transubstantiatione.

Ergo similiter panis potest fieri corpus Christi sine transubstantiatione.

-173-

Dist. ant: quia Verbum est immutabile, C. secus, N.

4- Ubi habetur effectus panis et vini ibi est panis et vinum.

Atqui in Eucharistia habentur effectus panis et vini
Ergo est

Dist. maj. C. ibi est panis vel species panis, C.
ibi est necessario panis, N.

5- In analysi chimica invenitur substantia panis. Ergo
substantia panis sub eis manet.

Conc. ant. Negat cons. quia species agunt ut subs-
tantia.

6- Ex thesi sequitur deceptio.

Ergo falsa...

Dist. ant: deceptio sensuum, N. b:

" intellectus, sub:
si negligitur hypothesis addenda cer-
titudini physicae, C.

si servatur haec hypothesis, N.

Hypothesis= nisi Deus interveniat per miraculum.

De objectiva realitate specierum.

THEISIS XLVIIa

SPECIES SACRAMENTALES, NON SUNT MERE APPARENTIAE VEL
SUBJECTIVAE MODIFICATIONES IN SENSIBUS NOSTRIS, SED
OBJECTIVAM HABENT REALITATEM.

SPECIES SACRAMENTALES: objecta sensuum ante et post
transsubstantiationem.

MERE APPARENTIAE VEL SUBJECTIVAE MODIFICATIONES: phoe-
nomena quae a Deo immediate producerentur in nos-
tris sensibus.

PERMANENTIA SPECIERUM explicatur:

1) vel dicendo quod species sunt accidentia objec-
tiva absoluta, i.e. realiter distincta a substantia
per miraculum absque subjecto manentia. Scholastici. Mc,

2) vel, quod Deus supplet ondulationes substantiae panis et sic producit ~~vires~~ resistendi quam atomi et moleculae panis et vini naturaliter habent.

Atomistae

3) vel, quod materia imponderabilis aether supplet vires quas habebat panis

4) vel quod consistunt in viribus inextensis secundariis quae existunt sine viribus principali- bus Dynamistae.

N.B. Prima opinio est probabilior.

SENSUS THESEOS.

Species Eucharisticae sunt aliquid extra nos.

ADVERSARII: CARTESIUS: Deus immediatae causat in sensus nostros affectiones quae antea a pane causabantur.

(Temerarium)

NOTA: CERTA ut conclusa ex Trid. 884.

PROBATUR I Ex PP. et DD.

Patres 1° species-sensibiles vocant rem materiale rem sensibilem-2° Distinguunt inter corpus Christi et signem ejus, i.e. species.- 3° Dicunt v.g. mystica symbola a sua natura non recedere a sensibili essentia non excidere.

4° Ex realitate quantitatis et qualitatam' panis et vini, quae facta conversione substancialium manent ostendebant realitatem naturae humanae manentem cum divinitate unitam in una persona Verbi.

PROBATUR II (Ex ratione)

Si thesis non esset vera, Eucharistia non esset sacramentum.

ATQUI est sacramentum.

ERGO thesis est vera.

MAJOR: quia Eucharistia non esset signum sensibile.
MINOR: ex th. 28a

PROBATUR: III (Ex alia ratione) Arg. probable.
Christus fit praesens in Eucharistia per conversionem totius substantiae panis et vini in corpus et sanguinem suum.

Atqui taliis conversio supponit permanentiam specierum.
ERGO...

MAJOR: Ex th. 46^a

MINOR: Ex eo quod in omni conversione probabiliter ali-
quid permanere debet.

SCHOLION:
De habitudine inter corpus Christi et species.

Corpus Christi.

- 1) Non est sub species sicut forma in materia.
- 2) Non est sicut subjectum inhaesioneis specierum;
- 3) Est speciebus alligatus i.e. quasi contentum a specie-
bus et ab eis visibiliter demonstratum.
- 4) Est sub speciebus modo Spirituali et invisibili, glo-
rioso et impassibili.
- 5) Movetur non ratione sui sed ratione specierum.
- 6) Non nisi improprie frangitur, tangitur, videtur etc...
- 7) Unde unio Christi cum speciebus non est unio physica
sive substantialis sive accidentalis, sed unio moralis
fundata tamen in physica et reali praesentia corporis
Christi sub speciebus, quae unio proprie vocatur unio
sacramentalis.
- 8) Praeterea admittenda est etiam probabiliter unio quae-
dam effectiva de qua cf. Auct et auctores.

De modo quo Christus existit sub speciebus Eucharisticis.

THESIS XLVIIIA *Ram 2*

CHRISTUS EST TOTUS SUB QUALIBET SPECIE, ET SUB SINGULIS CUJUSQUE SPECIEI PARTIBUS NON MODO POST SEPARATIONEM FACTAM, SED 2) ETIAM ANTE SEPARATIONEM. S. Thom. III q. 76, a 1.2

CHRISTUS est TOTUS:...non tamen eadem ratione:

- a) Vi verborum, sub specie panis est tantum corpus Christi, et sub specie vini tantum sanguis.
- b) Vi concomitantiae sub specie panis est praesens etiam sanguis et anima^c Sub specie vini est etiam corpus (et anima) Christi.
- c) Vi unionis hypostaticae, est etiam Verbum in Eucharistia, in utraque specie, (Hoc est evidens)
- d) Vi circumincessionis, sunt etiam Pater et Spiritus Sancti.

Christus est in Eucharistia non circumscripitive, quia non commensuratur speciebus; nec definitive, quia non est sub speciebus ita ut non sit alibi; siquidem est etiam in coelo; sed est sacramentaliter, i.e. totus sub unaquaque specie et sub singulis cujusque speciei partibus, ita ut non coextendatur cum speciebus, non autem ita ut alibi etiam non sit.

Est igitur Christus praesens in Eucharistia modo mirabili et prorsus supernaturali, (Cf. Trid. D. 874) cuius impossibilitas tamen non potest demonstrari; imo ejus natura aliquomodo saltem, i.e. analogice potest declarari.

- Sic v.g. possumus excludere ut modum explicandi sacramentalem Christi praesentiam
- a) condensationem, qua corpus Christi per divinam virtutem ad minimam statuam redigeretur; ut v.g. repraesentatio spatii immensi in retina oculi: Christus esset monstrum potius quam homo.
 - b) componetrationem variarum partium in minima extensione: Christus non haberet speciem humanam.

Sed dicere possumus cum S. Thom. (III, q. 76, a 3, b) Christum esse praesentem in Eucharistia ad modum substantiae i.e. per modum quo substantia est sub dimensionibus, non autem per modum dimensionum, id est, non per modum illum quo quantitas dimensiva alicujus corporis est sub quantitate dimensiva loci. Retic: quia vi verborum consecrationis.

Quia tamen substantia corporis Christi realiter non dividitur a sua quantitate dimensiva et ab aliis accidentibus ex vi realis concomitantias est in hoc sacramento tota quantitas dimensiva corporis Christi et omnia accidentia ejus.

Quia autem quantitas dimensiva in hoc sacramento non est nisi concomitanter et quasi per accidens, non est secundum suum proprium modum, sed per modum substantiac.

Est igitur in Eucharistia corpus Christi cum sua quantitate, sed non per modum quanti, sed per ipsum S. Th. loc. cit. ant apud auctorem 259, 4)

SEPARATIO: est divisio vel fractio speciorum.

NOTA: la pars: DE FIDE CAT; lex Trid. D. 365 Cf etiam D 626, 698.

2a pars: CERTA et COMUNIS.

Pars la

...PROBATUR: I (Totus sub qualibet specie)

Qui manducat indigne speciem panis reus est etiam sanguinis Christi, et qui bibit indigne calicem sanguinis reus est etiam corporis Christi. ? 3.

Ergo Christus est totus sub qualibet specie.

CONS: evidens.

ANT: ex I, Cor. XI, 27 Quicumque manducaverit panem hunc "vel"....reus erit corporis "et" sanguinis Christi.

PROBATUR: (totus sub singulis cujusque speciei partibus)

Omnes apostoli bibentes ex eodem calice acceperunt totum Christum. Mc XIV, 23

ERGO Christus est totus sub singulis partibus cujusque specie.

ANT: stat quia Christus non dividebatur illo momento

CONS: evidens.

Pars 2a

PROBATUR: I (sub singulis cujusque speciei partibus etiam ante separationem,) Christus est totus sub singulis partibus cujusque speciei post separationem.

ERGO est etiam ante separationem.

ANT: ex 2a parte primae partis.

CONS: quia divisio specierum non habet vim ponendi
Christum ubi non est.

PROBATUR: II Propositio "huc est corpus meum" significat et efficit conversionem substantiae panis in substantiam corporis Christi, quacum vi concomitantiae totus Christus praesens est. ATQUI ratio integra substantiae panis non minus est in singulis partibus quantitativus hostiae quam in tota hostia. ERGO jam ante separationem Christus existit sub singulis speciei partibus. (Lercher 358, b)

COROLLARIUM I

Corpus Christi in Eucharistia non potest pati ab agentibus physicis, quia ibi est inextensum.

COROLLARIUM II

Christus in Eucharistia non potest habere natura-
liter exercitium sensum, pro eadem ratione.

(posset supernaturaliter)

COROLLARIUM III

Christus in Eucharistia est adorandus ex Tr.
de Verbo Incarnato, quia quod ibi habetur est Deus.

Difficulties. Jesch 136
S. C. p. 3, 376, 243,

De praesentia Christi in Eucharistia.

THEISIS XLIXa.

CHRISTUS EXISTIT PERMANENTER IN EUCHARISTIA INDEPENDENTER AB USU ET ETIAM POST COMMUNIONEM.

2) TAMDIU AUTEM IBI PERMANET QUAMDIU SPECIES INCORRUPTAE MANENT.

PERMANENTER: independenter ab usu post communionem; Christus est praesens in Eucharistia non solum quando recipitur, nec solum usque ad communionem sacerdotis in missa, sed etiam quando Eucharistia servatur in tabernaculo, et praesens est usque ad corruptionem specierum, - et tunc (probabiliter) succedit substantia quae pani et vino naturaliter successisset, - et haec substantia creatur.: S. Thomas putat corruptas species manere sine subjecto; quantitas dimentiva vice subjecti fungetur relate ad alia accidentia III q. 77 a 5.

ADVERSARI: PROTESTANTES: quidam dicunt Christum praesentem esse tantum quando recipitur, alii a consecratione usque ad communionem, non in Eucharistia servata.

NFTA: la pars: DE FIDE CAT. Trid.B. 1886
za pars: CERTA et COMUNIS.

Pars la.

PROBATUR: I

Ex Ecclesiae praxi asservandi Eucharistiam in domibus et in ecclesiis, eam deferendi ad infirmos, - missam praesanctificatorum celebrandi.

PROBATUR: II

Christus in Eucharistia est cibus spiritualis,
ATQUI Hic existit permanenter, independenter ab usu et etiam post communionem.

ERGO Christus in Eucharistia existit permanenter independenter ab usu, et etiam post communionem.

MAJOR: a) Ex Joan. VI, 55

"Qui manducat meam, carnem." ergo Corpus Christi est cibus.

"Habet vitam aeternam." i.e. habet gratiam.
Sed gratia est vita animae. Ergo qui manducat me
habet vitam animae. Ergo meum corpus est cibus
spiritualis.

b) Ex verbis institutionis. Verba institutionis "Hoc est corpus meum" ut sint vera debent enuntiare praesentiam Christi statim ac probata sunt: ergo ante usum. (D. 876) Porro illa verba Christi ensolute, sine adsignificatione temporis praesentiam Christi sub speciebus enuntiant; ergo etiam post communionem, tamdiu quamdiu remanent species (ut probatur infra)
MINOR: evidens. Cibus vere et proprie existit antequam sumitur et consistit in re permanenter.

PARS 2a.

PROBATUR:

Tamdiu Christus in Eucharistia permanet quamdiu demonstratur per species.

ATQUI tamdiu Christus demonstratur per species panis quamdiu hae species permanent incorruptae.

ERGO tamdiu ibi Christus permanet quamdiu species manent incorruptae.

MAJOR: quia illa verba "Hoc est corpus meum" hanc vim habent: quod demonstratur per species panis, est corpus Christi.

MINOR: evidens.

S. Thom. III, q 77, a 4)

Utrum dogma catholicum permanentiae realis rectae rationi aduersetur seu utrum sit possibili.

THESUM La

NON MODO EX RATIONIS PRINCIPIIS NON DEMONSTRATUR REPUGNANTIA PRAESENTIAE REALIS; SED 2) HUJUS DOGMATIS POSSIBILITAS CONGRUIS RATIONIBUS SUADETUR ET 3) APTIS COMPARATIONIBUS ILLUSTRATUR.

SENSUS THESEOS:

Non possumus positive et intrinsece probare possibilitatem hujus dogmatis, quia mysterium est, sed possumus:
1) cam negative probare, i.e. solvendo difficultates,
2) cam probabiliter probare, i.e. per argumentatione conventionis, i.e. convenit.
3) Aliquomodo explicare comparationibus.

ADVERSARI:

PROTESTANTES et RATIONALISTAE affirmant hanc opugnatiem ex triplici capite: repugnat scil.

- 1) accidentia remanere sine subjecto,
- 2) corpus organicum esse in minima specierum particula,
- 3) Multilocatio.

NOTA: Thesis est CERTA ET COMMUNIS.

PARS la

PROBATUR:

Ex rationis principiis non demonstratur repugnatio
a) permanentiac accidentium sine subjecto, b) praesentiae corporis Christi in minimis specierum particulis.
c) multilocacionis.

ERGO stat prima pars.

CONS: stat quia haec sunt objectiones adversariorum.

ANT: a) ex Philosophia. In specie, non potest probari repugnatio quantitatis radix aliorum accidentium. Haec cum sit distincta a substantia corporis potest, vi divina permanere sine actuali inhaerentia, etsi memento oxigentis ad inhaescionem.

b) quantitas intrinseca remanet quoad oxigentiam.

(Quoad explicationem cf. Auct. 275, b)

c) multilocatio ex Phil.

- In Eucgaristia, explicatur non repugnantia multilocationis corporis Christi ex eo quod existit inextenso modo seu sine actuali extensione extrinseca, - seu ad modum substantiac, vel ad modum spiritus v.g. animac auct. 275.c) Hujus dogmatis possibilitas suadetur Dei omnipotentia et Christi erga hominos amore. ERGO congruis rationibus suadetur.
- MAJOR: Tot morabilia facet Deus sua potentia ordinaria quae superant captum onstrum electricitas etc,) cum non posset potentia sua extraordinaria alia facere quae nobis videntur incredibilia et impossibilia? cf Scholion Th. 45a (auct 229

Pars 3a.

ILLUSTRATUR comparatione.

Hujus dogmatis possibilitas illustratur comparatione speculi fracti et conceptus ore probati pro multilocatione, petrificationis pro accidentibus sine proprio subjecto, transformacionis, panis in carnem aut germinationis brumenti pro transsubstantiatione, imaginis objecti maxime extensi in minima rotina pro praesentia corporis Christi in minimis particulis speciorum.

ERGO possibilitas dogmatis apte illustratur.
ANT. et CONS. evidentes.

cf. May. 278 for answe^r DIFFICULTATES.

1- Accidens non potest esse sine subjecto.
Dist. ant. naturaliter, C.

supernaturaliter, N.

2- Esse in subjecto est essentia accidentis.

Ergo etiam supernaturaliter accidens non potest esse sine subjecto.

Dist. ant. esse in subjecto actu, N.

ex exigentia, C.

3- Inhaesio est essentia accidentis.

Atqui esse in subjecto est inhaesio.

Ergo.....

Dist. maj. inhaesio est essentia accidentis actu, C.
exigentia, N.

4- Corpus non potest esse sine quantitate
Atqui in Eucharistia corpus Christi esset sine quan-
titate...

Ergo non est.

Dist. maj. sine quantitate intrinseca, C.
" extrinseca, sbd:
quoad exigentiam, C.
quoad actum, N.

5- Corpus non potest esse sine figura.
Ergo nec sine quantitate extrinseca.

Dist. ant: relate ad se, C.
relate ad locum, N.

6- Si Corpus posset esse sine figura relate ad locum
partes confunderentur in uno loco.

Ergo non potest.

Dist. ant: confunderentur relate ad locum, C.
" ad se, N.

7- Multilocatio repugnat.
Dist. repugnat naturaliter, C.
" supernaturaliter, sbd:
sacramentalis, N.
non sacramentalis, Tr.

8- De corpore multilocatio praedicantur contradictoria.
Dist.: sub diverso respectu, C.,
sub eodem respectu, N.

9- Christus multilocatus esset a se distans.
Ergo multilocatio repugnat.

Dist. ant: quoad entitatem, N.
" locum, C.

10- Corpus non simul pluribus temporibus esse potest
Ergo nec pluribus locis.

concedo ant. Nego cons. quia plura tempora
non sunt simul. v.g. praesentem et futurum.

De natura sacramenti Eucharistiae.

THEISIS LIA.

1) MATERIA REMOTA EUCHARISTIAE EST DUPLEX, NEMPE PANIS TRITICEUS ET VINUM EX UVIS, 2) MATERIA PROXIMA SUNT SPECIES UT CONSECRATAE, ET 3) FORMA SUNT VERBA "HOC EST CORPUS MEUM" "HIC EST CALIX SANGUINIS MEI" "VEL" HIC EST SANGUINIS MEUS".

MATERIA: est pars determinabilis.

remota: panis et vinum ex quin Eucharistia conficitur proxima: ex qua Eucharistia constat.

SPECIES CONSECRATAE: sunt species indicantes corpus Christi, propter verba consecrationis physice praeterita sed moraliter, i.e. in effectu perseverantia.

FORMA: pars determinans.

FORMA seu VERBA PHYSICE SUPEREA: i.e., in sua pronuntiatione: sunt pars Eucharistiae in fieri.

FORMA seu VERBA MORALITER SUMPTA: i.e. in effectu permanentia sunt pars Eucharistiae in facto esse.

ADVERSARI: 1) Quod MATERIAM:

a) Encratitae: Sola aqua est materia 2ae consecrationis

b) Calvinistae: in casu necessitatis, quidquid habet rationem cibi et potus.

c) Michael Caenlarius (sacc. 11) et Jeremias patriarcha (sacc. 16): consecratio in pane azymo est invalida.

d) Biel et Cajetanus: omnis panis frumentarius.

2) Quod FORMAM:

a) GRATCI SCHISMATICI: Consecratio fit praecipue per verba Epiclesis, i.e. invocationis Spiritus Sancti.

b) Catharinus, Toussée, Renaudot, LeBrun, alii: Requiritur praecatio "Quam oblationem" quae verba Christi procedit.

NOTA: Pars la a) Quod panis et vinum de vite sint materia remota Euch. DE FIDE CATH. ex Flor. D 698.

b) Quod panis doboat esse triticons: CERTA

Pars 2.a CERTA concluditur ex Trid. D. 883

Pars 3.a CERTA ex Flor. D. 698 "Forma hujus sacramentis... (Post medium).

PROBATUR:

Materia proxima Eucharistiae est illa quam Christus jussit exhiberi.

ATQUI illa est duplex...

ERGO...

MAJOR: evidens.

MINOR: ex verbis institutionis in th. 45e "Hoc facite in memorem Comacrationem"

Quod panis a Christo exhibitus fuit panis triticons certum officitur traditione totius Ecclesiae occidentalis et orientalis.

PARS 2a.

PROBATUR:

Materia proxima Eucharistiae est res sensibilis quae simul cum forma significat gratiam.

ATQUI res sunt species ut consecratae.

ERGO....

MAJOR: ex definitione sacramenti et ex th. 29a

MINOR: quia species et quidem ut consecratae significant Christum esse praesentem et sanctificantem per modum spiritualis almonizie.

PARS 3a.

PROBATUR:

Ex prexi Ecclesiae universalis, orientalis et occidentalnis.

SCHOLION I

Sacramentum Eucharistiae est unum, non duo, quia utra-

que species ordinatur ad unum convivium.

SCHOLION II

Panis tam azymus quam fermentatus est materia valida Eucharistiae, quia uterque est vere panis cf. Flor. 692.

De effectibus sacramenti Eucharistiae.

THESES LIIA.

1) EFFECTUS PER SE ET EX FINE PROPRIO EUCHARISTIAE NON EST REMISSIONE PECCATORUM SEU INCHOATIO VITAE SPIRITUALIS; SED 2) HUJUS VITAE CONSERVATIO ET PERFECTIO PER UNIONEM CUM CHRISTO IN RESPECTU SPIRITUALIS ALIMONIAE. 3) RATIONE HUJUS EFFECTUS EUCHARISTIA PLURA PRAESTAT SIVE QUOD ANIMAM SIVE QUOD CORPUS.

EFFECTUS PER SE ET EX FINE PROPRIO: gratia sacramentalis (th. 30a) quae definitur gratia cuiuslibet sacramento propria et consistit in gratia sanctificante quatenus ordinatur ad finem cuiuslibet sacramenti ut confert jus ad speciales gratias actuales accipiendo, quando explenda sunt munera ex singulis sacramentis emergentia.

NON REMISSIONE PECCATORUM seu INCHOATIO: non prima gratia sanctificans, nisi per accidentem, et hoc probabiliter.

PERFECTIO: i.e. gratiac augmentum datur propter caritatem seu perfectionem vitae spiritualis, non propter alium finem, ut fit in aliis vivorum sacramentis.

PER UNIONEM CUM CHRISTO IN RATIONE spiritualis alimoniae. Haec unio non est substantialis in natura aut in persona, neque est mere mystica et spiritualis. Pro indigne communicantibus est tantum contactus Christi et vocatur unio sacramentalis; pro fructuose communicantibus, habetur contactus et praeterea unio moralis Christi cum anima et cum corpore.

Cum anima: per specialem amorem Christi et collationem gratiae.

Cum corpore: quatenus Christus physicus est praesens in corpore et quatenus moraliter considerat corpus communicantis ut suum et illud defendit a concupiscentia et praeprat ad resurrectionem.

ADVERSARI: PROTESTANTES qui negant tam partem. Effectus per se est remissio peccatorum, media fide.

NOTA: 1a pars: DE FIDE CERTA. Trid. D. 687

2a pars: CERTA ex Flor. D. 695

3a pars: CERTA et COMUNIS.

PROBATUR: I

Stat prima pars si dispositio requisita ad communionem est remissio peccatorum.

ATQUI dispositio requisita ad communionem est remissio peccatorum.

MAJOR: evidens: nam id quod est dispositio requisita ad susceptionem sacramenti non potest esse effectus ad quem producendum sacramentum per se instituitur.

MINOR: ex I Cor. XI, 28

PROBATUR: II (ex consensu PP.)

PARS 1a et 2a (simul)

PROBATUR:

Effectus per se et ex fine proprio cibi spiritualis non est inchoatio vitae spiritualis, sed hujus vitae conservatio et perfectio.

ATQUI Eucharistia est cibus spiritualis.

ERGO Eucharistia per se et ex fine proprio non...

MAJOR: evidens.

MINOR: ex Joan. VI, 55 et 56

PARS 3a.

PROBATOR: (Enumeratione effectum)

Effectus pro ANIMA:

1) ex opere operato:

a) fervor caritatis, cum quadam dulcedine et suavitate

b) praeservat a peccatis mortalibus, Trid. D.

675

c) remittit venialis Trid. D. 675, et quic
confort fervorem caritatis.

d) per accidentem, remittit mortalia; ex Ph. 30a
(probabilior)

2) ex opere operantis:

Remittit peccata temporalem habentar hic effectus in omni opere operantis supernaturaliter.

Effectus pro CORPORE:

1) Minuit concupiscentiam ex Patribus dicitur
"Viximus germinans virgines".

a) infirmitate: quia confort fervorem caritatis.

b) directo: agendo in imaginationem et in appetitum sensitivum. (Probabiliter physice agit).

2) Preparat ad resurrectionem, Trid. D. 675 et
Joan. VI, 56.

SCHOLION:

De tempore effectum.

Tunc Eucharistia gratiam sanctificantem infundit quando manducatur, quia manducatio est suscep^{tio} Christi.

Probabile est novos gradus gratiae infundi quando species incorruptae remaneant si novi receptaculorum depositionis fiant; ideo debemus gratiarum actionem agere.

De necessitate Eucharistiae.

THESES LIIIA

1) RECEPATIO EUCHARISTIE EST NECESSARIA QUIDEM NECESSITATE PRAECEPTI, SED 2) NON NECESSITATE MEDII, 3) NEQUE ADEST JURE DIVINO OBLIGATIO SUMENDI ILLAM SUB UTRAQUE SPECIE.

NECESSARIUM NECESSITATE PRAECEPTI: quo, inculpabiliter omissum, salus obtineri potest.

NECESSARIUM NECESSITATE MEDII: quo etiam inculpabiliter omissum, salus obtinerti nequit.

PRAECEPTI: divini: quoad substantiam; ecclesiastici: quoad determinationem temporis et loci.

SUB UTRAQUE SPECIE: excipiuntur sacerdotes, conficientes sacramentum et offerentes sacrificium.

ADVERSARI: CALVINISTAE et GRECI SCHISMATICI: necessaria est necessitatemedii.

GRECI et PROTESTANTES: jure divino recipienda est sub utraque specie.

NOTA: 1a pars: DE FIDE CAT. Trid. D. 891

2a pars: DE FIDE CAT. pro parvulis: Trid. D. 937.

CERTA et COMMUNIS, pro adultis.

3a pars: DE FIDE CAT. Trid. D. 934

Pars 1a.

PROBATUR:

Receptio Eucharistiae est necessaria necessitate modii vel praecepti;

ATQUI non est necessaria necessitate modii,

Ergo necessitate praecepti.

MAJOR. ex Jean, VI, 54

MINOR: ex 2a parte.

Pars 2a.

PROBAUTR I

Illud sine quo salus obtinori potest non est nec-

sarium necessitate medii.

ATQUI talis est Eucharistia.

ERGO, Est necessaria necessitate praecepti tantum
MAJOR: ex definitione.

MINOR: ex Epist. ad Titum III, 5; Rom VIII, 1; Gal
III, 27, ex quibus locis ostenditur sufficere
Baptismus

PROBATOR: II

Ex fide: Ubicumqur in Ecclesia creditur in-
fantes post Baptismum morientes salvari sine
Eucharistia.

Ex praxi Ecclesiae: Negat enim Eucharistiam
in infantibus.

PROBATOR: III

Ideo receptio Eucharistiae esset necessaria -
necessitate modii quia sine ea gratia sanctifi-
cans non posset conservari.

ATQUI gratia potest conservari sine Eucharistia.
ERGO non est necessaria necessitate medii.

MAJOR: quia non potest afferri alia ratio; nam
Eucharistia non est necessaria ad primam gra-
tiam sanctificantem; quia ad hanc non ipse
sed alia sacramenta ordinantur.

MINOR: declaratur: v.g. Patet, proterea, gratiam
conservari in infantibus sine Eucharistia: oratio-
nibus vel aliis operibus supernaturalibus.

Pars 3a

PROBATOR:

Ut adsit jure divino obligatio sumendi Eucharis-
tiam sub utraque specie, deboret haec obligatio
probari vel ex SS. vel ex Traditione vel ex natura
probari vel ex SS. vel ex Traditione vel ex natura
rei.

ATQUI neque ex SS., neque ex Trad., neque ex na-
tura rei probari potest.

-191-

ERGO non adest obligatio sub utraque specie.

MAJOR: evidens.

MINOR: 1) quia ex Joan VI, 52 contrarium probatur.

"Si quis manducaverit ex hoc pane vivet in aeternum."

DIFICULTATES.

1- Nisi manducaveritis et biboritis ojus sanguinem
(Jo.VI, 54)

Ergo sub utraque specie.

Dist. ant: in re, C.

sub utraque specie, N.

2- Bibite ex eo omnes.

Ergo omnes sub utraque specie.

DISP. ant. omnes celebrantes, C.

omnes alii, N.

MINOR 2) quia primis 12 saeculis ubi vigebat usus communicandi sub utraque specie, saepe Eucharistia collata est sub una specie, v.g. in communione domestica infirmorum parvulorum et in communione quae fierbat in missa presanctificatorum.

MINOR 3) quia ex th. 4la, totus Christus sumitur sub una specie, et per unam speciem sufficienter significatur et producitur refectio animae.

SCHOLION I

Solus sacerdos est minister ~~consecrandae~~ Eucharistiae
a) ex praxi Ecclesiac, b) ex Later.D n. 430.

SCHOLION II

Solus sacerdos est minister ordinarius dispensandae Eucharistiae: a) ex Sholto primo, ex Trid:D. 881, et ex Scholio tertio.

SCHOLION III

Diaconus est minister extraordinarius dispensandae Eucharistiae: a) ex PP. b) ex praxi Ecclesiac; c) ex Nicenoe L^o.

SCHOLIO IV

Subjectum Eucharistiae est omnis homo baptizatus viator ac rationis compos.
De communione fructuosa et frequenti, cf. auct.
et auctores Theol. Mor.

=====
De existentia sacrificii eucharisticici.

14th May ^{Eucharistia} THESIS LIVa Exam # 1st

EUCHARISTIA EST VERUM ET PROPRIUM SACRIFICIUM,
QUOD IN MISSA OFFERTUR.

MISSA: est confeccio sacramenti Eucharistiae.
Quod ad naturam sacrificii in genere spectat,
videndum in Tractatu de Verbo Incarnato (in Auct.
n. 235)
Quodam tamen de hac re adjuvabit recolore:
1. Sacrificium ad publicum cultum Deo debitum
pertinet, id estque apte vocatur cultus liturgicus.
Consistit ille cultus in orationibus et actionibus
exterioribus quae ab omnibus membris societatis Deo ut signa cultus interni debiti offeruntur
et quae ab Ipsius Deo accipiuntur. Unde illae
actiones exteriores sint symbols sensuum reli-
giosorum interiorum.

2. Ex eo quod sacrificium pertinet ad cultum publicum solius auctoritatis publicae competentis
est illud instituere et determinare.
3. Recta ratio dictat ut aliquis cultus publicus
sit Deo exclusive reservatus. (cultus latriae).
quo, sub symbolo, "offert se mens nostra Deo quasi
suac creationis principio, quasi suac operationis
auctori, quasi suac beatitudinis fini, quae quidem
conveniunt soli summo rerum principio" (S. Thom.
c.g. III, 120)

Hic cultus symbolicus et sacrificium (sacrum factum) Sacrificum igitur est in genere signi, non mere arbitrii, sed symbolici.

Quod cultus aliquis debet Deo reservari, historice patet eo quod ipse Deus, positiva revelatione, oblationem sacrificiorum quae significant honorum Ipsi soli debitum precepit et determinavit. Constat certo ex lege tum mosaica tum gratiae, - conjecturaliter, ex revelatione primaeve et patriarchali.

4. Ad rationem propriam sacrificii pertinet:

- a) Actio externa, (signum actus interni), non privato sed societatis nomine peracta, (publica legatione fungens), i.e. a sacerdote.

Qualis debet esse actio sacrificialis?

1) substractiva et immutativa alicujus rei sensibilis (materiae, hostiae) ita ut hec res a significandum affectum, quo homo se totum Deo ut supremo Domino devovere debet.

Quoniam immutationem determinavit Deus quantum ex sacrificiis V. et N. F. constat?

a) Haec immutatio non potest consistere in mere collocatione rei in loco sacro.

b) Neque videtur sufficere immutatio hostiae perfectiva vel in molius.

c) Sed debet esse destructiva physice v.g. mactatio agni) vel aequivalenter (v.g. effusio liquoris) ut aptius symbolizet sacrificium internum quo homo se totum Creatori suo devovere debet.

In hypothesi peccati commissi insuper decet sacrificium offerre in signum conscientiae reatus (sacrificium propitiatorium).

Aliquando tota hostia consummatur, (holocaustum) aliquando, pars victimae reservatur et comeditur: in hoc ultimo casu, habetur sacrificium et sacramentum.

b) Destructioni victimae conjungi debet oblatio.

(forma) quae semper debet fieri a sacerdotio.

Destructio autem (v.g. mactatio agni) potest fieri ab aliis sub directione sacerdotia; sic ficebat V.T.

In sacrificio crucis, mactatio Agni Dei erat sub directione Summi Sacerdotis, quatenus hic sponte Carnificibus suis se tradidit, et quatenus "erat in potestate Christi, ut quamlibet vellet, anima ejus corpori unita remanceret, et statim quem vellet, separaretur ab ipso" (S. Thom. Comp. Theol. 230)

Oblatio sacerdotalis Christi sensibiliter manifestata erat per expressam ejus declarationem, se libere subitum esse mortem ex mandato Patris pro salute hominum Mt 20,28; Mc,10,45; Lc 22,19s Jo, 10,17s.

Unde:

SACRIFICUM VERUM ET PROPIUM, est a) oblatio rei sensibilis, b) a legitimo ministro soli Deo facta c) per destructionem realium vel equivalentem rei,

d) ad tantum supremum illius dominium et nostram subjectionem.

SACRIFICUM MISSAE: est sacrificium Novae Logis in quo Christus offertur et in cruento immolatur sub speciebus panis et vini, per hominem ministrum pro Ecclesia ad agnoscendum supremum Dei dominium nobisque applicandos fructus Redemptionis.

ADVERSARI: PROTESTANTES: Sacramentarii et Calvinistae qui praesentiam realiem negaverunt.

AD GLICANI: In tempore Eduardi VI, exceptis tamone Ritualistis modernis.

NOTA: DE FIDE CAT. TRID. D. 948.

C. May, Conf. Peach for Prof.

11, 21, 1951

PROBATUR I

Eucharistia est oblatio de quo loquitur Malachia
I, 1) et sqq.

ATQUI haec oblatio est sacrificium verum et proprium
quod in Missa offertur.

ERGO....

MAJOR: STAT quia in hoc textu evidenter agitur de obla-
tione munda substituta sacrificiis Antiquae Legis et in omni loco offerenda, etiam apud gentes.

Sed talis oblatio est Eucharistia vel nihil; quia
non nisi Eucharistiae convenienter hi characteres.

MINOR: 1) a) ex sensu obvio verborum: minchah= oblatio
mugtar= sacrificatur; muggash= offertur.

b) Haec oblatio est substituenda veteribus
sacrificiis. Antiquae Legis.

Atqui, illa sacrificia Antiquae Legis= vera et pre-
pria sacrificia. Ergo.

2) ex Trid. D. 939

3) ex PP.

PROBATUR II Ex Ps. 109, 4.

Eucharistia est sacrificium quod Christus obtu-
lit in pane et vino.

ATQUI hoc est verum et proprium sacrificium quod
in Missa offertur.

MAJOR: Eucharistia est verum et proprium sacrificium.

MINOR: 1) Christus obtulit sacrificium ex pane et vi-
no; non "secundum ordinem Melchisedech. ex. Ps. 109, 4.

2) Eucharistia est hoc sacrificium; quia non, pos-
test aliud indicari.

MINOR: 1) est verum et proprium sacrificium: quia sacer-
dos ordinatur ad sacrificium verum proprio dictum.

2) quod in Missa offertur: ex verbis Christi

"Hoc facite in meam commemorationem"; (Luc. XXXII,
19)

PROBATUR III ex verbis institutionis, Ie XXII, 19, 20

"Hoc est corpus meum quod pro vobis datur;
hoc facito in meam commemorationem".

Hic est calix novum testamentum in sanguine meo, qui
(calix) pro vobis fundetur (in graeco: "funditur",

Rovet. 180

-196-

ARG. Ex his verbis: 1° Christus in ultima caena sc ipsum obtulit in verum sacrificium - sub speciebus panis et vini;

2° Jussit hoc idem sacrificium permitter offerri.

ATQUI haec duo important Eucharistiam esse verum et proprium sacrificium quod in missa offertur.

ERGO...

MAJOR: 1° a) Christus sc ipsum obtulit IV VERUM SACRIFICUM

Nam, sensu biblico, verba illa:

"Corpus quod pro vobis datur, ... pro vobis tradetur,"

"sanguis qui pro vobis, pro multis effundetur"

significant verum et proprium sacrificium.

cf. Mt 20,28; Rom 8,32; Gal.1,4; I Pet.1,19;
i Joan. 1,7.

b) SUB SPECIEBUS PANIS ET VINI, non vero prout in cruce offerri debebat;

Nam dicitur: "corpus quod pro vobis datur"

codem modo ac dicunt apud Paulum (I Cor. XI, 24)

"corpus quo pro vobis frangitur." i.e. corpus ut praesens sub speciebus panis.

Similiter dicitur de sanguine juxta textum gracum: "Hic est calix, ... qui pro vobis funditur,

N.B. "Calix" in hoc loco, clare sumitur metaphorice pro "sanguine Christi prout in calice continetur."

cf. Mt, 26,28.

MAJ: 2°. Ex verbis: "hoc facite in meam commemorationem (v.20).

MINOR: Patet: nam verum et proprium sacrificium quod Christus in ultima coena obtulit et quo vult perenniter offerri non potest esse nisi sacrificium quod offertur in missa.

PROBATUR: IV

Ex PP., et ex liturgiis, et ex picturis catacumborum.

PROBATOR V (Ex ratione)

Religio Novae Legis exigit Eucharistiam esse verum et proprium sacrificium quod in missa offertur.
ERGO stat.

MAJOR: quia sacrificium est perfectio cultus. Sed sacrificium crucis repeti nequit et ideo si Eucharistia non est verum et proprium sacrificium quod in missa offertur, religio Novae Legis non habet sacrificium.
CONS: evidens. Religio Novae Legis debet esse saltem aquae perfecta ac religio antiquae Legis. Sed si missa non est sacrificium, nullum habemus sacrificium.
Ergo religio Novae Legis esset minus perfecta quam religio antiquae Legis.

PROBATOR VI (ex definitione sacrificii).

Sacrificium verum et proprium est a) oblatio rei sensibilis, b) a legitimo manistro soli Deo facta, c) per iuramentum realem vel aequivalentem rei, d) ad testandum supremum Illius dominium et nostram subjectionem.

ATQVI Eucharistia est a), b), c), d), et haec oblatio in Missa offertur.

ERGO Eucharistia est verum et proprium....

MAJOR: ei. dicitur de sacrificio.

MINOR: 1) Corpus sensibile per species.
2) Offertur a sacerdote rite ordinato
3) probabilitate, in th. sequenti.
4) Quia per hanc oblationem et mysticam immolationem agnoscitur Deus ut dominus vitae et mortis.

DIFFICULTATES.

I.. In Nova Lega, Christus est unicus sacerdos.
Ergo Missa non est sacrificium.

Dist. ant: sacerdos principalis,C.
" secundarius,N.

2.. In Nova Lega sacrificium crucis est unicum sacrificium et aliud ipsi derogaret.
Ergo sacrificium missae non est verum sacrificium
Dist. ant: iam partem:

108.

unicum quoad substantiam, C.
quoad modum offerendi, I
2am partem:
si illud aliud sacrificium est ex divisum
quoad substan iam, C.
si... quoad modum et nuntum offe-
rendu, N.

3- Eucharistia est repraesentatio sacrificii cru-
cis.

Ergo non sacrificium.

Dist. ant: est repraesentatio tantu... N. etiam, C.

4. Christus consecrando in ultima coe a non ob-
tulit sacrificium, secus sacrifici i crucis
fuisset inutile.

Nego ant. cum provatione quia Christus voluit
redemptionem inchoari antea, sed in cruce tan-
tum consummari.

=====
De essentia sacrificii Eucharistici.

THESIS LIVA

1) ACTIO QUA SACRIFICIUM EUCHARISTICI ESSENTIA-
LITER PERFICITUR EST SOLA CONSECRATIO; 2) DUM
COIUNIO SACERDOTIS CELEBRANTIS AD INTEGRITA-
TEM SACRIFICII PERTINET, 3) CONSECRATIO AUTEM ESC-
SENTIAM SACRIFICII EUCHARISTICI CONSTITUIT, TUM
QUATENUS, PONENDO VI VERSORUM CORPUS SEORSUM A
SANGUINE, EST MYSTICA QUAEDAM CHRESTI MACTATIO,
TUM QUATENUS PONENDO CHRESTM SUB SPECIE ALIENA
TANQUAM MORTALI ET IN STATU CIBI, EST EJUS MOR-
RALIS QUAEDAM DESTRUCTIO.

ACTUO QUA SACRIFICIUM essentialiter perficitur:
est causa formalis sacrificii. Dumi res quae
offeruntur: causa materialis; - Sacerdos: causa
efficiens; - Recognitio dominii: causa finalis.
Agitur de forma et affirmamus: eam esse consecra-

tionem.

INTEGRITAS SACRIFICII: perfectio extrinseca essentiae sacrificii.

RATIONES CUR consecratio sola constituit essentiam sacrificii sunt: 1) mystica Christi maectatio, quae est repraesentatio sacrificii crucis, Trid, 938
2) moralis Ejus destructio, quae est realis immutatio quae in hominum aestimatione aquivalet destructioni.

ADVERSARIUS:

- 1) QUIDAM THEOLOGI tenuerunt essentiam sacrificii missae consistere in sola communione.
- 2) ALII, in consecratione et communione, simul.
- 3) VASQUEZ: in sola consecratione quatenus hanc representant sacrificium crucis. Eucharistia enim est sacrificium non-absolutum sed relativum.
- 4) SUREZ: in consecratione quatenus hanc est productio (Sacramentalis) victimae.
- 5) LESSIUS: in consecratione quatenus vi verborum separatur sanguis a corpore et ita fit quedam mystica mactatio et acquivalens delectio.

DE LUGO: in consecratione quatenus est realis imutatio quae in aestimatione hominum, aquivalet destructioni in quantum Christus in Euch. constituitur sub specie aliena privatur connaturali modo existendi agendi, ponitur in statu cibi et potus, quod humano modo, videtur acquivalere destructioni.

NOS exhibemus simul opinionem 5am et 6am, i.e. in consecratione, quatenus vi verborum a sanguine separatur et quatenus est realis imutatio aquivalens destructioni in hominum aestimatione.

NOTA: Thesis est PROBABILIOR.

Pars Ia

PROBATUR: I (Ex PP.) Iraen., Chrys.

PROBATUR: II

Actio qua sacrificium Eucharisticum essentialiter perficitur est ea quae fit a celebrante in persona Christi.

ATQUI hanc est sola consecratio.

Plano 195 65-72

-200-

Scap. 195 151

Part C 11/18

ERGO actio qua sacrificium Eucharistiae essentia
litteraliter perficitur est sola consecratio.
MAJOR: ex verbis institutionis: "Hoc facite...".
MINOR: quia in sola consecratione sacerdos loqui-
tur in nomine Christi.

DIFFICULTAS.

Consecratio non est oblatio.

ERGO non est sacrificium.

Dist. ant: in actu signato (explicito) C.
in actu exorcito, N.

Pars 2a.

PROBATOR:

Consummatio victimae constitutac in statu cibi
et potus pertinet ad integratatem sacrificii.

ATQVI communio est consummatio victimae cons-
titutac in statu cibi et potus.

MAJOR: evidens.

MINOR: ex antea probatis et ex natura rei.

Pars 3a.

PROBATOR:

Eucharisticum sacrificium est sacrificium re-
presentativum et verum.

ATQVI sacrificium eucharisticum constituitur
representativum, quatenus ponendo vi verborum
corpus secundum a sanguine est mystica quedam
Christi nectatio, - et constituitur verum, quate-
nus ponendo Christum Christum sub specie aliena
tanquam mortuum et in statu cibi est Ejus mora-
lis quedam destructio.

ERGO sacrificium Eucharisticum constituitur....
MAJOR: representativum: quia vi verborum sepa-
ratur corpus a sanguine.

verum: ex th. 54a

MINOR: 1) evidens

2) ex definitione sacrificii.

DIFFICULTAS.

Christus non mutatur. Ergo falsa thesis.

Probo: Christus manet cum tota sua perfectione.
Ergo stat.

Dist. ant. quatenus est in celo, C.

" " in Eucharistia: sed:

quoad actus incorporeos, C.

" " corporeos, sed:

exigitive, C.

formaliter, N.

SCHOLION I

Ros ollata in sacrificio Eucharisticio est Christus
Ratio 1a.: ex Trid. 940 "Una enim eademque est hos-
tia, idem nunc offerens sacerdotum ministerio, qui
se ipsum tunc in cruce obtulit, sola offerendi ra-
tione diversa."

Ratio 2a: ex verbis institutionis: Le. XXIII, 19

Ratio 3a: ex PP.

SCHOLION II

Species probabiliter non pertinent ad rem oblatam;
quia species sunt ut velum; (Suarezius).

SCHOLION III

Sacerdos principalis est Christus, D. 940; 430 quate-
nus:

- 1) singulas missas vult offerri. 2) Instituit missam
- 3) meritus est virtutem missae. 4) sacerdotes secun-
dum Christi personam celebrando referunt.

SCHOLION IV

Differunt missa et sacrificium crucis, quia in cru-
ce:

- 1) sacrificium fuit cruentum, 2) sacerdos fuit solus
Christus, 3) finis fuit moritum et sactisfactio, cum
in missa finis est applicatio moriti et satisfactio-
nis (i.e. diminutio vel ablato peccati temporalis).
Quod initatem hostie et sacerdotis convenient.
- Sacrificium missae non est mera recordatio subjectiva
et effectiva sacrificii crucis ex Christi precep-
to facienda sed est realis et objectiva repreesen-

sentatio mortis Domini. cf. I Cor. II, 26; Trid
939; S. Thom III, 83.a.i.

De fructu sacrificii Eucharistici.

THESIS LVIA

SACRIFICIUM EUCHARISTICUM VERE EST PROPITIATORIUM
ET IMPETRATORIUM.

~~Maximus~~ PROPICTORIUM: pro culpis, nondum remissis qua propeccati,
tenus placat justitiam Dei ut ipse concedat gratiam pacis et
tiam pacnitentiae; de FIDE ex Trid. D. 940; pro poenitentia, pro poenis peccati remissi, quatenus justitiam Dei. Sacrificium crucis fuit propitiatorium tanquam opus meritorium et satisfactorium; sacrificium vero Altaris est propitiatorium tanquam medium et instrumentum quo merita et satisfactiones crucis explicantur compensat, ut debita poena relaxetur.

IMPETRATORIUM: movet divinam misericordiam ad concedenda bona supernaturalia et naturalia.

ADVERSARII: PROTESTANTES qui negant thesim.

NOTA: DE FIDE CAT. ex Trid. D. 950.

Pars Ia (propitiatorium)

PROBatur: I

Sacrificium Eucharisticum est idem ac sacrificium coenae.

ATQUI hoc orat vere propitiatorium.

ERGO sacrificium Eucharistiae est vere propitiatorium.

MAJOR: ex verbis Christi: Hoc facite in meam commemorationem.

MINOR: ex Lc. XXII, 19 "Quod vobis datur.. qui pro vobis fundetur".

PROBatur: II

Ex Ep. II liturgiis, 1 ex S. Basilio.

Pars 1a et 2a simul probantur.

PROBATUR: I (ex PP. et ex liturgiis et ex S. Cyrillo.

PROBATUR: II

Sacrificium Eucharisticum sacrificii veteris Legis, ut sacrificium perfectum imperfecto substituitur.
ATQUI tale sacrificium est vere propitiatorium et im-
petratorium.

MAJOR: ex Malachia I, 10 et sqq.

MINOR: quia sacrificium antiquae Legis tale erat:

ex Lev. VIII, 7-II. 7 ¹⁴

erat propitiatorium, ex v. 7; impetratorium ex v. 11.

Pacificorum, i.e. impetratur pax si populus est
in statu belli et continuatio pacis, si in statu
pacis.

De modo quo Sacrificium Eucharisticum producit fructum.

I) FRUCTUM ORIGO, II) CERTITUDO, III) DISTRIBUTIO.

IV) VALOR.

ORIGO FRUCTUM.

a) Fructus Sacrificii eucharistici est ab offerente celebrante et assistantibus ut in omni opere bono; hoc est ex opere operantis celebrantis et assistantium. Fructus ille potest esse: meritum, satisfactio, et im- petratio.

b) Ab offerente Ecclesia, quae offert per sacerdotes et impetrat; (non moretur neque satisfacit et hoc est ex opere operantis Ecclesiae (est ex opere operato respectu sacerdotis offerentis))

c) A Christo non morente nec satisfaciens, sed im- petrante per exhibitionem praecedentium meritorum; i.e. meritorum crucis; et hoc est ex opere operato.

CERTITUDO FRUCTUM:

a) Latreuticus et Eucharisticus fructus est infallibili-

lis quia peccator potest resistere gratiae

b) Pecuniatempsis:

Quoad remissionem culpac: fructus non est infallibilis quia peccator potest resistere gratiae.

Quoad pecunias temporales peccati remissi: Pro viventibus justis: fructus est infallibilis dummodo non ad sit obex peccati mortalis (Certa et communis);

-Pro mortuis, controvertitur: quia propter quaedam peccata Deus potest statuere ut satisfactio missae non attingat in sua plenitudine hunc defunctum.

c) Impetratorius: fructus: non est infallibilis; quia conditiones impetrantis vel rei petitae possunt absesse.

DISTRIBUTIO FRUCTUM:

a) Aliquis fructus distribuitur inter omnia membra Ecclesiae; quia Ecclesia offert pro se, or sacerdotes: hic vocatur FRUCTUS GENERALIS.

b) Alius fructus acquiritur celebranti et assistentibus, quia ipsi offerunt pro se; vocatur FRUCTUS SPECIALIS.

c) Alius fructus a celebrante intentione sua certis personis applicatur: quia hoc fit in omni satisfactione et imprecatatione et nulla exceptione facta est a Christo pro sacrificio missae. Vocatur ille: FRUCTUS SPECIALIS. Hic fructus specialis potest applicari omnibus fidelibus vivis atque defunctis, qui sunt membre Ecclesiae indirecte tantum applicari potest iis qui sunt extra Ecclesiam.

VALOR FRUCTUM: est virtus producendi fructum.

a) Venit ex excellentia oblationis et ex dignitate offerentium.

b) Quatenus venit a celebrante secundario, ab assistentibus et ab Ecclesia, valor est finitus.

c) Quatenus venit a Christo est infinitus in actu primo, i.e. est capax delendi peccatum numero infinito; et est intensive finitus in actu secundo, quia id quo vero fit est finitum i.e. quod quantum applicationis. Utrum sit etiam extensivo infinitus, vide infra d) Quatenus distribuitur Fructus generalis et ut videtur fructus specialissimus et fructus specialis impetratorius in actu secundo infiniti extensivo, i.e. potest applicari independenter a numero eorum quibus distribuitur.

APPENDIX

Sententia P. Mauritii de la Taille
de natura SACRIFICII N.L.

P. de la Taille in opera "MYSTERIUM FIDEI" de
sacrificio N.L. haec capita proponit:

1° Sacrificium est oblationis hostiae, sive in prae-
senti immolanda, sive quondam immolatae, sive postea im-
molanda. Distinguendum est sacrificium dominicum et ec-
clesisticum. Illud constituitur ex cena Christi et eius
morte in cruce tamquam ex turbibus partibus, se complemen-
tibus ad unum sacrificium. In cena facta est oblationis et
missae oblatione sola; in cruce victimae immolata est.
2° Ad consummationem extrinsecam sacrificii pertinet sen-
sibilitas acceptatio ex parte Dei; et haec cernitur in re-
surrectione et ascensione Domini. Christus igitur in ter-
rena scrutat statum victimalem, quia in eternum ac-
ceptata. 3° Sacrificium ecclesiasticum est missa. Chris-
tus voluit, ut oblationis, non autem, ut immolationis sui re-
novetur. Missa est oblationis hostiae jampridem immolatae.
Cena igitur et missa differunt inter se, sicut oblationis
hostiae immolanda et oblationis hostiae immolatae; una
altera considerabit, altera presupponit. 4° Quod attinet
ad offerendum, Christus in missa virtualiter tantum of-
fert, in quantum eius oblationis semel facta in cena, in
eternum firmatur. Oblations, quae de novo in missa
riunt, essentialiter sunt actiones Ecclesiae, sacerdotum,
populi, non autem actiones Christi. - Breviter: in N.L.
habatur una physica immolatio Agni Dei, et duplex eius-
dem oblationis; altera facta est per Christum in cena, al-
tera jugiter renovatur ab Ecclesia ministerio sacerdo-
tum.

5° Adversus haec locutiones objici potest:

1° Declaratio Tridentini: D. 938, 940 juxta quam et in
cena et in cruce et in missa utrumque habetur: i.e., et
oblationis et immolationis.

a) In cena: Oblatio: (Christus) "etsi sene scipsum
in arcu crucis... Dei Patris oblatus orat... in coena
novissima... corpus et sanguinem suum sub spissibus panis
et vini Dei Patri obtulit.

Immolatio: "Celebrao veteri pasche, quod in memoria exodus de aegypto multitudine filiorum IsraeI immolabat, sic ea instituit Pascha scipsum ab Ecclesia per sacerdotes sub signis visibilibus immolandum.

3) IE MISSA: Immolatio et oblatio: In divino hoc sacrificio quod in missa peragitur, idem ille Christus continctur et in cruento immolatur, qui in ore crucis semel scipsum cruento obtulit.

Concilium igitur mortem in cruce (certe immolationem) vocat oblationem, et vicissim celebationem Eucharistiae (certe oblationem) vocat immolatię; ergo. D. 940.

2º Oblatio tantum solum videtur esse actio sacrificialis, quando hostia in statu victimali est; in Christo autem hic status per resurrectionem et ascensionem sublatus est, neque portatur nisi sensu impropio, in quantum semper verum manet Christi se pro nobis immolasse.

3º Christus non solum virtualiter, sed specialiter actu voluntatis humanae humanae ad oblationem Eucharisticae concurrere licet. Id requiri videtur, ut addit identitas efferentis, quam (Trid. (D. 940) dicit obtinere in sacrificio crucis et missae. Porro mirum videri deberet, si Christus ejus animo humano et sacerdotali omnes functiones sacerdotum praesentes sunt, ex sua parte oblationem actualen non ponet. (Lercher, n. 419) (Opinionem P. della Taille, legi in Elucid. XXIII). Jam vero, quod spectat observationem Iam i.e. celebrationem Tridentini, putat P. de la Taille aliam fuisse mentem Concilii aliquamque etiam tenorem ejus definitionis. (Elucid. X)

Imo putat non posse explicari aliter ac juxta suam sententiam unitatem inter issam et crucem quam Tridentinum his verbis asserit: "Una enim eademque est hostia, idem nunc offerens sacerdotum ministro qui se ipsum tunc in cruce obtulit, sola offerendi ratione diversa."

Siquidem, ait: aut ipsa hostia crucis offeritur Deo in missa; aut nova quadam immolatione reali, "Chris-

tum offertur Doo. Jam vero, si primum habetur intentum scilicet unitatem sacrificii; sive ut in 2° sacrificio tunc perspicitur veritas verborum concilii: "sola offerenti ratione diversa"; non sola enim differt offerendi ratio ubi differt et immutatio.

Quoad observationem 2am i.e. perennitatem sacrificii Christi probat P. de la Taille, tum ex Scriptura (ex Epist. ad Heb. v.g. 91-28; 10¹¹-14; 727; 8³, 94 et ex multis locis Apocal.)-tum ex P.P.- tum ex ratione theologiae, sacrificium Christi consummationem aliquam accepisse in resurrectionem et ascensione esseque perseveraturum aeternaliter in celo. (Elucid.XII)

N.B. Quoad verba consecrationis hanc enuntiationem habet P. de la Taille in sua Elucidatione XLV.
"Iurc meritoque sanctus Thomas in consecratione sanguinis formalia reputavit verba quaedam demonstracioni sanguinis annexa. Aliunde Scotus recte sensit, praeter verba formalia, alia requiri narrativa, sine quibus nec illa sincera formule rationem apud nos habent. Praeter verba autem formalia et narrativa, non constat utrum neene alia sint necessario usurpanda interpellativa."

L.D.S.

